

Бенкса дуно

УЧИТЕЛЬТЪ
ГОВОРИ

софия

БЕИНСА ДУНО

УЧИТЕЛЪТЪ
ГОВОРИ

СОФИЯ

JOHN ADAMS

YANKEE DUTCH

TOBACCO

AND CO

Ние поднасяме словото на Учителя на всички братя, чиито души сж затрогнати отъ любовта, чийто разумъ е озаренъ отъ знанието, и чийто духъ се радва на пълна свобода.

Защото само оня, казва Учителътъ, чиято душа е затрогната отъ любовта, живѣе.

Само оня, чийто разумъ е озаренъ отъ знанието, носи свѣтлина.

И само оня, чийто духъ се радва на свършена свобода, може да се нарече истински човекъ и братъ на човѣчеството.

THE DEPARTMENT OF THE INTERIOR
BUREAU OF LAND MANAGEMENT
WASHINGTON, D. C.
MAY 10 1906
TO THE SECRETARY OF THE INTERIOR
FROM THE CHIEF OF BUREAU
RE: REPORT OF THE CHIEF OF BUREAU
ON THE PROGRESS OF THE WORK
DURING THE YEAR 1905

Животъ

Изворъ на живота е Любовта. Любовта носи пълния животъ.

Животътъ става реаленъ, когато човѣкъ познае Любовта.

Ако човѣкъ не разбере Любовта, не може да разбере и живота. Ако не разбере живота, не може да разбере и времето, въ което той протича като непрерывенъ процесъ. Ако не разбере времето, той ще изгуби музикалния ритъмъ на живота и ще изпадне въ редъ дисхармонични състояния, които ще го направятъ несчастенъ.

Най-великото нѣщо извънъ Любовта е животътъ. Животътъ е плодъ на Любовта. Но Любовта и животътъ не сж едно и сжщо нѣщо. Въ живота постоянно се извършватъ два процеса: единиятъ процесъ е процесъ на съграждане, а другиятъ — процесъ на рушение.

Въ Любовта тия два процеса не съществува. Тя е нѣщо чисто и единно. Въ живота, обаче, има диференциране.

Животътъ безъ любовъ нѣма никакъвъ смисълъ. Такъвъ животъ е върволица отъ страдания, отъ падания и ставания.

Животътъ не може да се прояви безъ обичъ.

Животъ безъ обичъ нѣма.

Първиятъ пътъ, по който животътъ тръгва, е обичта. За да покажешъ, че живѣешъ, трѣбва да обичашъ.

Смисълът на живота е въ това — да обичашъ и да те обичатъ.

Животътъ представя усилие на Духа да се прояви въ външния свѣтъ, къмъ периферията. Когато Духътъ се прояви на периферията и започне своята работа, казваме, че животътъ се изразява въ своето елементарно състояние, като времененъ животъ.

Временниятъ животъ, обаче, е само сѣнка на Живота, или най-малката проекция на цѣлокупния Животъ.

Вѣчниятъ животъ съдържа безкрайни възможности. Той носи всички условия за разумно растене.

А подъ цѣлокупенъ животъ се разбира общата Мирова Душа, която се проявява въ цѣлата жива природа.

Нашитъ души сж части или удове на тази велика душа.

За да се прояви великиятъ принципъ на живота, той трѣбва да приеме каквато и да е форма, съответна на неговия стремежъ и движение. Стремекътъ, това е разумниятъ вътрешенъ потикъ, а движението е физическиятъ му изразъ.

Животътъ, обаче, не се проявява само въ една форма, той се проявява въ безкрайно много форми. Когато повече форми се съчетаятъ и образуватъ една по-голѣма форма, казваме, че животътъ е разумно организиранъ. Тогава всички форми иматъ стремежъ да дадатъ изразъ на тази по-висока форма.

Животътъ никога не се прекжсва, той вѣчно продължава.

Външнитъ форми се разрушаватъ, ала животътъ вѣчно продължава. Нищо не е въ състояние да го разруши — животътъ е по-силенъ отъ смъртта.

Той е свободенъ, неуловимъ, непреривенъ. Той не спира. Той непреривно се влива вътре и изтича навънъ.

Защото ако животътъ не се влива вътре и не изтича навънъ, човѣкъ не може да се свърже съ околната срѣда.

Животътъ, който е въ насъ, е свършенъ.

Удоволствията, страститѣ, неправилнитѣ мисли и чувства ограничаватъ естественитѣ прояви на живота.

Животътъ може да бжде само добъръ. Лошъ животъ нѣма. И когато се казва, че животътъ трѣбва да се подобри, това е погрѣшна идея. Самъ по себе си животътъ не е нито добъръ, нито лошъ. Въ живота може да има примѣси, но той нито се подобрява, нито се влошава. Животътъ излиза отъ Бога и се възвръща къмъ Него. Затова той по сѣщина е абсолютно чистъ.

Измѣненіята, обаче, които се внасятъ въ живота, тѣ именно докарватъ лошитѣ последици. И тогава се говори за свѣтски животъ, за духовенъ животъ, за времененъ и вѣченъ животъ.

Ала животътъ самъ по себе си не е ни свѣтски, ни духовенъ.

Когато животинското живѣе въ човѣка, животътъ става свѣтски. А когато разумното живѣе въ него, той става духовенъ.

Защото животътъ на човѣка се различава отъ живота на останалитѣ същества по своята разумность.

Думата „животъ“ всѣщность подразбира разумность. Дето нѣма разумность, нѣма и животъ. Дето има разумность, даже и най-слабо проявена, тамъ има и животъ.

Разумниятъ животъ е животъ на безсмъртие, животъ безъ страдания и мъчения.

Този, именно, животъ е дѣлъ на човѣшката душа. Въ него всичко се проявява на своето време. Въ този животъ нѣма смущения, а постоянна работа.

Животътъ самъ по себе си е единъ.

Физическиятъ животъ, духовниятъ животъ и божествениятъ животъ сж три велики прояви на цѣлокупния, единния Животъ.

Тѣ се различаватъ по своитѣ начала, по своитѣ обекти и по своитѣ цели.

Физическиятъ животъ постоянно се измѣня и промѣня. Той е животъ на повърхността на водата, на морскитѣ вълни.

Духовниятъ животъ се промѣня, безъ да се измѣня. Той е животъ на морскитѣ глбини, на вътрешността на морето.

А божествениятъ животъ нито се измѣня, нито се промѣня.

Ала всички тия прояви на живота сж тѣсно свързани. Тѣ сж части на едно цѣло — на цѣлокупния безграниченъ Животъ.

За да разбере човѣкъ живота и да бжде полезенъ на себе си и на другитѣ, трѣбва да започне отъ физическия животъ и постепенно да отива къмъ духовния и божествения животъ.

Който не обича физическия животъ, не може да има никакво отношение къмъ свѣтлината.

Защото въ физическия свѣтъ е складирана енергията на свѣтлината — въ растенията, въ плодетѣ.

И хигиената на физическия животъ започва съ правилно използване на свѣтлината, складирана въ растенията и плодоветъ. Съ други думи, тя започва съ правилното ядене.

А яденето е предговоръ на физическия животъ.

Тѣй както предговоръ на духовния животъ е музиката, а предговоръ на божествения животъ е молитвата.

Животътъ е съкровище, което трѣбва да се пази.

Пази го чрезъ Мъдростъта и нека истинското знание, което произтича отъ нея, да му бжде охрана!

Остави го да тече свободно отъ великия изворъ — Любовта.

Освети го чрезъ Истината, свѣта на абсолютната разумностъ. Освети го чрезъ Истината, която дава свобода на живота въ всички направления.

Защото и животътъ си има своето зазоряване, своя изгрѣвъ и своето пладне.

Зазоряване на живота, това е Любовта.

Изгрѣвъ на живота, това е Мъдростъта.

Пладне на живота, това е Истината.

Зазори се въ живота! Напжпй! Стани, изправи се на нозетъ си и почувствувай, че си свързанъ съ всички сжщества на земята и небето.

Изгрѣй въ живота! Разцѣвти се и вържи плодъ!

Достигни неговото пладне. Узрѣй!

И когато се издигнешъ до пладнето на живота, ти ще опитащъ великия му смисълъ, благия му плодъ.

Душа

Отдѣлянето на човѣшката душа отъ Бога съставя единъ отъ най-великитѣ моменти въ Битието.

Туй отдѣляне е известно въ ангелския свѣтъ подъ названието „зазоряване на човѣшката душа“.

Душата излиза отъ своя първоизточникъ като божественъ лжчъ и влиза въ необятната вселена, за да извърши работата, която ѝ предстои.

Душата е вѣчна. Тя е така вѣчна, както Богъ е вѣченъ. Но докато Богъ е абсолютно неизмѣненъ, душата непрекъснато се измѣня, като по такъвъ начинъ се развива и добива нови качества.

Човѣшкитѣ души живѣятъ и се движатъ въ Бога. Тѣ сѣществуватъ у Него въ вѣчността, макаръ и да сѣ се проявили въ различни моменти. Тѣ сѣществуватъ заедно, макаръ и да не сѣ излѣзли едновременно отъ Бога; живѣятъ единъ и сѣщъ животъ, макаръ и да се различаватъ. А различаватъ се, защото всѣка душа представя едно състояние на Божественото съзнание.

Душитѣ — това сѣ различни състояния, въ които Божественото съзнание се е проявило въ време и пространство.

Затова ние казваме: Има само една велика Божествена душа, а всички други души сѣ само нейни прояви.

Всичко може да изчезне въ свѣта, но душитѣ — никога. Тѣ не могатъ да изчезнатъ, защото не може да изчезне и Божествената душа, Божественото съзнание.

Днесъ хората не познаватъ душата. Тѣ не съзнаватъ себе си като души, а като личности. Личността, това е физическиятъ човѣкъ, а не истинското себе — душата. Тѣ познаватъ и личноститѣ на другитѣ, а не душитѣ имъ, които сж истинскитѣ имъ близни.

Но ако хората не вложатъ въ съзнанието си идеята, че сж живи, разумни души, ако тѣ се съзнаватъ все още като личности, като умове и сърдца, като мъже и жени, нѣма нищо да постигнатъ. Всички тия форми на съзнание сж вече опитани.

Вложатъ ли, обаче, въ съзнанието си, че сж живи, разумни души, ще внесатъ нѣщо ново въ живота си, ще му дадатъ нова насока.

Защото при сегашното развитие на човѣка нѣма по-високо състояние отъ състоянието на душата.

То носи съ себе си всички условия, всички възможности на Божествената любовъ.

Само въ душата може Богъ да се изяви въ своята пълнота. Любовта може да се изрази напълно само чрезъ душата.

Ако вие изразите любовта си чрезъ сърдцето, тя ще бжде само наполовина изразена.

Ако я изразите чрезъ ума си, тя ще бжде пакъ наполовина изразена.

А всички слабости въ свѣта произтичатъ отъ половинитѣ.

Досега човѣшката душа е напжпвала, тя е достигнала да стане пжпка.

Но въ нашата епоха тази пжпка започва да се разтваря.

Туй разтваряне на пжпката - душа е единъ отъ най-великитѣ моменти въ космоса и се нарича разцѣвяване на човѣшката душа.

И всички възвишени сжщества въ божествения свѣтъ очакватъ съ трепетъ разцѣвяването на човѣшката душа.

Тѣ знаятъ, че въ нея сж написани всички прояви на Бога, че въ нея е вложено всичко онова, което е станало преди тѣхъ, което сега става, и което ще стане въ бждеще.

Тѣ знаятъ, че човѣшката душа е една свещена книга, въ която Богъ по единъ особенъ начинъ, непознатъ за тѣхъ, е написалъ развитието на цѣлото битие.

Затова съ такъвъ свещенъ трепетъ очакватъ тѣ разцѣвяването на човѣшката душа. Цвѣтътъ, въ който ще се разцѣфне тази душа, ще блесне въ всичката си красота, и Богъ ще влѣе въ него своята свѣтлина и своята любовъ.

А въ човѣшката душа има такава красота, както въ никое друго сжщество на свѣта.

Тази красота съ нищо не може да се сравни. Дори когато Богъ погледне формата на човѣшката душа, и Той се весели.

Щомъ се разцѣвти човѣшката душа, тогава всички ангели, всички служители на Бога ще дойдатъ. Тѣ отъ незапомнени времена очакватъ разцѣвяването ѝ, за да вкусятъ отъ нейния нектаръ.

А съ своето идване тѣ ще донесатъ новата култура, която азъ наричамъ „култура на Любовта“.

Когато Христосъ слѣзе на земята, той слѣзе да помогне, именно, на човѣшкитѣ души. Защото всѣка душа, която е слѣзла на земята, има една

сжществена задача, която сама трѣбва да разреши.

Въ свѣта има разумни души, които искатъ да се повдигнатъ и да живѣятъ съзнателно. За тѣхъ слизатъ на земята великитѣ Учители, на тѣхъ помагатъ и всички любящи и свѣтящи души, които работятъ въ свѣта.

Защото само души, които любятъ и които свѣтятъ, могатъ да помагатъ на другитѣ души. Тѣ сж завършили своитѣ изпити на земята. Въ тѣхъ божественото съзнание е пробудено. Ето защо, тѣ не искатъ да напуснатъ земята. Тѣ казватъ: „Сега ние ще живѣемъ на земята при всички условия, ще живѣемъ така, както Богъ иска. Ние разбираме сега, какъ трѣбва да се живѣе“.

За човѣшката душа, която иска да се повдигне, нѣма нищо невъзможно. Тя е силна, благодарение на своята връзка съ другитѣ души, които сж истинскитѣ ѝ близни.

И колкото по голѣмъ е броятъ на душитѣ, съ които човѣшката душа е свързана, толкова тя е по-силна и по-неуязвима. Успѣхътъ на душата зависи отъ броя на душитѣ, съ които тя е свързана. Съзнанието на ония души, които взиматъ участие въ земния животъ на една душа, е постоянно съсрѣдоточено въ Любовта, и затова тѣ ѝ помагатъ безкористно и самоотвержено. Ето защо, изкуството на земния животъ се състои въ това — докато човѣкъ е на земята, въ тази малка форма, да влѣзе въ връзка съ душитѣ на другитѣ хора.

Тамъ е ключътъ на успѣха. Дори една душа да ви обича, тя е въ състояние да ви помогне въ мжнотиитѣ на живота.

А когато много души насочатъ любовта си къмъ единъ човѣкъ, той може всичко да стане — поетъ, художникъ, музикантъ, ученъ.

Велика сила е любовта.

Пътът на всъка душа е строго определен, и никой не е въ състояние да я отклони отъ него. Невъзможно е една душа да отклони друга отъ нейния път, защото Богъ зорко бди надъ душитѣ и направлява тѣхното движение въ необятната вселена.

Сама по себе си всъка душа е една малка вселена, която се движи по свой път въ голѣмата вселена. Но едно велико свойство на душата е да се смаява — да става безкрайно малка, и да се разширява — да става необятна като вселената.

Излѣзли последователно отъ Бога, душитѣ се намиратъ помежду си въ такива отношения, въ каквито се намиратъ тоноветѣ единъ къмъ другъ. Въ своитѣ отношения душитѣ съставятъ хармонични групи. Тѣ образуватъ отдѣлни системи, които се движатъ спираловидно въ безграничното пространство. При своето инволюционно движение, тѣ слизатъ на групи, но оставатъ въ различни по гжстота срѣди, защото не всички могатъ да преодолеятъ тѣхната съпротива.

Само частъ отъ тѣхъ достигатъ до най-гжстата материя. Така душитѣ сж свързани въ видъ на верига, която минава презъ различни полета.

При еволюцията си душитѣ възлизатъ по сжщия законъ — различнитѣ души възлизатъ въ различно рѣдки срѣди.

Да възлюбишъ душата на човѣка — въ това се състои истинскиятъ моралъ.

Ала който иска да борави съ човѣшката душа, трѣбва да има великъ умъ. Той трѣбва да разбира дълбокитѣ процеси, които се извършватъ въ нея.

Дълбочина има въ човѣшката душа! Дълбочи-

на и необятности! Защото човѣшката душа живѣе извънъ нашия свѣтъ, въ единъ свѣтъ съ много повече измѣрения.

Тя има само една малка проекция на земята. Явява се само временно, като гостенка на ума и сърдцето.

И когато душата посети човѣка, той става великъ, вдъхновенъ, благороденъ.

Оттегли ли се душата, той пакъ става обикновенъ човѣкъ.

Всички велики мисли и желания изтичатъ отъ извора на душата.

Душата пѣкъ се пои отъ другъ изворъ — човѣшкия духъ.

Човѣшкиятъ духъ се пои отъ още по-великъ изворъ — Божия духъ.

А Божиятъ духъ се пои отъ най-великия изворъ — абсолютния, незнайния Духъ на битието, за когото никой нищо не знае.

И така, помни:

Ти си душа, не тѣло!

Ти си душа, зачената нѣкога въ Божествения духъ, зачената въ любовъ.

Сега душата ти е вече пѣпка, която чака да се разцѣпти.

Съсрѣдоточи съзнанието си въ нея, защото това е единъ отъ най-великитѣ моменти на живота ти!

Тогавата ти ще се разтворишъ за великото слънце, което озарява цѣлия Божественъ свѣтъ.

Истина

За Бога ние имаме две понятия. Когато излизаме от Него, ние Го разбираме като нѣщо, което се ограничава само въ себе си. А като започнемъ развитието си, изхождайки отъ крайното, граничното и отивайки къмъ онова, което е безъ начало и безъ край, схващаме Бога като безграниченъ, безначаленъ.

Истината, която е излѣзла отъ безграничното, е направила нѣщата гранични. Тя е, която е изявила безграничното.

Богъ като Истина ни привлича, а Христосъ показва истинския пътъ на нашето вътрешно движение къмъ Бога.

И затова Истината е насока къмъ безграничното и безначалното, което има връзка съ ограниченото.

Казано е: „Глава на Твоето Слово е Истината“. А ние знаемъ, че всички движения изхождатъ отъ главата и се възвръщатъ пакъ къмъ нея. Главата показва посоката. И когато кажемъ, че нѣкой има глава, подразбираме, че той има посока и цель, къмъ която се стреми.

Само човѣкъ, който има Истината, знае посоката на своя животъ.

Въ вселената всичко се движи. Земята се движи около слънцето. Слънцето се движи около друго слънце — движение въ движение става. Но об-

щата посока на всички тия движения се дава отъ Истината.

Ала не само небеснитѣ тѣла се движатъ. Всички желания, чувства и мисли на човѣка образуватъ милиарди свѣтове и системи, които се движатъ къмъ великата целъ — Истината.

Човѣкъ трѣбва да познава пѣтя на своето движение въ всѣко отношение. И той не трѣбва по никой начинъ да спира това движение. Въ Истината не се допуска нито за мигъ никакво колебание. Всичко у нея е строго опредѣлено. Всѣко колебание е сждбоносно, защото и най-слабото движение на отдѣлния човѣкъ така е свързано съ други движения, че и при най-малкото поколебаване може да го сполети катастрофа — става пресичане на пѣтищата въ вселената.

Всички сщества, които не живѣятъ споредъ Истината, иматъ желание да се движатъ безразборно. И затова природата ги е ограничила. А Истината подразбира движение въ опредѣлена посока — посоката, въ която всичко въ вселената се движи — отъ граничното къмъ безграничното и безначалното.

„Истината ще ви направи свободни“.

Стремежъ и копнежъ на човѣшката душа е да бжде свободна. Туй е единъ великъ потикъ, но не въ обикновения човѣкъ, а у човѣка, у когото съзнанието се е пробудило. Свободата е единъ великъ потикъ у човѣка, у когото се събужда божественото.

Истината подразбира висшето въ човѣка.

„Възлюбилъ си Истината въ човѣка“.

Цѣлиятъ животъ на човѣка почива на Истината, която носи свобода.

Когато се говори за свобода въ абсолютна

смисъл на думата, подразбира се духът на човъка — най-възвишеното у него — не ума!

Чрез Истината ние можем да излѣземъ изъ рамкитѣ на временния животъ, на смъртта и да влѣземъ въ вѣчната свобода.

Казватъ, че Истината е отвлѣчена. Не, Истината е реалното, което лежи въ основата на нашия животъ.

Тя е единъ свѣтъ на неописуема красота, който си има своитѣ краски, тонове, музика. Тя е свѣтъ, който сжществува и ще сжществува винаги.

Въ този свѣтъ нѣщата сж строго, математически опредѣлени. Нѣма нищо непредвидено, нищо случайно.

Истината е независима отъ личнитѣ схващания на хората. Дали ще мислите по единъ или другъ начинъ за нея, дали ще се приближавате или отдалявате отъ нея, съ това вие нѣма да измѣните нейнитѣ отношения.

Любовта всѣкога има стремежъ къмъ Истината. Истината е обектъ на Любовта. Безъ Истината като обектъ, Любовта не може да се прояви.

Красотата е сжщо изразъ на Истината. Каквото е красотата по отношение на човъка, такова е Истината по отношение на Божествения свѣтъ. Истината е неговата свѣтлина.

Понеже Истината принадлежи къмъ свѣта на безсмъртието, за грѣшнитѣ хора тя е недостъпна. Да се говори на грѣшнитѣ хора за Истината е все едно нѣкой математикъ да говори на единъ неукъ човѣкъ за висшитѣ математични проблеми.

Любовта е снизходителна къмъ грѣшкитѣ на хората, къмъ тѣхнитѣ слабости.

Истината, обаче, е строга и неумолима.

Истината не търпи невежеството, слабостта, нечистотата.

Въ това се състои нейната съвършена красота.

Ето защо, който е слабъ, да отиде при Любавъта. Който е невежа, да отиде при Мждростъта. Който е онеправданъ, да отиде при Правдата, а който иска да бжде съвършенъ, да отиде при Истината.

Мислите ли, че Истината е при богатитѣ?— Не е. Мислите ли, че е при сиромаситѣ?— Не е. Мислите ли, че е при ученитѣ, при философитѣ, при вѣрующитѣ, при окултиститѣ? — Не е.

Никжде я нѣма Истината. Защото този свѣтъ е свѣтъ на страдания и смъртъ, свѣтъ на непрекъснати промѣни.

А въ такъвъ свѣтъ Истината не може да дойде.

Тя не може да слѣзе до него.

Истината говори съ слънцата.

Мждростъта говори съ планетитѣ.

А Любавъта е толкова снизходителна, че говори и съ най-малкитѣ, най-незначителнитѣ същества.

Понеже Истината говори съ слънцата, възвишена и далечна е нейната цель.

Ето защо, за Истината смъртнитѣ хора не могатъ да говорятъ. Тѣ могатъ да изнесатъ единъ фактъ като истина, но за Истината сама по себе си не могатъ да говорятъ.

Вложи Истината въ душата си и свободата, която търсишъ, ще я придобиешъ.

Възлюби Истината!

И когато си тѣй сиромасъ, че нѣмашъ ни пектъ въ джоба си, знай, че има нѣщо, което седи

надъ всѣка сиромашия. Това е Истината. Има нѣщо, което седи надъ всѣко богатство. Това е Истината. Има нѣщо, което седи надъ всѣка властъ. Това е Истината.

Тази Истина ще отвори предъ тебе великъ просторъ, и ти ще прогледнешъ.

Когато тя дойде у тебе, ще направи ума ти свѣтълъ, въ сърдцето ти ще внесе миръ, а на тѣлото ти ще даде сила и здраве.

Герой въ свѣта може да бжде само оня, въ когото живѣе Истината. Само той може да се жертвува, и когато се пожертвува, ще влѣзе да живѣе въ душитѣ на хората. Затова ви казвамъ: Преди всичко и надъ всичко любовъ къмъ Истината!

Любовь

Любовта е свѣтъ, въ който живѣе Божествениятъ Духъ.

Най-великиятъ свѣтъ, който познаватъ мъдрецитѣ отъ всички времена, и за който Христосъ говори, е свѣтътъ на Любовта.

И когато казваме, че Богъ е Любовь, разбираме сжщината, отъ която всичко произлиза.

Отъ извора на Любовта сж произлѣзли и ще произлизатъ всички свѣтове презъ всичкитѣ вѣчности.

Всичко въ свѣта живѣе въ Любовта и чрезъ Любовта.

Всичко, което виждаме : звездни вселени, слънца, планети, е проява на Любовта.

Цѣлиятъ космосъ въ неговата цѣлокупность, цѣлиятъ физически свѣтъ е проявена, материализирана любовь.

Това е великото „тѣло на Бога“.

Внѣ отъ Любовта ние не познаваме Бога. Любовта е свързана съ всички органически сжщества. Нѣма живо сжщество, нѣма жива материя въ свѣта, която да не се влияе по единъ или другъ начинъ отъ Любовта, да не е тѣсно свързана съ нея.

Богъ на Любовта не е само внѣ отъ насъ, въ вселената, а и вътре въ насъ.

Той е живата връзка на всичко, което е „внѣ“ и „вътре“.

Любовъта обема всичко въ себе си. Сама по себе си тя е безконечна, а всички нѣща вънъ отъ нея сж конечни.

И затова ние казваме:

Вѣчна е само Любовъта. Отъ нея изтича животътъ. Любовъта е, която носи пълния животъ.

Доброто, като плодъ на Любовъта, се съдържа въ нея.

Мждростъта, и тя се съдържа въ нея, защото представя формитъ, чрезъ които Божията Любовъ се извява.

Истината сжщо е включена въ Любовъта. Тя е най-чистиятъ образъ на Любовъта.

Правдата и тя е включена въ Любовъта.

Ето защо, абсолютната Божия Любовъ разбира абсолютна Правда.

Дето нѣма правда, нѣма любовъ.

Физическата страна на Любовъта е Правдата.

За да се изяви Любовъта на земята, непременно трѣбва да има Правда.

Любовъта е дълготърпелива, милостива, но абсолютната Любовъ изисква абсолютна Правда.

И само човѣкъ, който е просвѣтналъ въ Правдата, може да възприеме божествената Любовъ.

Христосъ е изявената Любовъ въ Правдата, която просвѣтва у онѣзи, които Го любятъ.

Любовъта е само за великитъ, силнитъ души.

Грамадна енергия се крие въ човѣка на Любовъта.

Помнете: Любовъта не е за болни хора. Любовъта е само за здрави хора.

Болнитъ, мъртвитъ хора не любятъ. Само живитъ хора, които сж изпълнени съ Божествения

духъ — тѣ сж, на които сърдцата трептятъ отъ любовъ.

Не се лъжете: болнитѣ, мъртвитѣ духомъ хора не сж озарени отъ Любовта.

И когато чуете нѣкого да казва: „Азъ съмъ човѣкъ на хладния разсѣдѣкъ, азъ не мога да любя, не мога да се занимавамъ съ такива дребнa-ности“, знайте, че този човѣкъ е глупавъ.

Защото най-мъдрото, най-великото нѣщо въ свѣта е Любовта.

Най-мъдрото сжщество, за което се казва, че е Любовь, люби. Онзи, който е създалъ свѣтоветѣ, който е направилъ всичко, който всичко е изпълнилъ съ животъ, който е далъ всички жертви, любя, а този пигмей, съ своя „хладенъ разсѣдѣкъ“, не можелъ да люби!

Христосъ слѣзе на земята да изяви Любовта, а хората на „трезвия умъ“ не можели да любятъ!

Пропжтувайте цѣлото небе, цѣлата вселена, обиколете всички свѣтове, всички ще ви кажатъ, че Богъ е Любовь.

И ако бихте запитали единъ ангелъ: „Обича ли ни Богъ“?, той ще ви каже: „Поискайте по-скоро отъ мене да изгубя всичкото си съзнание, всичко, което съмъ придобилъ презъ вѣковетѣ, отколкото да ви отговоря на въпроса, обича ли ви Богъ!“

И наистина, Богъ не може да измѣни на себе си. Ако приемемъ, че Богъ може да измѣни на себе си, значи да допуснемъ, че има нѣкаква външна сила, която Го ограничава. А това е немислимо. Любовта е неизмѣнна. Тя всѣкога ни озарява.

Спомнете си думитѣ отъ Писанието: „Богъ толкова възлюби свѣта, щото даде своя единороденъ Синъ, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него“.

Значи, Богъ като възлюбилъ свѣта, далъ отъ себе си въ жертва най-хубавото, най-възвишеното — своя „единороденъ Синъ“, за да повдигне ония души, които вѣрватъ въ Любовьта.

И наистина, може да се вѣрва само въ едно: въ Любовьта. Всѣко друго вѣрване е измама.

Любовъта стои надъ всѣкакви народности.

Любовъта стои надъ всѣкакви религии. Любовьта сама създава религиитѣ.

Въ Божествения свѣтъ религии нѣма. Тамъ сществува само Любовь. Атмосферата на божествения свѣтъ е Любовь. Тамъ всичко диша Любовь.

Но понеже Любовьта не може да се прояви на земята, затова се явяватъ религиитѣ.

Искате ли, обаче, да изпълните волята Божия, трѣбва непременно да замѣстите религията съ Любовьта.

Тогава всѣки, който ви обича, ще бжде свещеникъ и служителъ въ вашия храмъ.

Великото въ свѣта е да познаемъ Бога като Любовь.

Красотата въ живота е въ връзката ни съ Бога на Любовьта.

Любовъта съдържа въ себе си всички условия, всички методи, всички възможности, чрезъ които човѣшката душа може да се развие въ своята пълнота.

Едничка тя може да пробуди въ нея скрититѣ възможности. Науката, изкуството не могатъ да бждатъ стимули за пробуждането на човѣшката душа. Тѣ сж само временни занятия.

Единствената истинска работа въ свѣта — това е науката за Любовьта. Тя е великиятъ обектъ на познание за душата.

Започне ли човѣкъ съ Любовьта, като велика

и мощна сила, душата и духътъ му се пробуждатъ, и той влиза въ реална връзка съ физическия, духовния и божествения свѣтъ. Само чрезъ Любовта може да разбере човѣкъ отношенията, които съществуватъ между тѣзи свѣтове, както и смисъла на цѣлокупния животъ.

Но едно не забравяйте: въ живота на човѣка има само десетъ възможности да започне съ Любовта. Презъ всѣки десетъ години има възможностъ да заработи тази мощна сила. Останалото време отъ живота на човѣка е отредено за занимание.

Улови ли човѣкъ една отъ тия възможности, единъ отъ лжчитѣ на великото слънце, което озарява цѣлия космосъ, всичко възвишено и благородно въ душата му ще започне да цвѣти, да вързва и да зрѣе.

Плодоветъ на душата узрѣватъ само подъ лжчитѣ на това слънце.

Когато проблесне първиятъ лжчъ на Любовта, вие ще усѣтите въ душата си такова неопишуемо блаженство, такава свѣтлина, такъвъ мощенъ потокъ въ вашия умъ, такъвъ стремежъ въ вашата воля, че всички прѣчки въ свѣта ще почнатъ да се топятъ.

Нѣколко мига преживѣни въ Божествената Любов струватъ много повече отъ хиляди години обикновенъ човѣшки животъ, прекаранъ всрѣдъ най-голѣми удоволствия и наслади.

Като обичаме, ние търсимъ Бога. Ние трѣбва да любимъ Бога, за да Го възприемемъ и опитае.

А щомъ Го възприемемъ, ние опитваме Неговата мждростъ.

Казано е въ Писанието:

„Да възлюбишъ Бога съ всичкото си сърдце,

съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила. И да възлюбишъ ближния си като себе си“.

Това е единъ едничкъ законъ, който се проявява въ три свѣта.

Любовъ къмъ Бога — ти си въ Божествения свѣтъ.

Любовъ къмъ себе си, къмъ своята душа — ти си въ духовния свѣтъ.

Любовъ къмъ ближнитѣ си — ти си на физическия свѣтъ.

Приложи ли човѣкъ тия закони, нѣма да има сила въ свѣта, която да му се противи, нѣма да има мисълъ, която да не му се подчини и да не дойде да послужи на неговия идеалъ.

Помнете, обаче, една велика истина: Само Богъ люби, защото Богъ е Любовъ. Нѣма човѣкъ, който самъ по себе си да може да люби.

Човѣкъ може да бжде само проводникъ на Любовта, но да люби отъ само себе си — не може.

Да искашъ да те обича нѣкой, ще рече да искашъ Богъ да те люби.

Богъ, за да прояви Любовта си къмъ тебе на земята, трѣбва да избере нѣкой човѣкъ като проводникъ, и чрезъ него да ти се изяви.

Ако на земята има само единъ човѣкъ, който те обича, то е достатъчно.

Любовта въ божественъ смисълъ е разумна проява между две възвишени души, които стоятъ на еднакъвъ уровень и по умъ, и по сърдце, и по стремежи — души еднакво благородни, еднакво повдигнати духовно.

Само такива две души могатъ да се разбиратъ. И тогава, Любовта между тия две души е

като музика. Защото само двама истински виртуози могат да свирятъ заедно.

Вие често питате: „Кой ни обича?“

Въ присъствието на онзи човѣкъ, който ви обича по божественъ начинъ, каквато и скръбъ да имате, каквото и разочарование да преживѣвате, тѣ мигомъ ще изчезнатъ. На васъ ще ви олекне и просвѣтне.

Любовта се отличава съ следното чувство: когато човѣкъ обикне нѣкого, той му съчувствува и се отнася съ него така, както се отнася къмъ себе си. Не се ли прояви туй чувство, Любовта на дѣло не се проявява.

Отъ Любовта произтича и чувството на прощаването. Само Любовта прощава.

Истинската Любовь е по-силна отъ смъртта. Който люби, не умира. Любовта носи безсмъртие. Хората умиратъ отъ безлюбие.

Ако една майка има силна и непоколебима любовъ къмъ децата си, смъртта не може да ѝ ги отнеме. Не само смъртта — никоя сила въ свѣта не е въ състояние да разлѣчи две сжщества, които Любовта е съединила. Любовта образува най-устойчивитѣ съединения въ живота. И когато две души образуватъ едно такова устойчиво съединение чрезъ силата на Любовта, тѣ образуватъ една двойно по-мощна и по-свѣтла душа, съ две съзнания. Тѣзи две души като срѣцнатъ други две души, съединени по този начинъ, се свързватъ съ тѣхъ и образуватъ една още по-мощна душа. Четиритѣ души се съединяватъ съ нови четири души и образуватъ една още по-мощна колективна душа. Така продължава този божественъ процесъ на Любовта, който единственъ е въ състояние да образува устойчиви, неразлѣчни съединения между душитѣ.

По този начинъ въ Божествената Любовь всички души се съединяватъ въ едно цѣло, така мощно, така устойчиво, че никаква сила въ свѣта не е въ състояние да разкъса неразривнитѣ му връзки.

Въ това цѣло всѣка душа живѣе въ другитѣ души, и тѣ живѣятъ въ нея. Така се осъществява единството въ множеството и множеството въ единството.

Спасението на човѣка зависи изключително отъ Любовта. И когато Любовта се прояви въ човѣка, той, даже да е падналъ, може веднага да се повдигне надъ условията.

Щастието на човѣка зависи пакъ отъ нея. Въ щастието човѣкъ изпитва разширение и пълнота, благодарение на Любовта, която го е посетила. Тогава човѣкъ чува гласа на всички живи същества и чувствува пулса на общия животъ.

Защото Любовта е колективна проява на всички разумни същества, които сж завършили своето развитие и сж станали едно съ Бога. Любовта на едно отъ тия същества е колективната любовъ на всички.

И ако любовта на едно същество не е колективна проява на всички разумни същества, тя не е любовъ.

Ето защо, висшата, идейна любовъ се проявява въ любовъ къмъ всички хора, безъ тѣ да подозиратъ нейния източникъ. Да любишъ хората, дори и когато те ненавиждатъ и ти мислятъ злото, да имъ служишъ постоянно, безъ тѣ да знаятъ това — туй ще рече идейна любовъ, туй ще рече служение на Бога. Защото това е една отъ основнитѣ черти на Божествената Любовь — тя иде къмъ насъ независимо отъ това, дали сме грѣшници или не.

Магическа сила се крие въ Любовта. Тя е ключъ, съ който всичко затворено се отваря. Любовта си има свое свещено име — загубената магическа дума, която търсятъ кабалистите отъ всички времена.

Свещеното име на Любовта, това е магичниятъ ключъ на безсмъртния животъ. Чрезъ него всички отрицателни енергии се превръщатъ въ положителни. Съ него човѣкъ може всичко да направи. Затова се казва, че за любовта всичко е възможно.

Единствената сила, която може магически да преустрои цѣлото същество на човѣка, е Любовта.

И тя трѣбва да проникне навсѣкжде у него, да проникне въ най-малките гънки на неговата душа, за да го преобрази.

Любовта трѣбва да изпълни човѣшкия духъ. Тя трѣбва да се прояви пълно, свършено, безгранично въ човѣшката душа. Тя трѣбва да пребжда и въ сърдцето по сжщина и съдържание. Тя трѣбва да действува и въ ума като съкровена сила.

Четири сж проявитѣ на Любовта въ човѣка.

Тя действува като стремежъ въ сърдцето.

Като чувство въ душата.

Като сила въ ума.

Като принципъ въ духа.

А това е цѣлиятъ цикълъ на развитие отъ начало до край.

Любовта като стремежъ се движи къмъ центъра на земята.

Това сж коренитѣ на Любовта.

Любовта като чувство се движи къмъ слънцето — това сж клонищата.

Любовта като сила се проявява само у гениите и светиите. Тя се проявява у всички онѣзи, които се жертвуватъ за една божествена кауза.

Самопожертвуването спада къмъ любовта като сила.

Само човѣкъ, който има умъ, може да осъществи любовта като сила.

Любовта като принципъ сега влиза въ свѣта. Тя обгръща всичко.

До любовта като сила има и привличане и отблъскване, има противоречия. Въ любовта като принципъ, всички противоречия изчезватъ.

Човѣкъ трѣбва да мине презъ всички степени на любовта. Той трѣбва да мине презъ любовта като стремежъ — презъ нейните корени, трѣбва да мине презъ любовта като чувство — презъ нейните клоне, трѣбва да мине презъ любовта като сила — презъ нейните цвѣтове и да влѣзе въ любовта като принципъ — да опита божествения плодъ на любовта.

Докато Любовта не влѣзе въ свѣта, той нѣма да се преобрази.

Тя е великъ огънь, който внася животъ.

Но нѣма по-страшна сила отъ Любовта за онѣзи, които сж въ дисхармония съ нея.

За тѣхъ настѣпватъ тогава адски терзания.

Огънятъ на Любовта, като една велика вълна, идва сега въ свѣта.

Той ще разтопи всичко онова, което не може да издържи висшите трептения на Любовта.

Когато Любовта не се възприеме правилно, нейните сладки сокове, отъ действието на единъ особенъ родъ астрални ферменти, се превръща въ особенъ родъ вино.

Отъ това вино хората се упояватъ, когато въ тѣхъ се зароди стремежътъ на любовта и вършатъ хиляди грѣхове и престѣпления.

Но ти, който мислишъ, различавай това вино на човѣшката любовъ, образувано отпосле отъ сладкитѣ сокове на любовта.

Спусни се смѣло въ коренитѣ на Любовта.

Разпрости се широко въ нейнитѣ клоне.

Цѣфни като цвѣтъ на Любовта.

Завържи като плодъ на Любовта.

И когато възлѣзешъ въ свѣта, дето зрѣятъ нейнитѣ плодове, ще запънешъ пѣсенъта на човѣка, който е извървѣлъ великия кръгъ на Любовта — отъ коренитѣ до плода.

Чуй тази пѣсенъ:

Богъ е Любовъ,
вѣчна, безгранична,
пълна съ животъ —
животъ на благия

Божи Духъ,
Духъ на святостта,
Духъ на благостта,
Духъ на пълень миръ и радость
за всѣка душа.

И ще чуешъ отзива на любящитѣ души:

„Ний ще ходимъ въ тоя пѣтъ на Свѣтлината,
въ която царува
Божията Любовъ“.

Мждростъ

Богъ е Любовь, Мждростъ и Истина — три велики свѣта, за изучаването на които е нужна цѣлата вѣчностъ.

Три нѣща има, по които можемъ да познаемъ Бога. Тѣ сж:

Божията Любовь, която носи пълния животъ.

Божията Мждростъ, която носи пълната свѣтлина и хармония въ свѣта.

И Божията Истина, която носи съвършената свобода.

И когато се говори за третѣ лица на Бога, ние подразбираме:

Първото лице на Бога е Любовьта, проявена въ Живота.

Второто лице на Бога е Мждростъта, изявена въ Свѣтлината на знанието.

Третото лице на Бога е Истината, проявена въ Свободата.

Ето защо, три сж допирнитѣ точки на човѣския духъ съ Божия Духъ: първата е Любовьта, втората е Мждростъта, третата — Истината.

Отъ първото докосване на човѣка съ Бога, у него се явява единъ избликъ на Любовь; той се превръща въ изворъ на животъ, който постоянно блика.

И понеже този изворъ трѣбва да намѣри своя пътъ на движение, явява се второто докосване на

Бога — Мъдростъта, за да очертае пътя на това движение.

И затова, първият стремеж на човѣшкия Духъ е животътъ.

Вторият стремеж на човѣшкия Духъ е знанието.

Третият стремеж на човѣшкия Духъ е свободата.

Когато Духътъ придобива знание, свѣтлината се появява като резултатъ.

И когато говоримъ за Божествената Мъдростъ, ние подразбираме всичката свѣтлина на безпредѣлното пространство, която никога не угасва.

Свѣтлината е дреха на Мъдростъта. Физическата пѣкъ свѣтлина, отъ която ние се ползуваме, е резултатъ отъ излишната енергия, която Космичниятъ Човѣкъ произвежда при своята умствена дейностъ.

Космичниятъ Човѣкъ е придобилъ толкова знание, че има излишѣкъ отъ свѣтлина.

Мъдростъта — това е свѣтътъ на вѣчнитѣ божествени форми, изтъкани отъ Любовта. Любовта е самата сжщина, а Мъдростъта представя формитѣ на хармонията, които се изливатъ въ музика и поезия.

Мъдростъта е свѣтъ, въ който се криятъ отъ незапомнени времена всички нѣща, които Богъ е създалъ, всички нѣща, които възвишенитѣ духове сж създали и всички нѣща, които човѣцитѣ сж създали на земята.

Затова този свѣтъ е достъпенъ и за насъ.

Отъ този свѣтъ изтича истинското, сжществено знание.

И когато това знание премине презъ тритѣ

свѣта — божественъ, духовенъ и физически — и даде плодъ въ тѣхъ, тогава то става реално за насъ.

Щомъ като Мждростѣта изгрѣе въ човѣшката душа, всѣко нѣщо въ ума на човѣка отива на своето мѣсто. Всички идеи ставатъ ясни, опредѣлени и идватъ въ пълна хармония.

Умътъ на човѣка се отваря, и той вижда, че този великъ божественъ свѣтъ е красивъ, че въ него царува хармония и редъ, и че когато мждростѣта управлява, редътъ не се нарушава. Той вижда да се разкрива предъ неговия духъ необятно поле за работа. И тогава той започва да гради.

Защото право е — само Божията Мждростъ задоволява духа на човѣка.

Ала пжтьтъ на Мждростѣта е най-труденъ. Той е пжтъ за Учителитѣ. Само съвършениятъ човѣкъ, само Учителътъ може да прояви Мждростѣта.

Да влѣзе човѣкъ въ Царството Божие, това зависи отъ неговото знание и мждростъ, а не отъ неговата любовъ.

Въ Царството Божие по благодать не се влиза.

Да влѣзе човѣкъ въ Царството Божие и да му дадатъ тамъ почтено мѣсто, това зависи отъ неговата мждростъ.

Мждростѣта е най-голѣмото добро на Небето. Тя е най-голѣмото и нетленно богатство, съ което човѣшкиятъ духъ може да разполага.

Мждъръ ли е човѣкъ, той притежава най-голѣмото Божие благо.

Когато човѣкъ има мждростъ, той е уменъ, силенъ, и свѣтлината му винаги изгрѣва.

Човѣкъ безъ мждростъ не е още истински човѣкъ. И когато ние говоримъ за Човѣка, подразбираме сжщество на Мждростѣта.

Човѣкътъ е нареченъ синъ на Мѣдростъта.
Казано е въ Писанието:

„И веселѣхъ се въ Неговата обитаема земя, и наслаждението ми бѣше съ чловѣческитѣ Синове“.

Това сж разумнитѣ човѣшки Синове, въ които Мѣдростъта се е веселѣла.

Богъ чрезъ Мѣдростъта е създалъ вселената.
Създалъ я е заради Синоветѣ на Мѣдростъта.

Богъ пребждва въ тѣхъ, тѣ разбиратъ Неговата Мѣдростъ и Го славятъ. Защото Славата Божия се открива само по закона на Мѣдростъта.

Затова само мѣдрецьтъ може да слави.

Мѣдриятъ човѣкъ е опиталъ и провѣрилъ всичко, което знае.

У мѣдрия човѣкъ има непреодолимъ стремежъ къмъ Любовьта. Въ него има желание и най-малкото сжщество, което види, да го обикне, да му направи нѣкаква услуга. Защото мѣдрецьтъ еднакво цени и голѣмитѣ и малкитѣ нѣща.

Мѣдрецьтъ живѣе безъ законъ.

Глупецътъ трѣбва да живѣе съ законъ и подъ законъ.

Ако мѣдрецьтъ живѣе съ законъ, той е нещастенъ.

Ако глупецътъ живѣе безъ законъ, и той е нещастенъ.

Мѣдрецьтъ живѣе споредъ она живъ законъ, който Богъ е написалъ въ душата му.

Той се намира извънъ условията на временния животъ.

Ти, който се стремишъ къмъ Свѣтлината, чуй думитѣ на Мѣдростъта:

Искашъ ли да усвоишъ Божествената Мѣ-

дростъ и тайнитѣ на живата Природа, казвамъ ти, нѣма другъ пѣтъ освенъ страданието.

Докато сѣдишъ, докато роптаешъ, докато се оплаквашъ, ти си далечъ отъ Мѣдростѣта.

Престанешъ ли да сѣдишъ, ти си близо до Мѣдростѣта.

Докато философствувашъ, ти си далечъ отъ Мѣдростѣта, отъ своя Учителъ. Престанешъ ли да философствувашъ, ти си близо до Мѣдростѣта, ти си при нозетѣ на своя Учителъ.

Когато изгубишъ смисѣла на живота, търси това, което свѣти.

• Учи се при този, който носи свѣтлина.

Помни: Добродетелѣта живѣе само при това, което никога не потъмнѣва.

Дружи съ това, което не потъмнѣва.

Стреми се къмъ свѣтлината и не забравяй:

Знанието отъ едно мѣсто не идва, и Свѣтлината презъ единъ прозорецъ не влиза. Неизброими сѣ пѣтищата на Знанието. Неизброими сѣ прозорцитѣ на Свѣтлината.

Вложи мѣдростѣта въ ума си, свѣтлината ще дойде, и знанието ще ти даде своята помощъ.

Само свѣтлиятъ пѣтъ на Мѣдростѣта води къмъ Истината.

Правда

„Тогава Праведнитѣ ще просвѣтнатъ въ Царството на Отца си“.

Не на земята, нито на небето, а „въ Царството на Отца си“.

Това царство не е царството на природата. Царството на природата е домъ за възпитание на малкитѣ деца.

И тия праведни не сж обикновенитѣ праведници на земята, нито Правдата, за която ви говоря, е обикновената правда.

Говоря за онази Правда, въ която има свѣтлина.

„Тогава праведнитѣ ще просвѣтнатъ въ Царството на Отца си“.

Ако издавашъ свѣтлината на това царство, праведенъ си, ако не излъчвашъ тая свѣтлина, никаква правда нѣма въ тебе.

Всрѣдъ обикновенитѣ праведници на земята, които сж безъ свѣтлина, всѣки може да мине за праведенъ.

„Праведнитѣ ще просвѣтнатъ въ Царството на Отца си“.

Мнозина, може би, ще кажатъ: „Какво ни интересува насъ, че праведнитѣ щѣли да просвѣтнатъ въ нѣкакво си царство?“

Много е важно това.

Безъ свѣтлина въ свѣта не може да има ни-

какъвъ напредъкъ и развитие. Преди милиарди и милиарди години тѣзи сщщества — Праведнитѣ, сж влѣзли въ царството на Отца си и сж придобили тази свѣтлина.

Благодарение на нея сега свѣтътъ вижда.

Свѣтлината, въ която живѣемъ, е свѣтлина на Праведнитѣ. Тя е единъ избликъ на тѣхната правда.

Кои сж Праведнитѣ, които сж просвѣтнали?

Свѣтлитѣ ангели, служителитѣ на Бога.

И ако тѣ престанѣха да свѣтятъ, да живѣятъ въ правда, съ насъ на земята всичко би се свършило.

И ако ме питате, защо има нужда отъ Правда, ще ви отговоря:

„За да могатъ бждещитѣ поколѣния да живѣятъ въ вашата свѣтлина“.

Свѣтлината, която произтича отъ Правдата, е есенцията на онази свѣтлина, която дава животъ, която носи въ себе си живота.

Любовъта се изявява само на онѣзи, които сж праведни и „сж просвѣтнали въ Царството на Отца си“ — онзи великъ, разуменъ Божественъ свѣтъ, кждето Праведнитѣ схващатъ дълбокия смисълъ на нѣщата.

Правдата, това е едно качество на човѣшката душа.

Всѣка душа е родена да бжде праведна. И отначало тя е била праведна.

Придобийте това качество, това наследство, което ви е дадено — да бждете праведни.

Всѣка душа трѣбва да бжде праведна. Защо? — За да излѣзе отъ нея великата свѣтлина. А въ свѣтлината, която изтича отъ Правдата, Любовъта ще ѝ се изяви. Правдата, това е основата, на която

Любовъта се изявява и осиява човѣшката душа.

Всички души могатъ да бждатъ праведни и да издаватъ свѣтлина.

Души, които не искатъ да свѣтятъ, сж души, които се борятъ съ Бога.

Не се бори съ Бога!

Влѣзъ въ свѣтлината на Правдата и съзнай, че не живѣешъ както трѣбва.

Не се бори съ великия Баща на Любовъта, който обединява цѣлата вселена, всички сжщества въ своята хармония.

Освети името Му, защото Той е, който се е жертвувалъ безброй пжти за всички сжщества.

Чуешъ ли веднажъ гласа Му, въ тебе ще се зароди желание и ти да се жертвувашъ за Него.

Въ тебе ще се зароди готовность всичко да дадешъ, безъ капка съжаление. Ти ще си кажешъ: „Много малко съмъ далъ, желалъ бихъ още милиони години да живѣя, за да давамъ“.

Абсолютната Божия Любовъ изисква абсолютна Правда. Тамъ дето нѣма Правда, нѣма Любовъ. Физическата страна на Любовъта е Правдата. За да се изяви Любовъта въ физическия свѣтъ, непременно трѣбва да има Правда.

Нѣма ли Правда, всички сладки думи сж праздни.

На хората имъ трѣбва абсолютната Божия Правда—онази Правда, която да се приложи еднакво къмъ всички, безъ никакво изключение, която има предъ видъ не само хората, но и всички живи сжщества, отъ най-малкото до най-голѣмото.

Споредъ великата Правда, законътъ трѣбва да бжде еднакъвъ спрѣмо всички — и спрѣмо вола и спрѣмо човѣка, и спрѣмо простия и спрѣмо уче-

ния, и спрѣмо обикновения гражданинъ и спрѣмо царя.

Когато дойдемъ до този свещенъ законъ, всички трѣбва да имаме благоговѣнъ трепетъ предъ него.

Защото и простиятъ гражданинъ като направи погрѣшка, и царятъ като направи погрѣшка, тя си е все погрѣшка предъ закона на Правдата.

Правдата е, която създава истинскитѣ отношения между човѣшкитѣ души. Дойде ли тя, ще се изяви онова истинско уважение, което трѣбва да иматъ човѣцитѣ единъ къмъ другъ. Тогава нѣма да гледаме съ презрение на никого, а ще бждемъ свещени единъ за другъ.

Ето защо, за да постигнете съвършенство, като първо стѣпало на вашия животъ, поставете божествената Правда, чрезъ която се изявява Любовта къмъ всички същества—човѣци, животни, растения.

Придобиеете ли това, дето и да погледнете, ще виждате само доброто.

Виждате ли доброто, то ще произведе въ душата ви свещенъ трепетъ.

Правдата е нѣщо вътрешно. Да бждешъ справедливъ, това значи да знаешъ, какъ да постѣпишъ при всѣка твоя мисълъ, при всѣко твое чувство, при всѣко твое действие.

Да бждешъ справедливъ, ще рече да знаешъ, какъ да постѣпишъ като мислящо същество, като разуменъ, истински културенъ човѣкъ.

Искашъ ли да имашъ прави отношения къмъ всички същества, бжди справедливъ къмъ тѣхъ.

Правдата е единъ великъ вътрешенъ процесъ за разпредѣляне на всички божествени блага по

всички части на организма, билъ той организъмътъ на индивидъ, общество, народъ или на цѣлото човѣчество.

Тя е кръвообращението, което разнася кръвта навредъ, за да може всѣка клетка да приеме всичко, отъ което има нужда и да изпълни службата си.

Така, благодарение на Правдата, на туй велико кръвообращение, и най-малката клетчица, и най-малкото същество въ свѣта приематъ своята храна.

Правдата, отъ друга страна, може да се оприличи на водата. Каквото е водата по отношение на твърдата почва, това е правдата по отношение на човѣшкия животъ, защото тя е, която смекчава твърдитѣ тѣла.

Хората, които сж се озлобили, сж се втвърдили, защото нѣматъ правда. А онѣзи, които сж станали меки, иматъ правда.

Дайте на единъ човѣкъ правото, и той ще омекне. Сжщото действие оказва на растенията и водата.

Трѣбва да отдаваме на всѣки човѣкъ право, защото както водата е необходима за растежа на растенията, така и Правдата е необходима за растежа на нашитѣ умове и сърдца.

Безъ нея растене не може да има.

Искате ли да се развивате правилно, непременно трѣбва да вършите правдата.

И когато трѣбва да извършите правдата, извършете я, ако ще би и свѣтътъ да се обърне съ главата надолу.

Страхливитѣ хора не могатъ да бждатъ справедливи. Човѣкътъ на Правдата предполага абсолютно безстрашие.

За да има миръ въ която и да е държава, трѣбва да има Правда. Има ли безправие, въ нея ще настѣпи безредие.

Отворете страницитѣ на историята въ миналото, взрете се въ настоящето, и ще видите, че безправieto винаги е било причина на всѣко безредие.

Навсѣкжде законътъ е единъ и сжщъ—щомъ има безправие, веднага ще се яви безредие.

Правдата е, която опредѣля отношенията между хората. Тя е, която разпредѣля божииѣ блага—кръвта на живота—въ общочовѣшкия организъмъ.

Правдата трѣбва да се приложи въ свѣта така, че да не остане нито единъ беденъ човѣкъ, който да въздиша и да възклицава: „Нѣма ли Господъ на този свѣтъ“?

Ето защо, истинскиятъ праведникъ на земята, когато се моли, трѣбва да иска отъ Бога да му покаже нѣкоя страдаща душа, за да ѝ помогне.

Божествената Правда изключва всѣкакви почести и слава, всѣкакви богатства и знания зарадъ лични облаги.

Докато човѣкъ търси нѣщата вънъ отъ себе си, той ще бѣде въ преходния свѣтъ, и всѣки може да му отнеме благата, които има. Влѣзатъ ли тия блага въ сърдцето му, той вече е намѣрилъ своя възлюбленъ—божествената Правда, която прави човѣка непоколебимъ и неуязвимъ.

Отъ пълнотата на сърдцето, отъ изобилието на тия блага, раздаватъ истинскиѣ праведници.

Тѣ сж богати.

Тѣ сж дошли на земята да извършатъ нѣкоя специална работа и да придобиятъ опитъ.

Тѣ сж дошли отъ друга система и разполагатъ съ цѣлата земя. Тѣ могатъ да живѣятъ тукъ колкото искатъ. Като завършатъ работата си, ще си отидатъ откъдето сж дошли.

Праведнитѣ хора сж богати. Тѣ сж Синове Божи. А всѣки човѣкъ, който е Синъ Божи, разполага съ капитала на цѣлата слѣнчева система.

Божествената Правда, на която тѣ сж носители, и която иде сега въ свѣта, ще стопли човѣшкитѣ сърдца. И въ бждеще, въ новата култура, въ културата на Свѣтящитѣ, свѣтътъ ще се отоплява и освѣтлява отъ човѣшкитѣ сърдца, въ които Правдата обитава.

Отъ тия бжднини сега Христосъ изпраща вестъ — Христосъ на Любовта, изявена въ Правдата, която просвѣтва у онѣзи, които го любятъ.

Богъ

Има Единъ, който се проявява като Любовъ, като Мждростъ и като Истина.

Има Единъ!

И цѣлата жива Природа говори за този Единия, Великия.

Наричатъ го Богъ, Господъ, Отецъ.

Той изпълва всичко, изпълва цѣлото битие, всички свѣтове, всички слънчеви системи и все пакъ остава непроявенъ. И въ цѣлата вѣчностъ Той не може напълно да се прояви. Въ нея нѣма всички форми, чрезъ които Той би могълъ напълно да се прояви.

Самъ по себе си Абсолютниятъ, Непостижимиятъ е безъ форма. Той е „нищо“. Но това „нищо“ съдържа всичко въ себе си.

Ограничава се, безъ да се ограничи. Смалява се, безъ да се смали.

Създава, но никога не се изтощава.

Проявява се въ всичко, но самъ Той не е въ проявеното.

Крепи всичко — и отвжтре и отвънъ, но самъ Той не взима участие въ нищо.

Уподобяваме го на Свѣтлина, на Разумъ—Логосъ. Но самъ по себе си, Той не е ни Свѣтлина, ни Разумъ.

Свѣтлина, Разумъ — това сж Негови прояви.

Богъ не присжтствува по единъ материаленъ начинъ въ свѣта.

И наистина, когато единъ художникъ нарисува една картина, той въ картината ли е? Когато единъ ваятель извае една статуя, той въ статуята ли е?

Ала когато великиятъ Непознатъ ни се изявява, Той ни се изявява като Свѣтлина безъ сѣнки, Животъ безъ прекъсване, Любовъ безъ промѣни, Знание безъ погрѣшки, Свобода безъ ограничения.

И когато казваме, че Богъ е Любовь, ние подразбираме едно изявление на Бога. Зато, кждето е Любовта, кждето е доброто, което е неинъ плодъ, тамъ Богъ се проявява.

Говоримъ ли за Бога като Любовь, ние подразбираме онова Сщество, отъ което произтича всичкиятъ животъ въ вселената, и което свързва всички живи души въ едно цѣло, безъ то да се измѣни.

Има само едно сщество въ свѣта абсолютно добро въ пълния смисълъ на думата — това е Богъ. Той всѣкога е благъ. Въ това състояние на благодетъ, у Бога нѣма абсолютно никакво желание да стори и най-малкото зло комуто и да е. И покрай най-малката мушица да „мине“ Господъ, Той ще ѝ се усмихне и ще ѝ даде всички условия за животъ и развитие.

Богъ никого не сжди. Той никого не възпира, никого не ограничава.

Красивото у Бога е това, че Той помни само доброто, което сме направили. Злото Той не помни.

Богъ оставя всички сщества абсолютно свободни. Той никога до сега не е казалъ на никое сщество въ вселената, колкото и малко да е то: „Направи това!“ или „Служи ми!“ Той му показва пжта, но го оставя свободно само да направи своя

изборъ — да извърши онова, което то счита за добро.

И наистина, какво се ползува Богъ ако Го почитаме, ако Му служимъ? Той ползува ли се отъ това? Знание можемъ ли да Му дадемъ?—Не, Той всичко знае. Сила можемъ ли да Му дадемъ?—Не, Той е най-силниятъ. Всичко може да премине, всичко може да се разклати, но Той никога не се колебава.

Единственото нѣщо, съ което ние привличаме Бога, то е нашата немощъ, нашата нищета. Когато Той ни гледа тѣй дребни, тѣй страдащи и невежи, у Него, въ величието Му, се заражда едно желание да спусне ржката си и да ни каже: „Нагоре сега!“

Стремежътъ на Бога е да ни освободи, да ни очисти, да просвѣти умоветъ ни, да облагороди сърдцата ни, да внесе въ душитъ ни онази свѣтлина, чрезъ която да познаемъ, че той е Любовь.

Въ Божието сърдце има нѣщо велико.

Той е, който въздига цѣли народи, както и отдѣлни индивиди. Всички блага се дължатъ на Него — и знание, и мъдростъ, и истина, и свобода. Всички велики хора, Той ги е въздигналъ. И тѣ представятъ единъ потикъ на Божия духъ. Богъ е, който иска чрезъ тѣхъ да внесе Любовта Мъдростта и Истината въ свѣта.

А въ Божията Любовь, Мъдростъ и Истина се заключава цѣлокупния животъ презъ цѣлата Вѣчностъ, както и благото на всички души. Щомъ Любовта, Мъдростта и Истината се проявятъ, Божиятъ Духъ присѣтствува между хората, и тогава животътъ се проявява въ своята реална сжщина.

Човѣкъ трѣбва да знае, че има само единъ

Богъ и една Любовъ, една Мждрость и едно знание, една Истина и една свобода, една Правда и една абсолютна мърка, една Добродетель и единъ изворъ на блага за всички.

Вънъ отъ тия единици мърки, нѣма друго мѣрило за великата реалность. А реално е само това, което принадлежи на Единия, живия Богъ.

Мнозина, обаче, питатъ: „Сжществува ли Богъ, и ако сжществува — кжде е Той“.

Цѣлата вселена представя „Градътъ Божи“, дето Богъ обитава. Неговото съзнание, Неговиятъ умъ е тѣй великъ, че обхваща и най-малкитѣ сжщества и урежда живота имъ.

Всички ангели, всички велики сжщества, които сж живѣли милиони години преди насъ на земята, знаятъ що е Богъ. Тѣ заставатъ съ свещенъ трепетъ предъ това велико Сжщество, отъ чието сърдце изтича Любовта, която повдига и крепи цѣлия космосъ.

И ако ги попитате, кжде е и що е Богъ, тѣ ще ви отговорятъ на вашъ езикъ: „Нѣма сжщество, което да е по-близо до васъ отъ Бога. Нѣма сжщество, което да има по-буденъ умъ, по-отзивчиво сърдце и по-мощна воля, за която нѣма нищо невъзможно. Нѣма сжщество по-благородно, по-свято, по-чисто, по-мждро, по-силно, по-могжщо отъ Бога. Навсѣкжде е Той. И на небето — въ всичкитѣ слънца, и на земята, задъ всичко: и задъ въздуха, и задъ водата, и задъ камънитѣ, и задъ растенията, и задъ животнитѣ, и задъ човѣцитѣ. Нѣма нищо на свѣта, задъ което да не е Богъ“.

Всичко, което е въ насъ и вънъ отъ насъ, всичко което ни заобикаля, представя фонъ, задъ който се крие Богъ като великъ художникъ. Той

е дълбоко скритъ, защото иска да ни остави свободни.

И понеже Богъ е тъй дълбоко скритъ, затова хората постоянно Го търсятъ отъ вънъ и искатъ по външенъ пътъ да се добератъ до Него, да докажатъ съществуването му.

Богъ, обаче, не е една сжщина, която може да се доказва.

Да искаме да доказваме съществуването на Бога, значи всжщностъ да твърдимъ, че нѣма Богъ. Всѣко доказателство за съществуването на Бога е единъ механически процесъ.

Иска ли човѣкъ доказателства за съществуването на Бога, той е прекжсналъ — въ съзнанието си — своята връзка съ Него.

Възстанови ли се тази връзка, животътъ започва непрекжснато да тече отъ Бога къмъ човѣка и отъ човѣка къмъ Бога. Въ ума, сърдцето и волята на човѣка има тогава единъ непрестаненъ приливъ отъ Божественото съзнание.

И тогава преставатъ всички ония празни и нелепи въпроси, има ли Богъ, нѣма ли Богъ, обича ли ни Богъ или ни е забравилъ.

Защото любовта къмъ Бога, отъ която произтича живата връзка между Него и човѣка е мистиченъ, вжтрешенъ опитъ, който се проявява въ най-различни форми и степени. Магичната сила на този опитъ се крие въ оня моментъ, когато човѣкъ отправи ума си, сърдцето си, душата си и духа си къмъ това вѣчно Начало безъ никакво колебание, безъ никакво съмнение. Дойде ли до тоя моментъ, човѣкъ всичко може да постигне. Само тогава той може да разбере смисъла на живота. Защото само Богъ може да му разкрие този смисълъ.

И тогава човѣкъ ще разбере, че той се е родилъ, за да люби Бога и да запечата живота си съ тази любовъ, а не да бжде слуга на човѣшки разбирания.

А това му нашепва и неговата душа. Защото — не забравяйте това — възлюблениятъ на човѣшката душа, това е само Богъ.

Ето защо, азъ наричамъ човѣкъ само оня, който е възлюбилъ Бога. Моментътъ, въ който той се е самоопредѣлилъ и е възлюбилъ Бога, го определя като човѣкъ. Такъвъ човѣкъ привлича вниманието на всички добри и разумни хора, и тѣ казватъ: „Днесъ стана нѣщо божествено“.

Да възлюби човѣкъ Бога, това е най-славниятъ моментъ въ неговия животъ. Това значи да цѣфне и да разнася надалечъ своето благоухание. Това значи да блика постоянно като изворъ, който знае да дава. При това състояние всички разумни желания на човѣка сж постижими.

Само тогава човѣкъ става истински свободенъ. Той има онази свобода, която Истината носи. А подъ Истина ние подразбираме онази връзка, която Богъ е създалъ между себе си и насъ.

Вънъ отъ това нѣма никаква свобода. Съвременнитѣ хора, които сж изгубили връзката си съ Бога, си въобразяватъ, че могатъ да вършатъ каквото искатъ, тѣ дори си мислятъ, че иматъ право да критикуватъ и Бога.

И съ право би могло да се каже, че нѣма друго сѣщество, което да е понесло по-голѣми поругания отъ Бога. Но Той — казано на човѣшки езикъ — дори и веждитѣ си не е навжсиль. Той гледа тихо и спокойно въ сиянието на неизмѣнната си благость.

Само който живѣе въ този сѣщественъ, не-

измѣненъ свѣтъ, дето Богъ живѣе, само който служи на Бога и разбира неговитѣ повеления и закони, само той е свободенъ и само той има „свободна воля“.

Едно помнете:

Единственото сщество, което ни люби, е Богъ. И когато страдаме, и когато се радваме, Той е сщиятъ. И въ страданията, и въ радоститѣ Богъ е, който ни говори.

Друго не забравяйте. За да можете да попитате, що е Богъ, вие трѣбва да сте учили не една, а много вѣчности. И следъ като сте свършили всичкитѣ си науки на небето и на земята, само тогава ще имате право да зададете този въпросъ. И знаете ли, що ще ви отговорятъ? Ясно и просто: „Богъ е Любовь, която трѣбва да опитате вжтре въ себе си“.

Ала преди това, докато се лутате за доказателства на великата реалность, помнете тия прости истини:

Попитайшъ ли се, де е Богъ, знай: дето има животъ, дето има мисль, дето има чувство, тамъ е Богъ.

Осъмнишъ ли се въ Бога, знай, че въ себе си се осъмнилъ. Защото въ Бога промѣни и измѣни нѣма, обратни процеси не сществуваатъ. Въ Любовта на Бога не сществуваатъ абсолютно никакви изключения.

Ето защо, дето и да отидешъ, въ каквото и положение да изпаднешъ, въ всичко можешъ да се осъмнишъ, но въ Бога — никога! Знай, че той е навсѣкжде и призовешъ ли Го, ще ти помогне.

Чуешъ ли хората да казватъ, че не вѣрватъ въ Бога, взри се и ще видишъ — тѣ сами себе си

смѣтатъ за божества. Не служи на такива божества!

Друго помни: Дето има смисълъ, тамъ е Богъ. Дето нѣма смисълъ, тамъ Богъ отсѣтствува. А дето Богъ отсѣтствува, тамъ е „адътъ“.

Питайшъ, кога човѣкъ е добъръ? Моментътъ, въ който Богъ се проявява у него, човѣкъ е добъръ. Моментитѣ, въ които Богъ не се проявява, човѣкъ е лошъ.

Дойде ли Богъ въ човѣка, той става радостенъ и веселъ, готовъ за всѣко служение. Откаже ли се да служи на Бога, Той го напуска.

Питайте се, не дали Богъ ви люби — Той отъ първия до последния день не е престаналъ да ви люби — а вие любите ли Бога?

И опитвайте любовта си съ едничката сигурна мѣрка: що е по-силно у васъ, вашитѣ желания ли, или любовта ви къмъ Бога? Ако любовта ви къмъ Бога е по-силна, на правъ пътъ сте. Ако, обаче, любовта ви къмъ Бога е по-слаба, отколкото желанията ви, тогава страданията и противоречията въ живота ви нѣма да престанатъ.

Ако човѣкъ има Божията любовъ въ себе си, каквото и да му се случи, всичко ще се превърне въ добро. Нѣма ли тази любовъ, тогава пътътъ му е дълъгъ, труденъ и желанията — непостижими.

Пътътъ къмъ Бога се намира въ съвършенството. Съвършениятъ човѣкъ има само една идея — къмъ Бога! Безъ съвършенство Богъ остава непонятенъ за насъ. Щомъ човѣкъ се стреми къмъ съвършенство, той ще познае Бога като Любовъ.

И тогава той ще чувствува пулса на всички живи същества въ свѣта. А нѣма по-голѣмо блаженство отъ това да чувствува човѣкъ този пулсъ.

Тогава човѣкъ ще разбере великия смисълъ на ония върховни думи, които Христосъ е изре-

кълъ: „Азъ живѣя въ Бога, и Богъ живѣе въ мене“.

„Азъ живѣя въ Бога“, това подразбира, че Богъ е „отвънъ“. „Богъ живѣе въ мене“, това подразбира, че Богъ е „вътре“, а азъ, човѣкътъ, съмъ „отвънъ“.

Ето защо, когато Богъ е вътре въ тебъ, не Го ограничавай. Дай му абсолютна свобода вътре въ тебъ, за да ти даде и Той абсолютна свобода у себе си.

„Дяволтъ“ — това е сжщество, което е ограничило Бога въ себе си, и затова Богъ го е ограничилъ отвънъ.

Дай абсолютна свобода на Бога въ себе си. И тогава предъ тебе ще се разкрие единъ необятенъ свѣтъ.

Човѣкъ

Тогава Исусъ излѣзе съ трѣнния
вѣнецъ и съ багреницата. И рече имъ
Пилатъ: „Ето човѣкътъ!“

Могатъ ли хората, като излѣзете въ свѣта, да
кажатъ и за васъ: „Ето човѣкътъ!“

За да се удостои човѣкъ съ това име, той
трѣбва да съдържа въ себе си четири нѣща: той
трѣбва да бѣде богатъ, той трѣбва да бѣде си-
ленъ, той трѣбва да бѣде уменъ, той трѣбва да
бѣде добъръ.

Богатъ човѣкъ е само оня, който има бо-
гата душа, богатъ умъ, богато сърдце и силна воля.
Само човѣкъ, който служи на Бога, е въ пълния
смисълъ на думата богатъ.

Силенъ е само човѣкътъ на любовта, чо-
вѣкътъ на истината. Силниятъ стои надъ всички
условия. Азъ не наричамъ силенъ човѣкъ оня, кой-
то убива другитѣ. Силенъ човѣкъ е оня, който мо-
же да обръща своитѣ неприятели въ приятели. Ето
защо, той не се защитава. Той не воюва за своитѣ
права. Само слабиятъ воюва за своитѣ права. И ко-
гато силниятъ човѣкъ, човѣкътъ-герой бѣде при-
кованъ на позорния стълбъ заради Истината, той
съ великодушие понася и позоръ, и хули, и злорад-
ства, и обвинения.

Ето човѣкътъ! Ето Исусъ!

На първообразиия езикъ, на който това име е

изречено, то означава: човѣкътъ, който иде на земята, братъ на страждущитѣ. Ето защо, въ широкъ смисълъ на думата, „Исусъ“ е всѣки, който страда и като герой носи своитѣ страдания. „Исусъ“ е всѣка страдаща човѣшка душа, която изработва своето спасение.

„Исусъ“ — това е едната опорна точка на човѣка. „Христосъ“ — сиречь човѣкътъ, който е победилъ и възтържествувалъ надъ смъртъта, който е възкрѣсналъ, който служи на Бога и е готовъ да положи душата си за другитѣ — това е другата опорна точка на човѣка.

Човѣкътъ, като „Исусъ“, научава дълбокия смисълъ на страданията — оня божественъ процесъ, чрезъ който той изработва своя характеръ.

Защото най-ценното у човѣка — това е неговиятъ характеръ. Човѣкъ непременно трѣбва да мине презъ огъня на изпитанията, и само когато мине презъ този огънь и устои на всичко, само тогава ще придобие характеръ цененъ, устойчивъ, непоколебимъ. Само тогава ще има вѣченъ домъ, въ който може да живѣе.

Подъ характеръ, въ дълбокъ смисълъ на думата, се подразбира всичко разумно, което човѣшкиятъ духъ е написалъ, което дълбоко е внедрилъ въ човѣшката душа.

Характерътъ е едно съчетание на добродетели.

Едно помнете: онази естествена сила въ човѣка, която може да го направи мощенъ, е силата на неговитѣ добродетели. Добродетелитѣ — това сж единъ великъ капиталъ, около който започватъ да циркулиратъ великитѣ сили на Живата Природа.

Ето защо, подъ думата „човѣкъ“ се разбира сборъ отъ всички добродетели.

Който не представя такъв сборъ отъ добродетели, не може да се нарече истински човѣкъ.

Днешниятъ човѣкъ не е дошълъ още до положението на истински човѣкъ. Въ него има по-голъмо или по-малко надмощие на животинското естество. Истинскиятъ човѣкъ отсега нататкъ ще се прояви.

Сегашниятъ човѣкъ не може още да се обуздава. У него има още много животински прояви. Всички престѣпления, които човѣкъ днесъ върши, се дължатъ на животинското у него. И той трѣбва да прави много усилия, за да се освободи отъ животинското, да го превъзмогне.

Човѣкътъ, обаче, е съчетание на добродетели, а не на престѣпления.

Човѣкъ самъ по себе си, по своя произходъ, по своето естество, е нѣщо велико.

Богъ, като се е ограничилъ самъ въ себе си, е създалъ човѣка. Ала съ създаването на човѣка, сж се явили и страданията въ космоса. Защото тамъ дето има ограничение, има и страдания.

Велико нѣщо е човѣкътъ!

Ако вие разбирахте човѣка, ако вървахте въ него, ала не въ това, което се вижда отвънъ, което отвънъ се проявява, щѣхте да видите, колко великъ е той. Защото това, което отвънъ се вижда, е изразъ само на известни мисли, чувства и действия. Човѣкътъ не е онова, което днесъ се мисли за него. Той не е само едно материално същество, което изчезва съ смъртѣта. Това което умира, не е човѣкътъ.

Ако човѣкъ изчезваше съ смъртѣта, тогава нѣма защо толкова да се философствува за него. Въ такъвъ случай той е една вещь, единъ предметъ, единъ автоматъ, който утре ще се разсипе въ прахъ.

Това, че човѣкътъ ще умре и ще изчезне, е първата лъжа, която е внесена въ свѣта.

Има нѣщо у човѣка, което не умира — и въ този и въ онзи свѣтъ.

Това, което не умира, това което не се разлага, това което не изчезва, то е човѣкътъ. То нито остарява, нито се подмладява.

Когато говоримъ за човѣка, ние разбираме душата. Ако има нѣщо божествено у човѣка, то е свѣтлата душа, която мисли.

Отдѣлете отъ човѣка разумната, свѣтла душа, и той става сѣщинско животно. Той по нищо не се различава отъ него — яде, спи, има съ една речъ всички нужди и слабости на животното.

Човѣкъ е жива душа, която има всички възможности на вѣчния, безсмъртенъ животъ. Тази душа притежава всички способности, всички методи за работа вътре въ себе си, и тя ги влага въ мозъка и въобще въ цѣлото тѣло, чрезъ което се проявява.

Ето защо, ние казваме: човѣкъ съдържа въ себе си всички възможности на единъ разуменъ животъ. Човѣкъ съдържа въ себе си всички възможности на единъ животъ на любовта. Човѣкъ съдържа въ себе си всички възможности на единъ животъ въ истината.

Когато човѣкъ започне да осъществява всички тѣзи възможности, той постепенно се трансформира, постепенно преминава отъ едно състояние въ друго.

Той постепенно се изкачва стъпало следъ стъпало: отъ обикновенъ човѣкъ той става талантливъ, после гениаленъ, следъ туй свѣтия и най-после Учителъ.

Има степени на човѣка. Подъ „човѣкъ“ ние не разбираме само онова сѣщество, което живѣе на земята.

Човѣкътъ сѣществува не само на земята, не само въ слънчевата система. Той населява цѣлата звездна вселена—всички слънца и планети. Планетитѣ и слънцата сж населени съ сѣщества отъ разни степени на интелигентность. Не е важно какви тѣла иматъ тѣ. Тѣ сж разумни сѣщества и принадлежатъ къмъ една и сѣща човѣшка раса. Тази раса постепенно се развива. Много отъ човѣшкитѣ сѣщества по другитѣ системи сж далечъ понапреднали отъ човѣка, защото сж излѣзли по-рано отъ великия първоизворъ на живота. Тѣхната мждрость е толкова велика, че културата на хората, въ сравнение съ тази на Сириусъ напимѣръ, е още въ своитѣ пелени. Съвременнитѣ хора предъ сѣществата на Сириусъ не сж даже и деца.

Но човѣкътъ е вѣченъ пжтешественикъ. Земята не е била и нѣма да бжде едничко негово жилище.

Земниятъ човѣкъ, следъ като завърши своето развитие на земята, нѣма да отиде на „небето“. Той ще странствува отъ система въ система на физическата вселена, докато се развие въ своята пълнота. Следната станция въ неговото развитите ще бжде, именно, Сириусъ.

Човѣшкиятъ духъ е слѣзълъ на земята отъ около двеста и петдесетъ милиарда години. Той не е билъ въ това състояние, въ което днесъ се намира. Презъ тия двеста и петдесетъ милиарда години той е миналъ презъ много форми и много фази на развитие.

И цѣлиятъ почти безкраенъ редъ отъ органични форми, които Природата е създала, представятъ

все стадии, презъ които човѣшкиятъ духъ е миналъ. Тѣ сж едно велико училище, въ което той се е училъ.

Всички знания на човѣка, придобити въ течение на тѣзи двеста и петдесетъ милиарда години, сж написани въ неговата малка глава, въ неговия мозъкъ.

Отъ гледище на по-напредналитѣ същества, обаче, отъ гледище на ангелитѣ напримѣръ, човѣкъ все още е едно малко дете. Тѣзи двеста и петдесетъ милиарда години за тѣхъ сж като две и половина години. Отъ тѣхно гледище, човѣкъ е едно дете на две и половина години.

Много още има да учи човѣкъ! Затова той е миналъ и ще мине презъ безброй форми и степени на животъ.

Хората, които иматъ жалка представа за живота, мислятъ, че еднѣжъ като се роди човѣкъ, и всичко е свършено.

Не, раждането е единъ вѣченъ, непрекъснатъ процесъ.

Безброй пжти човѣкъ се ражда, като минава отъ една фаза на развитие въ друга.

Имайте предъ видъ едно: въпросътъ за раждане и прераждане е въпросъ за просвѣтления човѣшки духъ, за просвѣтената човѣшка душа, за просвѣтления човѣшки умъ — това не е въпросъ за обикновени умове.

Човѣкъ се учи едновременно въ три училища. На земята се учи тѣлото. Всички клетки въ организмъа вършатъ известна служба, ала едновременно съ това тѣ се учатъ.

Въ духовния свѣтъ се учи душата. Въ божествения се учи духътъ.

Ето защо, идеалът на човъка е да разбере себе си, да разбере ангелитъ, които се проявяват у него като свѣтла и чиста мисълъ, да разбере най-после Бога, т. е. Любовта.

Понеже човѣкъ е свързанъ съ ангелитъ, които сж създали мисълта, затова го наричатъ сжщество на мисълта — „манасъ“. Разумътъ е даръ на човѣка отъ ангелитъ. И това, което го отличава отъ животнитъ, което го е изправило на два крака — то е неговиятъ разумъ.

Но азъ ви казвамъ, че човѣкъ е нѣщо повече отъ това, което мисли.

Великото въ свѣта не може да се опредѣли напълно.

Едно помнете: първото качество на истинския човѣкъ е любовта. Любовта е божественото въ човѣка. Безъ любовъ човѣкъ се превръща въ животно. Безъ любовъ, той е изложенъ само на грѣхове и престѣпления.

Който не е възлюбилъ Бога, той още не е истински човѣкъ. Той нѣма още „образъ и подобие Божие“.

Човѣкътъ днесъ нѣма „образъ и подобие Божие“. И наистина, онзи, който може да те обере, да те изнасили, да те охули, човѣкъ ли е? Човѣкъ ли е и оня, който отначало ти е билъ приятелъ, а после те злослови?

Впрочемъ, когато се говори за човѣка като образъ и подобие Божие, подразбира се човѣкътъ въ неговата първична проява, така наречения Космиченъ Човѣкъ.

Всѣки човѣкъ, всѣка човѣшка душа е единъ първиченъ елементъ отъ великия Космиченъ Човѣкъ.

Като такъвъ, той заема точно опредѣлено мѣ-

сто въ Живата Природа и играе опредѣлена роль. Безъ него вселената не може да се прояви въ пълнотата на своята хармония.

Ето защо, и всѣки човѣкъ тукъ, на земята, си има своя опредѣлена роль. Безъ него животътъ не може. Явяването на толкова милиони души въ свѣта не е нѣщо случайно.

И затова дръжъ постоянно въ ума си мисълта: Човѣкъ е най-великото създание на земята.

Радвай се, че носишъ името човѣкъ.

Стреми се да отговаряшъ на това име!

Не забравяй, че като духъ, като душа, като умъ и като сърдце, ти си важенъ елементъ въ вселената — безъ тебъ тя не може да се прояви въ своята хармония.

Ти все още не знаешъ какво си.

Въ човѣка се криятъ сили, които сж въ спящо състояние, и той трѣбва да работи за тѣхното пробуждане и правилно използване.

Когато човѣкъ се свърже съ Бога, у него се пробуждатъ всички спящи сили и способности.

По какво се познава човѣкътъ, който е свързанъ съ Бога? По това, че той е готовъ всичко да жертвува за Него.

Човѣкъ, който иска съ достоинство да носи това име, трѣбва да бжде абсолютно честенъ, абсолютно добъръ, абсолютно интелигентенъ и разуменъ, абсолютно благороденъ.

Честенъ, благороденъ човѣкъ е само онзи, който се радва на чуждото благо като на свое.

Истинскиятъ човѣкъ не се бори отвънъ да възстанови честта си. Той знае, че споредъ великия моралъ въ свѣта, честта отвънъ не се възстановява.

Никакъвъ сждъ, никакво общество, никаква религия не сж въ състояние да възстановятъ честъта на човѣка, освенъ той самия.

По какво се различава разумниятъ човѣкъ? — Той никога не се занимава съ миналото, нито пъкъ се занимава съ бъдещето. Той работи съ настоящето. Подъ настояще, азъ разбирамъ вѣчно божественото.

Разумниятъ човѣкъ не мисли каквото му хрумне, а каквото е право. Само глупавиятъ мисли каквото му дойде на умъ.

У разумния човѣкъ има едно особено душевно разположение — той не мисли зло никому. Той мисли добро на всички хора и никога не си отмъщава.

Защото знае, че човѣкъ не може да бжде абсолютно разуменъ, ако нѣма единъ абсолютенъ моралъ.

Той знае, че моралътъ е устой, че той е онази опорна точка, отъ която разумътъ се проектира въ свѣта.

Разумниятъ човѣкъ винаги уповава на своя разумъ. Той го цени като великъ даръ, който му е даденъ отъ ангелитѣ въ подкрепа на живота. И знае, че само истински разумниятъ може да бжде свободенъ.

Разумността, въ дълбокъ смисълъ на думата, е качество на светията, на гениалния човѣкъ.

И затова помнете: уменъ човѣкъ, може да бжде само добродетелниятъ човѣкъ.

А всички хора на добродетелта сж смирени хора — въ онзи смисълъ, въ който Христосъ раз-

бира тази дума — и тия хора сж най-великитѣ, най-силнитѣ.

Споредъ менъ, най-великото качество, което човѣкъ може да притежава, е смиреніето. То не е слабостъ.

Смиреніятъ човѣкъ е най-еластичниятъ, най-пластичниятъ човѣкъ въ свѣта. Той може всичко да издържа — и болести, и сиромашия, дори и смъртъ. Всжщностъ, за смиренія човѣкъ всичко това не съществува — каквото и да дойде, той е тихъ и спокоенъ. Той казва: „Богъ, който живѣе въ менъ, не умира. Богъ, който живѣе въ менъ, сиромашъ не става“.

Слабиятъ, малодушниятъ човѣкъ не е смиренъ. Само добродетелниятъ човѣкъ е смиренъ. И той е истински силниятъ човѣкъ. Смиреніятъ човѣкъ, въ истински смисълъ на думата, е човѣкъ съ мощенъ духъ.

Вие питате, защо сте дошли на земята. Казвамъ ви:

Да проявите Божията Любовь.

Да проявите Божията Мждростъ.

Да проявите Божията Истина.

Да проявите Божията Правда.

Да проявите Божията Добродетель.

Дошли сте да проявите всички тѣзи добродетели, да проявите всичко онова, което е вложено въ вашитѣ души отъ вѣчността.

И помнете, че велико е предназначението на човѣка.

Човѣкъ е роденъ да управлява всички същества, да регулира всички елементи, да уреди земята. Той трѣбва да стане единъ добъръ господарь. А може да стане такъвъ, само когато разбере онова, което Богъ е вложилъ въ него. Той трѣбва да

знае какви сж неговитѣ тѣла, неговитѣ облѣкла. Той трѣбва да знае каква е онази първична материя, въ която функционира неговата мисълъ.

Той трѣбва да владѣе всички елементи. Да владѣе земята, въздуха, водата, топлината, свѣтлината. Той трѣбва да контролира всички „лоши духове“. А може да ги контролира само тогава, когато превъзмогне тѣхнитѣ слабости.

И Христосъ иска сега да му помагатъ такива човѣци, които знаятъ да градятъ по всички правила на Божествената наука. Човѣци, въ умоветѣ на които благо то на „Царството Божие“ седи на пръвъ планъ.

Великиятъ животъ има нужда отъ човѣци, които сж „родени изново“, които сж видѣли „Царството Божие“.

А не забравяйте, че който иска да види Царството Божие, очитѣ му трѣбва да бждатъ чисти. Чиститѣ очи подразбиратъ чисто сърдце. Чистото сърдце подразбира свѣтълъ умъ. Свѣтлиятъ умъ подразбира благородна душа. А благородната душа подразбира единъ любящъ духъ, който е излѣзълъ отъ Бога на Вѣчността.

„Родениятъ изново“ е свързанъ съ всички по-високи свѣтове, съ всички сжщества отъ по-високи иерархии.

Той е истинолюбивъ като самата Истина, уменъ като самата Мждростъ, любящъ като самата Любовь.

За този човѣкъ, за „родениятъ отъ Бога“, е казано въ Писанието, че „грѣхъ не прави“.

И наистина, родениятъ отъ Бога има такава любовь въ душата си, въ нея блика такъвъ великъ изворъ на любовта, че никакви противоречия за него не сжществуватъ.

Били ли сте при такъв човѣкъ, да видите какъв миръ, каква тишина, каква радостъ царуватъ въ него?

Сърдцето, умътъ, душата и духътъ на такъв човѣкъ сж въ пълна хармония съ Бога.

Такъв човѣкъ, дълбоко погледнато, е съвкупностъ отъ много разумни, гениални души.

Сжщото се отнася и до великитѣ поети, музиканти, художници. За да се прояви единъ великъ поетъ, за да се прояви единъ великъ музикантъ или художникъ, трѣбва да се обединятъ хиляди разумни, гениални души.

Така човѣкъ отъ „синъ на мисълта“ става „възлюбленъ синъ на Любовта“.

Така той става Синъ Божи.

А най-великото положение, което човѣкъ може да има по отношение на Бога, то е да бжде Синъ Божи.

Да бжде човѣкъ Синъ Божи, да бжде служителъ на Великия, който всичко е създалъ, ще рече да чувствува пулса на цѣлата вселена, да вижда всичката нейна красота, да чува нейната величествена хармония.

Ти, който се домогвашъ да станешъ Синъ Божи, постави си като идеалъ да имашъ:

Сърдце чисто като кристалъ.

Умъ свѣтълъ като слънцето.

Душа обширна като вселената.

Духъ мощенъ като Бога и едно съ Бога!

Духъ

Богъ, въ своето битие, е Духъ.

Духътъ е изявление на Бога.

Той вѣчно е сжществувалъ и вѣчно ще сжществува.

Духътъ е начало на всички нѣща.

Казано е: „Въ начало бѣ Словото“. Словото — това е първото проявление на Любовта въ материалния свѣтъ.

А Любовта—това е първиятъ плодъ на Духа. Глава на Словото е Истината.

А глава на Истината е Божиятъ Духъ.

Той е Начало на началото на всички нѣща.

Ето защо, първото, съ което човѣкъ трѣбва да започне, е Словото. И това, което по нѣкой пжтъ говори на човѣка, не е още Духътъ Божи, то е Словото.

После човѣкъ ще дойде до Истината. И най-после — до Божествения Духъ.

Който не разбира Словото, не може да разбере Истината, а който не разбира Истината, не може да разбере и Духа.

Защото Духътъ слиза въ Истината, а Истината слиза въ Словото.

И това Слово говори:

„Духътъ е онова, което дава животъ“.

Животъ има, защото има Духъ. Духътъ е внесълъ Живота.

Истински животъ е само онзи, който произтича отъ Духа. Защото има животъ, който не произтича отъ Духа. Животътъ, който произтича отъ Духа, е абсолютно разуменъ. Въ него нищо не умира. Въ него сж изключени всички страдания, всички болести, всички противоречия, всѣки недоимъкъ.

Духътъ е вѣчната, безсмъртна основа на този именно животъ.

Той крие въ себе си всички първични форми, въ които животътъ се проявява.

А подъ първични форми се подразбиратъ ония форми, които произтичатъ на право отъ Духа.

Всѣка форма на Духа е написанъ листъ отъ великата книга на живота.

Духътъ въ своята сжщина е единъ, но въ проявитъ си той е множество. Единство и множество — това сж свойства на Духа.

Като проява, Духътъ е множество отъ единия си полюсъ до другия.

Затова казвамъ:

Единъ е Духътъ, много сж духоветъ.

Духоветъ — това сж дихания, родени отъ едното Дихание.

Въ множеството на Духа се проявява неизчерпаемото му разнообразие.

И величието на Божия Духъ се проявява въ това разнообразие. Духътъ носи всичкитъ неизброими богатства на видимитъ свѣтове и разкрива, какво е Богъ.

Богъ слиза при насъ, като изпраща Духа си, както слънцето изпраща свѣтлината си.

Божиятъ Духъ всѣки день изгрѣва, всѣки

день ни носи своитѣ блага, доброволно, безъ да му искаме това, и безъ той да иска каквато и да било отплата отъ насъ.

Всичко, което притежаваме, нему се дължи.

Хората, повече или по-малко, винаги сж съзнавали това. Тѣ сж опредѣляли тази разумна сила, която изтича отъ Бога и се проявява въ свѣта, по различни начини, наричали сж я съ най-различни имена: първична субстанция, първична енергия, закони на Природата и пр. и пр.

Ала законитѣ Духътъ ги създава. Тѣ иматъ отношение къмъ онази велика енергия въ свѣта, която излиза отъ първичното си състояние, влиза въ пѣтя на еволюцията, диференцира се, за да се прояви въ своето безкрайно разнообразие.

И този пѣтъ на развитие не е нищо друго, освенъ мировото движение на Духа при прилагане на единъ общъ, космиченъ планъ.

Духътъ е най-великата реалностъ. Отъ гледище на физическия свѣтъ, той е невидимъ, но отъ гледище на божествения свѣтъ той е тѣй обективенъ, както тѣлото въ физическия свѣтъ и както душата въ духовния свѣтъ.

Всичко велико, възвишено, мощно въ свѣта се дължи на Духа.

Духътъ е далъ най-великитѣ плодове въ живота.

Тия плодове сж:

Любовъ, Радостъ, Миръ.

Дълготърпение, Благодетъ, Милосърдие.

Вѣра, Кротостъ, Въздържание.

Това сж три велики тригълника, които функциониратъ въ третѣ свѣта: божественъ, ангелски и човѣшки. Любовъ, Радостъ, Миръ — това е боже-

ствениятъ тригълникъ. Любовта е бащата, радостта — майката, мирътъ — тѣхното дете.

Въ тригълника на ангелския свѣтъ дълготърпението е бащата, благостта — майката, а милосърдието — детето.

Придобийте тия качества, и вие ще бъдете между ангелитѣ.

Въ третия тригълникъ вѣрата — това е бащата, кротостта — майката, въздържанието — детето.

Придобийте тия качества въ тѣхния дълбокъ, мистиченъ смисълъ, и вие ще влѣзете между светиитѣ.

За да разбере човѣкъ, какво нѣщо е Духътъ, душата му трѣбва да се пробуди.

Защото само душата има прѣко общение съ Духа.

Безъ душа, ние не щѣхме да имаме никакво понятие за Духа.

И може да се каже, че каквото е отношението на израстващото зрънце къмъ слънцето, такова е отношението на човѣшката душа къмъ Божествения Духъ.

Човѣшката душа изпитва свещенъ трепетъ предъ Божия Духъ, защото животътъ и растенето ѝ зависятъ отъ него.

Душата още не е завършила своето развитие, тя ще мине презъ още милиони форми. Когато завърши своето развитие, тя ще се слѣе съ Духа, и тогава нѣма да има отдѣлно душа и духъ.

Тогава вѣчниятъ животъ ще се прояви.

Духътъ може да живѣе само съ душата. Съ нашия умъ той не може да живѣе, защото мислитѣ ни постоянно се мѣнятъ.

Едно помнете: първичното въ човѣка — това е неговиятъ духъ.

Първата проява на човѣка е проявата му като духъ. Духътъ е онази абсолютна точка, въ която човѣкъ се явява въ битието. Душата — това сж възможноститѣ на духа.

Духътъ на човѣка е вѣченъ. Той непрекъснато слиза, проявява се и отново възлиза. Когато Божествениятъ Духъ слѣзе въ духа на човѣка, той се пробужда и се проявява. Той слиза и следъ това отново възлиза къмъ Бога.

Въ това слизание и възлизане човѣшкиятъ духъ върви едновременно въ три посоки, отъ които се пораждатъ три стремежа:

Първиятъ стремежъ да духа е стремежъ къмъ живота.

Вториятъ стремежъ на духа е стремежъ къмъ знание.

Третиятъ стремежъ на духа е стремежъ къмъ свобода.

Човѣшкиятъ духъ учи човѣка на всичко. Той подтиква човѣшката душа къмъ растежъ и развитие. Душата е съкровищница на човѣшкия духъ. Тя носи всичко онова, което той е придобилъ отъ незапомнени времена до днесъ.

Човѣшкиятъ духъ е авторъ на всички нѣща на земята. Всички науки, всички изкуства, всички религии, всички епохи и култури, презъ които е минала земята, сж създадени все отъ човѣшкия духъ, който още не се е напълно проявилъ. Самото физическо тѣло на човѣка, съ всичкитѣ му органи, съ всичкото му устройство, е създадено отъ неговия духъ.

И когато тѣлото на единъ човѣкъ се съгражда въ утробата на една майка, духътъ на човѣ-

ка взима участие заедно съ духа на майката при изграждане на тѣлото. Защото всички енергии, всички сили, които действуватъ въ космоса, сж достояние на човѣшкия духъ. Той оперира свободно съ материята — може да я сгжстѣва, да я разрѣдява, да я моделира. Така напимѣръ, когато духътъ иска да намали трептенията на свѣтлината, той сгжстѣва материята около себе си.

Материята постоянно застава духа да създава нови форми, все по-осъвършенствувани. Духътъ създава формитѣ, а материята индивидуализира духа. И това, което наричаме борба между материята, която сама по себе си е безжизнена и инертна, и Духа, който е пѣленъ съ животъ, то е стремехътъ на последния да я направи по-пластична и по-податлива на неговата творческа работа.

Човѣкъ търси въ живота щастие, знание, богатство.

Ала тѣзи нѣща могатъ да се добиятъ само отъ Духа.

Само Духътъ е носителъ на всичкитѣ тия блага. Той е носителъ на всички дарби, на всички таланти, той е носителъ на интелигентността, на гениалността.

Когато Духътъ дойде, тогава се ражда всичко велико.

Когато Духътъ дойде, той дава потикъ на всичко онова, което е събрано отъ милиони години въ човѣка. То се пробужда и започва да се разработва.

Дойде ли духътъ, у човѣка настѣпва разширение, кржгзорѣтъ му се прояснява, противоречията изчезватъ, и той започва да вижда ясно.

Ако човѣкъ иска да се прояви у него боже-

ствената Любовъ, Духътъ трѣбва непременно да бжде у него.

Но Духътъ е много деликатно сѣщество. Той е много чувствителенъ къмъ слабоститѣ на хората и има свойството да влиза у ония, които сѣж въ пѣтя. Той не чука силно. Той ще почука много тихичко на вашето сърдце и ако му отворите, веднага ще измѣни издѣно вашия животъ. Той ще ви покаже, какъ трѣбва да живѣете, какво да вършите и да го вършите съзнателно.

Божествениятъ Духъ слиза да работи въ насъ само тогава, когато сърдцето и умътъ ни работятъ правилно.

Той действува първомъ като интуиция, но когато човѣкъ напредне, той му заговорва ясно и отривисто. Проявитѣ му ставатъ все по-ясни и по-конкретни.

Когато Духътъ проникне въ човѣка, той непременно ще се прояви. Нѣма сила въ свѣта, която може да попрѣчи на Духа да се прояви.

Но безъ чистота човѣшкиятъ духъ не може да се прояви въ силата си.

Слушай духа си! И помни, че той е великиятъ авторъ на всичко, което е на земята. Науката, която хората понѣкога боготворятъ, е създание на човѣшкия духъ. Ала човѣшкиятъ духъ седи надъ всѣка наука.

Ето защо, не се кланяй на онова, което човѣшкиятъ духъ е създалъ, което ти си създалъ!

Почитай духа си като великъ творецъ, като великъ тълкувателъ и изпълнителъ на Божията воля.

Защото човѣшкиятъ духъ винаги върши Бо-

жията воля. Той върши онова, което е научилъ отъ Бога.

Искашъ ли да вървишъ въ пжтя на Истината, дай свобода на Духа у себе си. Остави той да те ржководи и упжтва. Вънъ или вжтре, Духътъ следи и наблюдава всичко, което ти вършишъ.

И сега, Духътъ води човѣчеството по нови пжтища. Цѣлата слънчева сисема е навлѣзла въ една нова областъ. Следъ време ученитѣ ще докажатъ, че и земята е влѣзла въ едно ново съчетание съ слънцето. Ние влизаме въ досегъ съ една девствена материя, и които сж готови, ще възприематъ новия животъ, който се крие въ нея и ще възкръснатъ. Които не сж готови, ще чакатъ да бждатъ подети въ бждеще отъ една нова вълна.

Пригрови се за идването на Духа!

И не забравяй, че когато Духътъ дойде, вратата на твоето сърдце трѣбва да се отвори.

Когато Духътъ влѣзе, вратата на твоето сърдце трѣбва да се затвори.

Не отваряй вратата, преди Духътъ да е дошълъ.

Не затваряй вратата, преди Духътъ да е влѣзълъ.

Работи тамъ, дето Духътъ работи.

Добро

Любовта ражда доброто.

Доброто е основа на живота. Доброто е почва на живота и същевременно—негова храна. Само доброто може да подкрепи живота, само доброто може да го подхрани.

Когато Богъ се ограничава, ражда се доброто въ свѣта.

Когато човѣкъ се ограничава, злото се ражда. А когато се освобождава отъ ограниченията, явява се доброто. Съ други думи казано: когато въ човѣшката душа се зароди великото желание да служи на Бога, тогава се явяватъ условията за доброто.

Човѣкъ иска да създаде доброто въ себе си. Доброто, обаче, не се създава, то се ражда. То е вложено отъ начало у всѣки човѣкъ, и той трѣбва само да го съзнае и прояви.

Човѣкъ трѣбва да бжде добъръ, защото доброто е основа на живота. Безъ добро животътъ на човѣка е безъ основа.

Не върши ли човѣкъ добро, злото се ражда. Злото, което сега съществува въ свѣта, е неизползуваното добро въ миналото.

Злото произтича отъ единъ неустановенъ редъ. То е единъ свѣтъ на произволъ.

Въ органическия свѣтъ то може да се определи като размножаване безъ законъ.

Злото, обаче, е една неизбъжностъ въ свѣта на отношенията между сили и сѣщества.

Зло и добро въ живата природа сѣ сили, съ които тя еднакво оперира.

Задъ доброто и злото седи великата разумность, която всичко използва.

Човѣкъ не трѣбва да се бори съ злото. Той трѣбва само да го избѣгва. Той не трѣбва да се бори съ злото, а на злото да противопоставя добро.

Оня човѣкъ, който най-много се бори съ злото, най-много грѣши.

Единственото сѣщество, което може да впрегне злото на работа, е Богъ.

Трѣбва да знаете, че сѣществувa колективно съзнание на доброто и колективно съзнание на злото. Тѣ образуватъ два велики полюса на Битието.

Човѣшкиятъ животъ се движи между тия два полюса.

Когато злото е отвжтре и взима надмощие, а доброто е отвънъ, тогава злото царува на земята. Съ други думи „адътъ“ царува на земята.

Когато пъкъ доброто е отвжтре и преодолява, а злото е отвънъ, тогава „небето“ управлява, и доброто царува.

„Адътъ“ е мѣсто, дето злото е и отвжтре, и отвънъ.

„Небето“ е мѣсто, дето доброто е и отвжтре, и отвънъ.

А човѣшкиятъ животъ е „мѣсто“, дето понѣкога отвжтре е доброто, а отвънъ злото, а понѣкога — обратно.

Всѣки човѣкъ, споредъ живота, който води, се намира или въ полюса на доброто, или въ полюса на злото.

Човѣкъ, у когото злото господарува, живѣе въ непрестанно безпокойство. Отвѣнъ той може да разполага съ голѣми богатства, може да има почитѣта на хората, но отвѣтре той е неспокоенъ. Него постоянно го тормозятъ зли предчувствия и страхове. Той постепенно започва да губи здравето си и силата си.

Когато пъкъ доброто е въ сърдцето на човѣка, той може да нѣма ни богатства, ни властъ, но пакъ е спокоенъ и веселъ. Условиата отвѣнъ сж лоши, но отвѣтре сж добри. Този човѣкъ има нѣщо мощно въ себе си, заради което всички го обичатъ.

Добритѣ хора сж истински силнитѣ хора въ свѣта.

Ала хората мислятъ, че злото въ свѣта е силно. Злото е силно само затова, защото хората го обичатъ. Обичѣта къмъ злото му придава сила. Злото черпи сила отъ любовѣта.

Въпрѣки това, обаче, стремежѣтъ къмъ доброто никога не може да спре.

Процесѣтъ на доброто е вѣченъ.

Той е творчески процесъ на живота. Затова доброто може да се нарече пѣтъ къмъ живота. То е, което ни въвежда въ живота.

Злото е пѣтъ къмъ смъртѣта. То е осждено на вѣчно безплодие.

При различаване на доброто и злото, помнете следнитѣ нѣща:

Доброто и злото — това сж висшето и нисшето въ свѣта. Злото — това сж по възможность най-слабитѣ трептения на доброто. Ето защо, доброто е цена на разумното, а злото — цена на неразумното.

Доброто повдига ценноститѣ на човѣшкото съзнание. Злото ги понижава.

При доброто дарбитѣ се усилватѣ, при злото тѣ отслабватѣ и се помрачаватѣ.

Доброто започва съ нищожнитѣ, съ малкитѣ нѣща. Но тѣ постоянно растатѣ, увеличаватѣ се, размножаватѣ се, организиратѣ се и се съединяватѣ въ едно цѣло. Въ злото има винаги разпадане, разединение.

Доброто, изобщо, може да се уподоби на изворѣ, който постоянно тече. Злото пъкъ прилича на пресъхналъ изворѣ, който едва сълзи.

Злото много обещава, ала нищо не върши. Доброто пъкъ не обещава, но всичко върши. Изворѣтъ има ли нужда да обещава, че ще тече? Той си блика.

Така е и съ добрия човѣкъ. Въ него доброто е като изворѣ. Затова той всѣкога, при всички условия, си остава добърѣ. Заблуда е да се мисли, че условията можели да го промѣнятѣ. Преди всичко, доброто прониква цѣлото му естество, то лежи въ основата на цѣлия му строежѣ.

Добриятѣ човѣкъ по строежѣ се коренно отличава отъ лошия. Нервната система на добрия човѣкъ е по-сложно и по-финно устроена. Мозъкѣтъ му има повече клетки, повече гѣнки, той има по-друго устройство. Кръвоносната система сжщо така образува по-богата и по-гжста мрежа. Кожата на добрия човѣкъ има повече клетки, тя е съ по-финна направа, отколкото кожата на лошия човѣкъ.

Добриятѣ човѣкъ, изобщо, има по-свършено устройство. Той е високо напреднало същество. Ето защо, всѣки човѣкъ, който закъснява въ пжтя на своето развитие, става лошѣ.

Въ този смисълъ казваме, че злото е неизползувано добро. Злото не може да се изкорени отъ свѣта. И когато Христосъ говори да не се бутатъ плевелитѣ, доде настѣпи време за жътва — „свършека на свѣта“ — той подразбира, че ще дойде въ бждеще една нова вълна, и тогава туй, което сега е зло въ свѣта, ще мине въ една нова фаза на развитие.

Когато говоримъ за добро, за добра постѣпка, ние всѣкога подразбираме здравъ човѣкъ. Болниятъ човѣкъ не може да прави добро. Очевидно, тукъ не става въпросъ за обикновенитѣ „добрини“, така както хората ги разбиратъ.

Истинското добро, отъ гледище на Божествената наука, се опредѣля съ три качества: то носи животъ, свѣтлина и свобода.

Нѣма ли тѣзи три качества, то не е добро. Животътъ идва чрезъ Любовта, свѣтлината идва чрезъ Мѣдростта, а свободата — чрезъ Истината. Който иска да прави добро, той трѣбва да е свързанъ съ тѣзи три божествени свѣта.

За да бжде една наша постѣпка истински добра, тя трѣбва да бжде жива, да ходи следъ насъ.

Доброто трѣбва да ни придружава. Ако доброто не може да дойде следъ насъ, то не е добро.

Моето добро трѣбва да дойде следъ мене. А за да дойде следъ мене, то трѣбва да носи животъ, свѣтлина и свобода, както за менъ, така и за онзи, комуто правя добро. Понеже Божествениятъ законъ е колективенъ, той засѣга изведнажъ всички. Като направишъ добро на единъ човѣкъ, туй добро се отнася и за цѣлия свѣтъ. Дали хората ще знаятъ това или не, за Божествения свѣтъ е безразлично. Фактъ е, обаче, че отъ това добро ще се ползватъ всички. Затова

казвамъ: да правишъ добро, това е единъ свещенъ актъ, защото по този начинъ ти предизвиквашъ Бога да се прояви чрезъ тебе въ своята доброта, въ своята любовъ, мъдростъ и истина.

Нѣма по-великъ актъ отъ този да направишъ едно добро.

Колкото и да е микроскопично това добро, то е единъ благороденъ актъ, за който всички отъ небето ставатъ на крака, понеже въ доброто е скритъ Богъ.

Природата е много внимателна и къмъ най-малката придобивка. Когато единъ човѣкъ извърши едно добро въ свѣта, когато извърши единъ разуменъ актъ, въ невидимия свѣтъ става голѣмо тържество.

И когато Христосъ препоръчва на хората да си събиратъ съкровище на небето, той подразбира доброто. Съкровището — това е доброто, което човѣкъ е извършилъ на земята.

Да направишъ добро — това ще рече да призовешъ Бога да действа чрезъ тебе. А щомъ Богъ действа, Той не прави това само за одного — Той действа за всички. Ето защо, когато се извършва едно добро, всички свършени същества взиматъ участие.

И тъй, всѣка постѣпка, въ която небето не взима участие, е човѣшка, а всѣка постѣпка, въ която небето взима участие, е божествена.

Доброто трѣбва да се направи на време. То нѣма да ти отнеме много време, но когато го вършишъ, то изисква ума ти, сърдцето ти, волята ти, душата ти и духътъ ти да бждатъ напълно съсредоточени презъ ония минути, когато правишъ доброто.

Въ доброто не трѣбва да има отла-

гане. Щомъ намислишъ да направишъ едно добро, трѣбва да го направишъ моментално, безъ отлагане. Отложишъ ли, моментътъ е пропуснатъ.

Не мисли при това, че трѣбва да правишъ добро, само когато имашъ добро разположение. Доброто може да се направи и при най-лошото разположение. Неразположението е нѣщо, което засѣга плътта. То не засѣга духа на човѣка.

Хората мислятъ, че доброто е нѣщо мъртво. Не е така. Въ онази свещена идея, която ти е дала потикъ да направишъ едно добро, действува единъ възвишенъ и святъ духъ, който ще освети това дѣло и ще покаже, че животътъ на онзи, който служи на Бога, всѣкога се реализира.

Доброто е първата връзка въ живота.

Доброто е първата връзка между хората. То е единствената материална връзка, която истински свързва хората. Нѣщо повече — доброто е първата истинска връзка между душитѣ на всички хора, все едно, дали сж тѣ на земята или на небето.

Безъ добро вие не можете да добиете никакво знание. Съ познаването на доброто започва знанието.

Едно направено добро никога не се забравя. То е записано въ Божествената книга, понеже е любовенъ актъ и като такъвъ, той се помни въ Божествения свѣтъ за вѣчни времена.

Всѣки, който прави добро, става идеалъ за другитѣ.

Не мислете, че като правите добро, туй ще ви лиши отъ нѣкакво благо. Напротивъ, доброто ще ви повдигне въ очитѣ на хората.

Затова не отстъпвайте предъ никакви мъчности, когато трѣбва да направите едно добро. Бж-

дете смѣли, решителни, направете доброто, и това добро да носи животъ, свѣтлина и свобода за вашитѣ ближни.

Всички можете да правите добро, защото въ сърдцето на всички има добро.

Всѣко добро, което сте извършили, е една връзка, която постепенно се усилва.

Постоянно трѣбва да правите такива връзки — не само веднѣжъ.

Не забравяйте при това, че човѣкъ трѣбва да остане неизвестенъ въ доброто, както се стреми да остане неизвестенъ въ злото.

Не бързайте да станете добри. Доброто е необходимо условие за съвършенството на човѣка, ала човѣкъ въ единъ день добъръ не става. Щомъ, обаче, човѣкъ се стреми къмъ съвършенство, доброто ще му помогне.

За да бждешъ съвършенъ, ти трѣбва да бждешъ силенъ въ доброто.

Единственото нѣщо, което отличава човѣка като човѣкъ, това е доброто, което живѣе въ него.

Доброто е пжть за намиране на Божията Любовъ.

Свобода

Това, което носи свобода за човѣшката душа, е Истината.

Стремежъ и копнежъ на човѣшката душа е да бжде свободна. Това е единъ великъ вжтрешенъ потикъ — не на обикновения човѣкъ, а на човѣка, у когото се е пробудило божественото съзнание.

Чували сте, че е казано: „Познайте Истината, и Истината ще ви направи свободни“.

Истината — това е Свѣтлината на божественния свѣтъ. Свободата е неговата безграничностъ.

Ето защо, когато говоримъ за божествената свобода, която произтича отъ Истината, подразбираме безграничностъ, т. е. стремежъ на душата на живѣе въ безграничното.

Свободата, въ пълния смисълъ на думата, принадлежи на божествения свѣтъ.

Само Богъ е абсолютно свободенъ.

Ето защо, човѣшката душа, която живѣе въ Истината, познава Бога като свобода безъ ограничения.

И когато човѣкъ почувствува тази свобода, всичката тежестъ, всичкитѣ ограничения, които го гнетатъ, изчезватъ. Той изпитва миръ, просторъ, разширение. За неговото съзнание нѣма предѣли — той съ единъ погледъ прониква нѣщата. Всичкиятъ ледъ подъ него и около него се стапя. Слънцето възсиява, и всички благородни зародиши, които сж

заложили дълбоко въ душата му и чакатъ отъ хиляди години да поникнатъ, започватъ да се развиватъ и растатъ.

Свободата е необходима за постигане на оня висшъ идеалъ, къмъ който човѣкъ се стреми.

Човѣкъ днесъ не е свободенъ. Той се стреми къмъ свобода, ала я търси по външенъ пътъ.

Свободата, обаче, не може да дойде отвънъ.

Тя не се налага съ законъ.

Всѣка свобода — политическа или религиозна — която отвънъ се налага, е само сѣнка на свободата.

Идеалната свобода, свободата, която произтича отъ Истината, не е основана на никакво насилие. Тя не зависи ни отъ човѣшкото знание, ни отъ човѣшкия правовъ редъ. Нея не я брани външенъ законъ и сила.

И наистина, свобода, която трѣбва да се брани съ оръжие въ ржка, свобода ли е?

Хората днесъ сж роби, и за да се освободятъ, тѣ трѣбва да се новородятъ. Новораждането е скжсване на ония връзки, които сега ни спъватъ. То означава освобождаване отъ веригитѣ на сждбата и необходимостта. То означава възстановяване на оная първична връзка на човѣка съ Бога, която сжществува отъ самото му явяване въ свѣта. То означава възстановяване на неговата свобода.

Защото първоначално всички сжщества сж създадени свободни.

И ако свободата отпосле е изчезнала въ свѣта, причината е самъ човѣкътъ. Той самъ е нарушилъ своята първоначална връзка съ Първичната Причина. Направилъ е много други връзки, които сж го ограничили и заблудили.

Божественото начало постоянно го освобождава отъ ограниченията на старото, ала той, не следъ дълго време, пакъ тръгва по стария пътъ.

Ето защо, ако иска човѣкъ да бжде свободенъ, той трѣбва да има само една едничка връзка — съ Бога, а съ всички други сжщества той трѣбва да има само отношения.

Защото единственото сжщество, което е свободно — това е Богъ.

И единственото сжщество, което може да освободи напълно човѣка, е Богъ. Богъ иска всички сжщества да бждатъ свободни като Него. И тѣ трѣбва да бждатъ свободни, защото сж части отъ божествения организъмъ.

Ето защо, само когато живиятъ Богъ на Истината дойде да живѣе въ човѣка, когато въ него започне да действува божествениятъ духъ и сила, само тогава човѣкъ ще бжде истински свободенъ, само тогава той ще познава Бога и ще бжде познатъ отъ Него, само тогава ще му служи свободно въ Духъ и Истина.

Защото свободата изисква всѣки моментъ човѣкъ да бжде готовъ да извърши онова, което Богъ иска отъ него. А свободниятъ човѣкъ може да го извърши, защото никаква друга връзка не го ограничава. Въ това, именно, седи неговата свобода.

Днесъ хората спорятъ, има ли човѣкъ свободна воля.

Само човѣкъ, който живѣе въ този сжщественъ, неизмѣненъ свѣтъ, въ който Богъ живѣе, само човѣкъ, който разбира Неговитѣ закони и Му служи въ Духъ и Истина, само той е свободенъ, само той има свободна воля.

И наистина, свободата седи въ волята на чо-

вѣка. Затова свободата винаги подразбира не своеволие, а разумна воля.

Само разумниятъ човѣкъ може да бжде свободенъ. И Живата Природа дава свобода само на разумнитѣ. Неразумнитѣ, които нѣматъ воля, а своеволие, тя ги е ограничила. Хиляди и милиони сжщества има въ царството на Живата Природа, които сж затворени и чакатъ своето освобождение. Защо? — Защото въ тѣхъ има своеволнсто желание да се движатъ безразборно въ каква да е посока. Свободата, обаче, подразбира движение само въ една посока — Истината.

Защото не забравяйте, че Истината е посоката, въ която се движатъ всички нѣща въ Битието.

И така, само въ Истината човѣкъ може да бжде всѣкога свободенъ. Всичкитѣ ни ограничения и спънки произлизатъ отъ това, че ние не сме въ досегъ съ Истината. А нашата свобода зависи отъ това — доколко сме въ досегъ съ Истината. Никаква друга мѣрка не сжществува. Ние може да си обясняваме нашитѣ ограничения по единъ или другъ начинъ — това сж наши схващания. Едно е вѣрно — ограниченията ни, спънкитѣ ни и противоречията ни говорятъ, че въ дадения случай ние не сме въ досегъ съ Истината.

Въ Истината — така говори опитътъ на свободния човѣкъ — преставатъ всички противоречия. Явятъ ли се известни противоречия, колкото и малки да сж тѣ, ние сме извънъ областта на Истината.

Друго не забравяйте: свободата отвънъ не ще дойде. Всѣка свобода, която отвънъ се налага, е сѣнка на свободата.

Не бѣгайте подиръ сѣнки!

Истинската свобода е свободата на духа. Тя идва отвътре.

При вътрешната свобода човекът самъ себе си преценява. При вътрешната свобода човекът самъ себе си сѣди. Такъвъ е законътъ.

При вътрешната свобода човекътъ самъ се ограничава — той самоволно се ограничава. Кога? Само когато прави добро. Защото въ пѣтя на свободата се изпитва благородството на душата и милосърдието на човѣшкото сърдце.

Когато човекътъ прави добро, той винаги отпървомъ се ограничава. А ограничава се, защото дава. Направи ли обаче доброто, той отново става свободенъ.

Ето защо, всѣко нѣщо, което въ началото ограничава човѣка и го лишава отъ свобода, а на края му възвръща свободата, е добро.

А всѣко нѣщо, което въ началото дава на човѣка свобода, а на края му отнема свободата, е зло.

Тукъ лежи дълбоката връзка между доброто и свободата, между злото и робството.

Искашъ ли да имашъ една сигурна мѣрка, помни:

Всѣко нѣщо, въ което човекътъ губи свободата, си е зло.

Всѣко нѣщо, въ което човекътъ придобива свободата си, е добро.

Вложи Истината въ душата си, и свободата, която търсишъ, ще я придобиешъ!

Свѣтлина

Свѣтлината — това е творчески актъ на великата природа. Тя разграничава битието отъ небитието, временното отъ вѣчното, реалното отъ преходното.

Свѣтлината — това е първиятъ актъ на пробуждане въ живата природа. А подъ пробуждане ние разбираме: минаване отъ безграничното състояние на природата къмъ граничното.

Ако поискате мнението на съвременнитѣ физици върху свѣтлината, тѣ ще ви я опредѣлятъ като редъ трептения, въ които влизатъ седемъ цвѣта — отъ червения до виолетовия. Туй сж долната и горна граници, между които свѣтлината се проявява на физическия свѣтъ. Или по-точно — това сж границитѣ, въ които човѣкъ възприема свѣтлината.

Ала свѣтлината сама по себе си трептения ли е? Наистина, трептенията влизатъ като елементъ въ проявата на свѣтлината, но самата свѣтлина не е трептене.

Въпросътъ за свѣтлината е въпросъ за високо напреднали човѣци, които сж по-иначе устроени отъ съвременнитѣ хора. Дълго време се изисква още, докато тѣлата на хората дойдатъ до такова развитие, че да могатъ да възприематъ живитѣ явления въ природата въ истинскиятъ имъ видъ.

И ако попитате тия високо напреднали човѣци за произхода на свѣтлината, която срѣдно-развити-

ятъ човѣкъ възприема, тѣ ще ви кажатъ, че отъ космичното пространство идватъ къмъ земята други свѣтлинни вибрации, които като дойдатъ до нея, се видоизмѣнятъ така, че се образува обикновената свѣтлина. Задъ тази обикновена свѣтлина, обаче, която е само едно отражение, седатъ другъ родъ енергии отъ по-високъ редъ, а задъ последнитѣ пъкъ седи нѣщо разумно.

За ония, които виждатъ, всичко въ живата Природа е свѣтлина. Всички предмети на земята, всички минерали, растения, животни, както и тѣлата на хората не сж нищо друго, освенъ свѣтлина, видоизмѣнена въ своитѣ най-разнообразни прояви.

За ония, които виждатъ, свѣтлината не е мъртва, тя не се състои само отъ трептения, както днесъ се твърди.

Свѣтлината произтича отъ живота.

Щомъ се прояви Любовта, ражда се живота. А щомъ животътъ се яви, явява се и свѣтлината.

И тѣй, великиятъ принципъ на живота е, който е произвелъ свѣтлината. А свѣтлината, отъ своя страна, е произвела всички живи форми въ Природата. Тя е най-великиятъ деецъ въ творческата ѝ работа.

И затова е казано: Богъ е свѣтлина. Богъ самъ по себе си не е свѣтлина, ала произвежда свѣтлината и се проявява въ нея. Неговиятъ Духъ носи пълната свѣтлина.

Душата схваща Бога като необятна свѣтлина безъ сѣнки. Тя схваща Неговото единство въ изявената свѣтлина.

А тази свѣтлина има много степени на проява. Затова свѣтлината, която възприемаме въ физическия свѣтъ, се различава отъ свѣтлината, която

озарява духовния свѣтъ, както и отъ свѣтлината, която озарява божествения свѣтъ.

За да може човѣкъ да възприеме и разбере духовната свѣтлина или виделината, трѣбва да има духовно зрение. Тогава предъ него ще се открие единъ величественъ свѣтъ, въ който виделината царува. Тази виделина е жива и разумна, и всички велики мистици, които иматъ тази виделина вътре съ себе си, виждатъ единъ необятенъ свѣтъ, трептящъ отъ най-меки, най-нѣжни, най-красиви цвѣтове, които изпълватъ душата имъ като живи струи.

Ето защо, за ония, които виждатъ, виделината е хиляди пжти по-реална отъ този свѣтъ. Свѣтлината, която възприемаме на физическия свѣтъ, е само едно отражение на виделината.

Живата свѣтлина е она великъ природенъ деецъ, който твори формитѣ на човѣшката мисль, на човѣшкитѣ желанія и чувства. Тя е обвивка на човѣшкия духъ, на човѣшкия умъ. Безъ нея никой не може да мисли и да чувствува. Виделината е, която проявява нѣщата. Тя е, която кара ума да мисли, да разсждава логически. Тя е, която интуицията схваща непосредствено.

И затова, никаква умствена дейность не може да се прояви, никакъвъ органически процесъ не може да се извърши безъ присѣствие на свѣтлина.

Степеньта на развитие на всички същества зависи отъ качеството и количеството на свѣтлината, която тѣ притежаватъ.

Тази мѣрка се отнася и до човѣка. Човѣкъ отъ човѣка се различава по степеньта на своята свѣтлина. За характера на човѣка, за неговата интелигентность, за неговата духовна висота се сжди по качеството и количеството на свѣтлината, която той възприема и проявява.

Ето защо, човѣкъ се познава по свѣтлината на своя животъ. Когато единъ човѣкъ влѣзе въ разумния свѣтъ, по свѣтлината му се познава, откъде иде и какъвъ животъ живѣе.

Ако този човѣкъ е изпълнявалъ волята Божия, когато влѣзе въ разумния свѣтъ, ще го обземе такава свѣтлина, такава радостъ, такава блаженство, каточели притежава цѣлия свѣтъ. Накждето и да погледне, навсѣкжде ще вижда само свѣтлина, необятна свѣтлина — никакъвъ другъ обектъ. Въ тази непрерывна свѣтлина нѣма никакви сѣнки. Тя е едно непрекъснато и безпредѣлно сияние.

Проявитѣ на разумния животъ се отличаватъ всѣкога съ появата на свѣтлина. И ние различаваме степенѣта на разумността по степенѣта на свѣтлината. Колкото свѣтлината, която изхожда отъ едно разумно сѣщество, е по-сияйна и по-интенсивна, колкото е по-мека и по-нѣжна, колкото по-мощно освѣтлява и осмисля живота, толкова на по-висока интелигентностъ е носителка тя.

Отъ това гледище, свѣтлината, която сѣществувa въ пространството, показва, че въ природата сѣществувa разумностъ.

Всичкитѣ свѣтли тѣла, които виждаме въ пространството, сѣ живи разумни сѣщества, които изпращатъ своята свѣтлина.

Свѣтлината на слънцето сѣщо е произведение на множество разумни сѣщества, които изпращатъ своята разумностъ въ видъ на свѣтлина.

Човѣкъ сѣщо така самъ по-себе си е свѣтлина. Всички добри хора сѣ свѣтящи, а всички зли хора, които сѣ изгубили смисъла на живота, сѣ тъмни. Отъ тѣхъ излиза мъжделива свѣтлинка.

Всички добри хора имат „звезди“. И това не е само фигура на речта, а една реалност. Цѣлятъ настоящъ животъ на човѣка, всичкитѣ му бждещи сжществувания сж въ зависимостъ отъ свѣтлината на неговата „звезда“. Тази звезда е скровище на неговия животъ.

Когато Христосъ дойде на земята, звездата му дойде заедно съ него. Но нея видѣха само тримата мъдреци отъ изтокъ. Когато Христосъ отново дойде на земята, неговата звезда ще бжде десетъ пѣти по-ярка, отколкото преди две хиляди години. Но тя ще бжде видима само за онѣзи, които сж готови да възприематъ божествената свѣтлина.

Защото Христосъ ще дойде като вътрешна свѣтлина въ умоветѣ и сърдцата на хората. Тази свѣтлина ще привлѣче човѣцитѣ единъ къмъ другъ и ще ги обедини вътрешно.

Тѣзи човѣци ще бждатъ човѣци на свѣтлина-та, човѣци съ „звезди“.

Такива човѣци съ „звезди“ бѣха едно време апостолитѣ. Когато Христосъ възкрѣсна, явиха се много „звезди“. Това сж ония „огнени езици“, за които твърде забулено се говори въ евангелието. Тѣзи звезди излжиха толкова много свѣтлина, че стана едно съединение между видимия и невидимия свѣтъ, между апостолитѣ и разумнитѣ, свѣтящи сжщества — жители на небето.

Когато тази свѣтлина обхване една душа, тя вече не се колебае, не се съмнява. Това е единъ отъ най-великитѣ моменти, които може да преживѣе човѣкъ. Въ него се заражда и тихо и непре-ривно засиява едно благородно, нѣжно чувство. Това чувство е нѣжно и деликатно, но интензивно.

То обладава такава вътрешна мощъ и сила, че човѣкъ става непобедимъ.

И тъй, искашъ ли да разберешъ свѣтлината, ходи тамъ, дето свѣтлината ходи. Свѣтлината само въ царски дворци ли отива? Тя влиза въ чисти и нечисти мѣста. Оцапани сж ржцетъ на живата свѣтлина. Но ако свѣтлината, която стои толкова високо, слиза и си цапа ржцетъ съ грѣховетъ на хората, колко повече хората на земята трѣбва да сторятъ това?

Свѣтлината предъ нищо не се спира — тя прониква и въ най-затѣнтенитъ мѣста, да ги освѣти и оживотвори. Туй е велико смирение. Отъ свѣтлината трѣбва да се учи човѣкъ на смирение.

Ако ти нѣмашъ смирението на свѣтлината, нищо не може да стане отъ тебъ.

Бжди като свѣтлината! Свѣтлината отива навсѣкжде, минава презъ всичко, но не остава тамъ. Нито една частица отъ свѣтлината не остава тамъ, дето е влѣзла. Свѣтлината постоянно обикаля свѣта.

Колко е велико сърдцето на свѣтлината!

Ходи по пжтя на свѣтлината! А пжтя на свѣтлината е пжть, по който нѣма никакъвъ прахъ.

Още едно не забравяй: Ако въ пжтя, по който си тръгналъ, твоята звезда постоянно изгрѣва, ти си въ пжтя на свѣтлината. Ако въ пжтя, по който си тръгналъ, твоята звезда постоянно залѣзва, ти си въ пжтя на тъмнината.

Когато изгубишъ смисъла на живота, търси това, което свѣти. А туй, което вѣчно свѣти, безъ да угасва, е Мждростъта!

Дружи съ това, което свѣти — Мждростъта! Тя ще ти даде знание. Знанието ще те облѣче съ

най-красивата дреха — свѣтлината. Защото свѣтлината е дреха на знанието.

Искашъ ли да бждешъ неуловимъ, бжди като свѣтлината. Свѣтлината е неуловимото.

Искашъ ли да бждешъ силенъ, мисли за свѣтлината. Свѣтлината е силна и жива.

Обичай свѣтлината и свободенъ бжди!

Ядка на Божественото учение

Питате ме: „Кое съставя ядката на учението?“
Казалъ съмъ ви и пакъ ще ви кажа:

„Ядка на Божественото учение е
Любовъта, Мждростъта и Истината“.

Зная, че пакъ ще ме попитате: „А що сж тѣ?“

Слушайте вие, които вече сте извършили не-
поправимата погрѣшка — разчупили сте черупката
на живота, за да вкусите отъ неговата ядка. Ядка-
та, отъ която всички ядатъ, безъ да могатъ нѣко-
га да я изядатъ. Продължете своята погрѣшка —
яжте отъ ядката! Но не се спъвайте ъ черупкитѣ.

И азъ ви казвамъ: Яжте отъ ядката, опитайте
истината, но не се препъвайте ъ черупкитѣ — не
искайте „доказателства“.

И тѣй, чуйте отговоръ на вашия въпросъ!

Любовъта е това, безъ което не може да
сществува никакъвъ животъ.

Мждростъта е това, безъ което никакво
движение не сществува.

Истината е това, безъ което никаква гра-
ница не сществува.

Любовъта е начало на живота.

Истината е край на живота. Това сж двата
предѣла на Великото въ свѣта.

Това, което се движи по срѣдата и оформява
нѣщата, е Мждростъта.

Мждростъта не може да работи, ако нѣма

едно начало и единъ край. Между тѣхъ работи Мъдростѣта — въ междината образувана отъ началото и края, която пълнятъ всички вѣчности, безъ да могатъ да я изпълнятъ.

Въ тая междина се движи Мъдростѣта и изяснява, какво сж Любовѣта и Истината.

Мъдростѣта говори:

Азъ, която се движа между началото и края, ви казвамъ:

Любовѣта е начало на всѣко битие.

Истината е крайниятъ предѣлъ на битието, върховната му целъ. А задъ Истината? — Задъ Истината нѣма нищо. Задъ Истината не може да се отиде. Всѣко нѣщо, което е сътворено, следъ като се движи, движи, най-после ще спре до Истината. То може да се движи милиони и милиарди години, но като дойде до Истината, тамъ ще спре. И тогава едно отъ дветѣ — или ще се съобрази съ законитѣ на Истината и ще живѣе споредъ тѣхъ, или ще стане на прахъ и пепелъ.

Ти казвашъ: „Кажи ми Истината?“

Истината не може да се каже. Тя се живѣе.

Истината представя плодъ на цѣлокупния животъ. Тя включва това, въ което Богъ се проявява. Тя включва това, въ което всички свършени същества се проявяватъ. Тя включва цѣлата вѣчностъ, която е съставена отъ хиляди и милиони „вѣчности“. Защото има вѣчности, които сж предѣлни. Има и вѣчности, които сж безпредѣлни.

И така, помни:

Ако ти съ своята любовъ не можешъ да преминешъ отъ началото въ края — да влѣзешъ въ Истината, и ако съ твоята истина не можешъ пакъ

да минешъ отъ края въ началото, ти никога не ще разберешъ, какво нѣщо е животътъ.

Ти трѣбва да свържешъ началото и края. Не можешъ ли да сторишъ това, нищо не можешъ да направишъ, нито да разберешъ.

А кое може да свърже началото и края?

Само Мждростъта.

Живата Природа

Живата Природа въ своята цѣлокупность е проява на разумни сили, на разумни сжщества отъ разни градации, които живѣятъ въ пълна хармония, общение и единение.

Всички тѣ иматъ една висша цель, която наричаме Богъ, сиречъ безграничното, безначалното, въ което всичко сжществува, движи се и се развива.

Очевидно, подъ „жива природа“ ние не подразбираме онова, което съвременнитѣ естественици подразбиратъ. За насъ Природата е нѣщо велико, не само по своето устройство, но и по онази интелигентность, по онази върховна разумность, която тя проявява.

Живата Природа е сборъ отъ мислящи сжщества, които представятъ „атомитѣ“ на великия, голѣмия свѣтъ. Цѣлото пространство, въ което живѣемъ и се движимъ, е пълно съ сжщества отъ разни категории и култури.

Така че, когато говоримъ за вселена, ние подразбираме сборъ отъ разумни сжщества, отношенията между които сж абсолютно хармонични. Тѣзи, именно, сжщества сж, които придаватъ ценность на цѣлия космосъ.

Ето защо, за погледа на ония, които иматъ космично съзнание, цѣлиятъ космосъ съ неговата природа е едно живо сжщество, въ което всичко се обединява.

И този космосъ може да бжде и „безграниченъ“, и „граниченъ“, и голѣмъ, и малъкъ: едно велико свойство на Вѣчното е да приема каквито ще форми.

Предъ духовния взоръ на великитѣ Посветени отъ всички времена и епохи цѣлата вселена, цѣлиятъ така нареченъ въ древность „макрокосмосъ“ се явява въ формата на човѣкъ — великиятъ Небесенъ Човѣкъ. Съзерцавайки образа на този Космиченъ Човѣкъ, тѣ сж открили съответствията, които сжществуватъ между него и малкия човѣкъ — „микрокосмоса“.

Затова ви казвамъ, че човѣкъ, у когото всѣка клетка отъ тѣлото е будна и съзнателна, може да общува съ цѣлата Жива Природа.

Вие виждате звездитѣ като далечни, блестящи точки на небето. Ала всѣка звезда отъ Млѣчния Пѣтъ, или отъ коя да е галактична система, си има своитѣ приемници въ човѣшкия мозъкъ. Човѣкъ може да приеме моментално трептенията, които идватъ отъ различнитѣ звезди. Въ този смисълъ азъ казвамъ, че човѣкъ може да се разговаря съ цѣлия космосъ.

Ако за хората на земята звездитѣ сж само свѣтли точки, за единъ ангелъ тѣ сж цѣли свѣтове, които сж населени съ милиони сжщества. Тѣзи сжщества иматъ култура много по-висока отъ човѣшката.

И така, ние наричаме разумна, Жива Природа онова, което е проявено. А онова, което още не е проявено, ние наричаме идейна душа на битието. Идейното, вѣчното, свещеното, непроявеното — това е Богъ, това е великото Начало на живота. То е свързано съ проявеното. Затова нѣкои наричатъ Природата тѣло на Бога. Това, обаче, е

само единъ образъ. Ала мнозина до тамъ се увличатъ отъ този образъ, та подържатъ, че Природата и Богъ сж едно и сжщо нѣщо. Но ако Природата и Богъ сж едно и сжщо нѣщо, тогава Богъ ще бжде едно ограничено сжщество.

Едно знаемъ ние положително: че Природата е проявеното, а Богъ е непроявеното, безграничното, което вѣчно се проявява и все непроявено остава.

Обикновенитѣ хора, които виждатъ едно малко сѣчение отъ свѣта, мислятъ, че Природата е нѣщо механично, неразумно, въ което царуватъ случайности. Очевидно, тѣ проектиратъ себе си въ Природата.

Всжщностъ, въ Природата нѣма нищо случайно, нищо произволно. Въ нея всичко се гради и устройва по законитѣ на божествената и неизмѣнна математика. Ето защо, всички нейни действия сж строго и разумно опредѣлени.

Разумността въ Живата Природа ясно се вижда навсѣкжде. Който и организъмъ да разгледаме, проучимъ ли дълбоко и проникновено неговото устройство, неговитѣ функции, съ всичката имъ закономерность и целесъобразность, ние ще се убедимъ въ великата разумность на Природата, която всичко направлява.

Разбира се, изисква се високо ителигентенъ и прозорливъ умъ, добре развити способности и дарба за тънко и проникновено наблюдение, за да се схванатъ тънкоститѣ на разумното, което се проявява въ Природата.

Живата Природа си има свой езикъ, и ако човѣкъ иска да я разбира добре, трѣбва да се стреми да научи нейниятъ езикъ.

Природата всѣкога си служи съ образи. Тя

винаги говори съ картини и символи. Нейният езикъ не е като езика на съвременнитъ хора — сухи понятия, голи логически форми на аналитичния интелектъ. Езикътъ ѝ е живъ, картиненъ, символиченъ, езикъ на великото и красиво разнообразие.

Изобщо Природата не търпи еднообразието и повторението. Тя обича разнообразието въ прогресивна и възходяща степенъ.

И затова, когато хората искатъ да сведатъ всичко въ живота къмъ едно механично еднообразие, тѣ произвеждатъ зло. Когато творятъ по законитъ на разнообразието и хармонията, както Природата, тѣ вършатъ добро.

Живата Природа обича разнообразието и изобилието, но не търпи излишъцитъ. Не се ли използватъ нейнитъ енергии разумно, спъватъ ли се въ тѣхния неспиренъ ходъ и превръщения, ограничатъ ли се въ затворения кръгъ на еднообразието, тя веднага противодействува. Природата не обича застой. Въ нея има вѣчно движение, вѣчно творчество, което се направлява отъ разумни закони. Въ тия закони забелѣзваме единъ ритъмъ, една периодичностъ, която се тай дълбоко въ самата сѣщина на битието, въ начинитъ на неговата проява.

На този космиченъ ритъмъ почиватъ ония два велики процеса въ Живата Природа — инволюция, при която имаме едно движение отъ центъра къмъ периферията, и еволюция, която представя движение на живота отъ периферията къмъ центъра.

Въ тѣзи два процеса се създаватъ условията, при които може да се прояви мировиятъ животъ.

Има две велики течения — едното отъ безграничното, което постепенно се смаява и слиза къмъ безкрайно-малкото, къмъ клетката; другото,

което постоянно расте, отъ безкрайно-малкото, отъ клетката, къмъ великото, безграничното.

И когато тѣзи две космични течения се срещнатъ у човѣка, зараждатъ се великитѣ способности и добродетели на човѣшката душа.

Живата Природа обхваща всичко въ своята аура. Тази аура е свѣтла, чиста, разумна и блага.

Живата Природа е вложила всичко у човѣка и всѣки мигъ му съдействува за разработване на ония зародиши, които сж всадени въ неговата душа. Като грижлива майка, тя постоянно държи будно съзнанието му, като му обръща внимание по разни пжтища и начини на всичко, което става около него.

И съвременнитѣ хора сж на погрѣшенъ пжтъ като мислятъ, че могатъ да завладѣятъ Природата. Ако тѣ, наистина, биха успѣли да направятъ това, цѣлата земя би се разрушила и на нея не щѣше да остане нито едно живо същество. Живата Природа, обаче, не оставя да я владѣятъ. Едничкото, което тя позволява, то е да се впрегнатъ нейнитѣ сили на работа. Ала само разумниятъ човѣкъ, който се съобразява съ нейнитѣ закони, може безнаказано да впрегне нейнитѣ сили на работа. Всѣки, който не се съобразява съ нейнитѣ закони, бива разрушенъ.

И опитътъ показва, че всички онѣзи, които сж си въобразявали, че владѣятъ Природа, сж бивали затрупвани подъ праха на своитѣ рухнали фантазии. Хора, които сж си мислили, че трѣбва да се борятъ съ Природата, за да я покорятъ, винаги когато сж достигали върха на своето предприятие и сж се готвили да вкусатъ отъ неговия плодъ, сж бивали жестоко излѣгвани въ своитѣ на-

дежди. Природата ги е лишавала въ последния мигъ отъ плода на тѣхнитѣ усилия и ги е оставяла отново да работятъ и да се трудятъ, за да изправятъ всичкитѣ си погрѣшки и заблуждения.

Човѣкъ не трѣбва да се бори съ Природата, защото винаги ще претърпява поражение. И знаете ли какво е неговото поражение? — Смъртѣта. Причината за смъртѣта на човѣка е, че той се намира въ постоянна борба съ живата, разумна Природа, която все се мчи да покори.

Защото нека не се забравя, че Природата така лесно не прощава. Човѣкъ може десетъ пѣти да се покае, и пакъ грѣховетѣ му да останатъ непростени. Природата прощава на човѣка само когато той се съобрази съ нейнитѣ закони, и то не по единъ външенъ, механиченъ начинъ, а съзнателно.

Всички, които се стремятъ да владѣятъ Природата, всички които се борятъ съ нея, които ѝ се противятъ, дълбоко погледнато, сж „вънъ“ отъ нея. Говоримъ алегорично. Природата е заключена за тѣхъ, тя си остава за тѣхъ единъ затворенъ свѣтъ. А знаете ли какви красоти има въ този свѣтъ, какви сщщества живѣятъ въ него?

Хората, които днесъ пѣплятъ по земята, могатъ да се нарекатъ „пропаднали ученици“ на Природата, затворници. Въ този смисълъ на думата тѣ действително сж „вънъ“ отъ нея.

За тѣзи хора, Природата си има своитѣ „изправителни домове“. И тя често влиза тамъ съ своята прѣчица!

Ала за разумнитѣ човѣци Живата Природа е прекрасно уреденъ свѣтъ — свѣтъ на хармония, музика и красота.

И когато единъ день ушитѣ на хората се

отворятъ, тѣ ще чуятъ навредъ по свѣта великата музика на Природата. Има една особена музика въ Природата. Защото тя не винаги пѣе. Понѣкога и тя мълчи. Въ нейнитѣ недра тогава цари неизразимо мълчание. Но въ туй мълчание има дълбокъ смисълъ—дълбоко въ нейнитѣ недра се заражда една велика идея, и докато тя се оформи и роди, великата Природа мълчи.

Роди ли се, тя пакъ запѣва нова пѣсенъ.

И ако вие водите съзнателенъ животъ, ако душата ви е будна и е настроена любовно къмъ всички живи същества, вие ще възприемете божествената музика на Природата, която ще се разлѣе като живъ трепетъ по цѣлото ви естество. Чрезъ тази музика ще ви се предаватъ мислитѣ на всички разумни същества. Животътъ на всички разумни същества въ Живата Природа ще ви се предава съ бързина много по-голяма отъ тази на свѣтлината, и вие ще се чувствувате граждани на нейното велико царство.

Великото Всемирно Братство

Има на земята една ложа отъ учени, които се събиратъ да разискватъ разни научни въпроси само единъ пжтъ въ годината. Тѣзи посветени хора знаятъ за земята, за нейното минало и настояще много повече отъ всички съвременни учени, представители на официалната наука. Ала що се отнася до бъдещето на земята, и тѣ не го знаятъ положително, и тѣ правятъ предположения за него.

Освенъ тази ложа отъ посветени на земята, има на слънцето друга една ложа отъ велики Посветени, които знаятъ положително не само миналото на нашата планета, но и нейното бъдеще.

Но и едната и другата ложи сж само органи на оня великъ всемирень организъмъ отъ съвършени, високо напреднали сжщества, които образуватъ Великото Всемирно Братство.

Тѣзи съвършени сжщества сж несравнено по-напреднали и отъ най-гениалнитѣ човѣци на земята, защото сж излѣзли много по-рано отъ хората отъ Първото Начало. Всички тѣ сж минали по известень пжтъ на развитие подъ ръководството на Божия Духъ и сж достигнали до тази степенъ на развой, на която сега се намиратъ.

И когато ние говоримъ за Великото Всемирно Братство, подразбираме онази иерархия отъ разумни сжщества, които сж завършили своята еволюция милиони и милиарди години преди

хората и сега направляватъ цѣлия космосъ. Тѣ го направляватъ, защото сами сж взели участие въ неговото създаване, подъ прямото ръководство на великия Божи Духъ.

И като се има предъ видъ разумното устройство на цѣлата вселена, съ всичкитѣ нейни галактични системи, съ всичкитѣ ѝ безбройни слънца и планети, като се има предъ видъ дори само онази висша механика и техническо съвършенство, съ които земята е построена, може да се сжди, какъвъ мощенъ умъ, какъвъ мощенъ духъ сж имали тѣзи гениални творци, които сж работили за осъществяване божествения планъ на мирозданието.

Споредъ степенъта на знание и развитие и споредъ службата, която изпълняватъ, тѣзи същества сж наредени въ една иерархична стълба, въ едно органично чиноначалие, чиито степени сж познати подъ имената: серафими — братя на любовъта; херувими — братя на хармонията; престоли — братя на волята; господства — братя на интелигентността и радостъта; сили — братя на движението и растенето; власти — братя на външнитѣ форми и изкуствата; началства — братя на времето, състоянието и такта; архангели — братя на огъня и топлината; ангели — носители на живота и растителността. Последниятъ, десети чинъ ще заематъ напредналитѣ човѣшки души.

Всички вкупомъ представятъ великиятъ Космиченъ Човѣкъ.

Дейността на тѣзи същества е така хармонично разпредѣлена, че всѣко отъ тѣхъ знае кога, какъ и какво да работи. Тѣ направляватъ функциитѣ на великия мировъ организъмъ, който включва въ себе си всички слънчеви системи.

А споредъ насъ, има три вида слънчеви си-

стеми. Първитѣ, които сж органи на цѣли звездни вселени, образуватъ материалния, физически свѣтъ, изтъканъ отъ най-плътната материя, макаръ и тя да е на степени. Вторитѣ сж направени отъ по-финна материя, отъ материята на духовния миръ и спадатъ къмъ ангелския свѣтъ. Третиятъ видъ слънчеви системи образуватъ въ своята съвокупность божествения свѣтъ и сж направени отъ най-финната, най-висша материя.

И небето, за което се говори въ свещенитѣ писания, не е оня синъ сводъ надъ насъ, задъ който се губи мировото пространство, и на който свѣтятъ нощно време звездитѣ.

Небето е организирано отъ висши сжщества, отъ велики души, и затова то е велико въ своитѣ действия. Ангелитѣ, които населяватъ небето, сж велики души, които постоянно изпращатъ свѣтлината си по цѣлия свѣтъ. Енергията на тѣхната мощна мисль се разпредѣля изъ цѣлия космосъ и движи като една колективна сила всичко въ свѣта.

Не мислете, че ангелитѣ сж нѣкакви невеществени сжщества, нѣкакви призрачни „духове“. Тѣ сж сжщества, чиито тѣла сж високо организирани, образувани отъ чиста, лжчиста материя. Единъ ангелъ може така да владѣе тѣлото си, че да става видимъ и невидимъ. Той може свободно да пжтува въ безпредѣлното пространство съ скоростъ много по-голѣма отъ тази на свѣтлината, той може да преброди цѣли слънчеви системи, цѣли звездни вселени.

Ангелитѣ сжщо се намиратъ на разни степени на развитие, но тѣ се дѣлятъ изобщо на две велики царства. Тѣзи отъ по-високото царство рѣдко слизатъ на земята, а принадлежащитѣ къмъ по-долното царство слизатъ по-често, да помагатъ за духовното повдигане на хората. Тѣзи велики

братя на човѣчеството сж произлѣзли все отъ човѣшката раса, но сж минали по свой пжтъ на развитие милиарди години преди земния човѣкъ, при условия много по-благоприятни, които сж използвали разумно.

И ако животътъ на човѣчеството върви по известенъ планъ, ако на земята процъвтятъ култури, съ тѣхнитѣ науки, религии, изкуства, ако хората иматъ единъ вѣченъ стремежъ къмъ развитие и съвършенство, това се дължи на тия разумни същества, които сж тѣсно свързани съ хората и постоянно работятъ и се грижатъ за тѣхъ. Отъ тѣхнитѣ сърдца блика любовъ, радостъ и животъ. И благодарение на този тѣхенъ импулсъ хората живѣятъ и се стремятъ. Тѣхното желание е човѣчеството да добие онази свѣтлина, която тѣ иматъ, онази свобода, на която тѣ се радватъ. Тѣ искатъ да научатъ човѣцитѣ да живѣятъ съобразно съ ония велики закони, по които тѣ живѣятъ. А тѣ прилагатъ най-разумнитѣ закони въ свѣта. Тѣ водятъ най-чистия и възвишенъ животъ, животъ на абсолютно безкористие. Въ своята велика самоотверженостъ тия любящи служители на Бога сами слизатъ на земята въ човѣшка форма, за да помагатъ на хората. Тѣ постоянно изпращатъ свои посланници на земята въ една или друга форма. Всички гении на човѣчеството, всички велики хора, светии, адепти, всички учени, писатели, държавници, които спомагатъ за развитието на човѣчеството въ едно или друго направление, сж все служители на Великото Всемирно Братство. То избира изсрѣдъ човѣчеството най-напредналитѣ души и ги подготвя за духовна работа всрѣдъ тѣхнитѣ братя. Въ съвременното човѣчество има хора, които притежаватъ по-тънки духовни сили, които иматъ по-финно устройство. Тѣ се отли-

чаватъ съ високо организирани, пластични тѣла, защото водятъ абсолютно чистъ и святъ животъ. Тѣхното изключително развитие тъкмо ги прави годни да бждатъ духовни помагачи на човѣчеството. Най-високо напредналитѣ измежду тѣхъ сж завършили своето развитие на земята и иматъ обширни познания. Тѣ знаятъ много нѣща отъ онази положителна, абсолютна, божествена наука, която е сжществувала още отъ създаването на свѣта. Много отъ тѣхъ живѣятъ на земята съ хиляди години. Минали презъ процеса на възкресението, за тѣхъ не сжествува ни смъртъ, ни прераждане. Тѣзи човѣци, наречени „синове Божии“, въ чиито духове и души Богъ живѣе, които сж свързани съ цѣлия разуменъ свѣтъ, съ всички напреднали сжщества въ всички слънчеви системи, сж онѣзи, именно, велики души, Учители на човѣчеството, които сж достигнали най-високитѣ прояви въ мисълъ и дѣло — въ всички направления. Тѣ сж ония мощни духове, които явно или скрито за насъ подтикватъ човѣчеството напредъ. Задъ всѣка духовна дейность на земята, задъ всѣка духовна проява стоятъ тѣзи братя. Задъ всѣки великъ човѣкъ, задъ всѣки великъ поетъ, музикантъ или художникъ стоятъ пакъ тѣ.

Защото, за да се прояви единъ гениаленъ човѣкъ на земята, трѣбва хиляди гениални души да се обединятъ и да се изразятъ чрезъ него.

За да се прояви единъ Учитель, трѣбва всички разумни души да се обединятъ въ него.

Що е Христосъ? — Христосъ е колективенъ духъ. Той е сборъ отъ всички синове Божии, чиито души и сърдца бликатъ отъ любовъ и животъ. Всички синове Божии, съединени въ едно, всички разумни души, които живѣятъ въ божествено еди-

нение — това е Христосъ. Въ тази смисълъ той е Глава на Великото Всемирно Братство.

И звездата, за която се говори въ евангелието, че се явила при раждането на Христа, е била нѣщо живо: тя е представляла сборъ отъ живи сжщества, слѣзли отгоре, за да оповестятъ идването на Христа. Ала само тримата мждреци отъ Изтокъ — велики Посветени, видѣха и познаха тази звезда. А тия трима мждреци бѣха сжщо служители на Великото Всемирно Братство.

И така, помнете: единствената велика Общностъ, която сега сжществува въ свѣта, това е Великото Всемирно Братство.

Ония членове отъ Великото Всемирно Братство, които ръководятъ развитието на човѣвѣчеството и го водятъ къмъ свѣтли бжднини, не образуватъ нѣкакво видимо за хората общество или организация. Тѣ съставятъ единъ живъ колективитетъ, една разумна общностъ, сжществуваща извънъ покваренитѣ условия, всрѣдъ които хората живѣятъ. И затова е смѣшно да се говори, че седалището на това братство е тукъ или тамъ, всрѣдъ тоя или она народъ.

Всички тия велики Братя, които работятъ въ духовнитѣ сфери на земята, сж отъ седемъ иерархии, отъ седемъ категории. Едни отъ тѣхъ принадлежатъ на Любовта и се наричатъ „Братя на Любовта“. Други принадлежатъ на Мждростята и се наричатъ „Братя на Мждростята“. Тѣ подържатъ научитѣ и изкуствата и носятъ знание на човѣчеството. Трети отъ тѣхъ се наричатъ „Братя на Истината“. Тѣ внасятъ свобода въ човѣшкитѣ умове и сърдца. Тѣ внасятъ онази свобода, която прави човѣшкия духъ, човѣшката душа, човѣшкиятъ умъ и сърдце свободни — свободни въ пълния смисълъ на ду-

мата. Други се наричатъ „Братя на Справедливостта“ — тѣ носятъ правда на човѣчеството и се разпореждатъ съ онѣзи невидими блага, отъ които съвременнитѣ хора иматъ нужда. Пети се наричатъ „Братя на Добродетелта“, шести — „Братя на Красотата“, и най-после идватъ ония, които носятъ името „Иеховисти“.

Това, обаче, не сж сжщинскитѣ имена на тѣзи Братя. Азъ не мога да ги произнеса, защото тѣ сж свещени.

Тѣзи Братя не сж така обикновени, както хората си мислятъ. Всѣки единъ отъ тѣхъ може да вдигне земята на ржката си и да я метне като топка въ пространството! А тѣ могатъ да направятъ това, защото задъ тѣхъ стои нѣщо още по-мощно, по-велико, на което тѣ сж служители.

И когато нѣкои мислятъ, че могатъ да се противопоставятъ на тѣзи Братя, това показва, че тѣ не разбиратъ дълбокия смисълъ, който се съдържа въ понятието „Бѣлъ братъ“. Ако е въпросъ за сила, тия Братя разполагатъ съ най-мощната сила. Тѣ така добре познаватъ функциитѣ на човѣшкия мозъкъ, че въ единъ день могатъ да приспятъ цѣлото човѣчество. Какво представятъ и най-мощнитѣ съвременни орждия предъ силата на тѣзи велики Братя? Ала тѣ не искатъ да си служатъ съ крути мѣрки — тѣ оставятъ хората сами да опитатъ нѣщата, макаръ съ цената на хиляди страдания, защото само страданията сж въ сила да ги облагородятъ и изправятъ. И хората ще разбератъ единъ день, че въ свѣта има една велика правова държава, чиито граждани — синоветѣ Божии — сж най-разумнитѣ сжщества, които живѣятъ споредъ Божия Законъ и вършатъ Неговата Воля. Нѣма да остане народъ въ свѣта,

който да не изпита силата и могъществото на тази правова държава.

Но ако хората днес не вървят в правия път, причината е, че в противовес на Великото Бъло Братство, работи друга една ложа от интелгентни същества, които не са разбрали дълбокия смисъл на живота и имат диаметрално противоположни разбирания за него. Тъ образуват така нареченото Черно Братство. Черното Братство е една иерархия от същества, които заемат различни степени, в зависимост от тяхната интелгентност. За да дам една ясна представа за тяхната функция, ще кажа, че докато Бълото Братство работи в клонетъ и цвѣтоветъ на живота и по методитъ на клонетъ и цвѣтоветъ, Черното Братство работи в коренитъ на живота. Докато Бълото Братство работи в главата и гърдитъ на Космичния Човѣкъ, Черното Братство работи в стомаха, черния дробъ и червата. Бълото Братство, следователно, е свързано с положителнитъ сили, с доброто, а Черното Братство — с отрицателнитъ сили, с злото, в най-широкъ смисъл на думата. И еднитъ и другитъ сили, обаче, са нужни за сега за проявата на живота. Службата имъ е строго разпредѣлена.

Освенъ тѣзи две школи, има една трета школа — школата на Великитъ Учители, които са от по-висока иерархия и направляват дейността на първитъ две. Тъ си служат с методитъ и на еднитъ и на другитъ за своитъ велики цели, но не спадатъ нито къмъ едната, нито къмъ другата школа. Тъ са ония Велики Учители на Всемирното Братство, които направляват цѣлия космосъ, и които следъ завършване на всѣка еволюция, създа-

ватъ нови еволюционни вълни, следващи другъ планъ и другъ ритъмъ.

Подъ ржководството на тѣхния мощенъ духъ сж слѣзали нѣкога отъ високитѣ върхове на Битието ония възвишени духове, които сж създали слънчевитѣ системи — въ това число и нашата. Тѣ сж създали и устроили първичната, „космична“ земя, нѣкогашния „рай“. На тази „космична земя“ и досега живѣятъ ония съвършени прачовѣци, които сж завършили своето развитие. Тѣ сж великитѣ Предци на човѣчеството.

Тѣзи Творци на миналото, тѣзи велики предци, и днесъ пакъ слизатъ на нашата земя. И тѣ ще я превърнатъ въ рай. Съ тѣхъ ще дойдатъ и ония 144,000 души, за които се говори въ Откровението, и между които има представители отъ всички народи на миналото и настоящето. Ще дойдатъ всички светии, адепти и Учители отъ паметвѣка. Тѣ ще впрегнатъ съ мощния си духъ всички пробудени души отъ четиритѣхъ краища на земята, и всички купно ще въведатъ истински редъ и порядъкъ въ свѣта. Следъ свършване на своята работа тѣ ще се оттеглятъ и ще оставятъ човѣцитѣ да живѣятъ и да работятъ при новитѣ условия. Така ще се възстанови съобщението между видимия и невидимъ свѣтъ.

Така е работило, работи и ще работи Великото Всемирно Братство въ свѣта.

И то ще работи дотогава, докогато единната Любовь, единната Мждростъ и единната Истина обхванатъ цѣлото битие.

Тогава всѣко дихание ще хвали Бога въ свещенъ миръ и хармония.

Четиритѣ нѣща

Четири нѣща има, които човѣкъ трѣбва постоянно да държи въ ума си:

Богъ създаде земята, за да бждатъ хората добри.

Богъ създаде водата, за да бждатъ хората чисти.

Богъ създаде въздуха, за да мислятъ хората право.

Богъ създаде свѣтлината, за да ходятъ хората по правия пѣтъ.

По четири пѣтя идва човѣкъ до истинския животъ: по пѣтя на земята, по пѣтя на водата, по пѣтя на въздуха и по пѣтя на свѣтлината.

Човѣкъ не може да дойде до истинския животъ, ако не е добъръ. Ще кажете: „Какъ да бжде добъръ? Като прави добро?“

— Доброто не се прави. Човѣкъ трѣбва да ходи въ пѣтя на доброто. Всѣкога да ходи.

Човѣкъ не може да дойде до истинския животъ, ако не е чистъ. Водата ще го направи чистъ. Водата, която е добъръ проводникъ на живота.

А като диша въздуха, ще се научи да мисли право.

Като ходи въ пѣтя на свѣтлината, ще се научи да чете великата книга на Бога.

Но не е достатъчно човѣкъ само да ходи

по този пжтъ. Той трѣбва да се научи и да чете. Да знае, какво му носи свѣтлината.

Свѣтлината — това е писмо, изпратено отъ Бога.

Хората гледатъ свѣта, но нищо не разбиратъ.

Писмо е той! Има какво да се чете всѣки день. И ако човѣкъ не чете, остава простъ.

Напреднала душа е душата, която е добра. Тя знае, защо е създадена земята. Напреднала душа е душата, която е чиста. Тя знае, защо е създадена водата. Напреднала душа е душата, която мисли право. Тя знае, защо е създаденъ въздуха. Напреднала душа е душата, която ходи въ правия пжтъ. Тя знае, защо е създадена свѣтлината.

И ако хората сж лоши, то е задето не знаятъ, защо земята е създадена. Тѣ сж лоши, понеже не знаятъ, защо водата е създадена. Лоши сж, понеже не знаятъ, защо въздухътъ е създаденъ. Лоши сж, понеже не знаятъ, защо свѣтлината е създадена.

На земята живѣятъ, а добри не сж.

Вода пиятъ, а чисти не сж.

Въздухъ дишатъ, а не мислятъ право.

Свѣтлина иматъ, а не ходятъ въ правия пжтъ.

И тогава хората питатъ:

„Защо Богъ създаде свѣта“? Или „Какво да правимъ?“

Попита ли те нѣкой така, кажи му: „Бжди добъръ!“ — А после? — „Бжди чистъ!“ — А следъ това? — „Мисли право!“ Най-после: „Ходи въ правия пжтъ и се научи да четешъ!“

Ако си добъръ, земята е твоя.

Ако си чистъ, водата е твоя.

Ако мислишъ право, въздухътъ е твой.

Ако ходишъ въ правия пжтъ, свѣтлината е твоя.

Питамъ тогава, човѣкъ, който има всичкитѣ тия нѣща, може ли да бжде сиромахъ?

Земята ще остане само за добритѣ хора. Лошитѣ хора ще отпаднатъ и ще се изтощатъ. Тѣ не ще могатъ да използватъ ни земята, ни водата, ни въздуха, ни свѣтлината. И наистина, може ли единъ боленъ, немощенъ човѣкъ да работи?

Може да работи само добриятъ човѣкъ, чистиятъ човѣкъ, човѣкътъ, който мисли право, който ходи въ правия пжтъ.

За сега още лошитѣ хора управляватъ земята. Но и това е довреме. Било е време, когато животнитѣ сж я владѣли и управлявали. Сега я управлява човѣкътъ-животно. Но иде време, и дошло е, когато „кроткитѣ ще наследятъ земята“ и ще я управляватъ.

Истинскиятъ човѣкъ е добриятъ човѣкъ. А добриятъ човѣкъ, чистиятъ човѣкъ, човѣкътъ, който мисли право и ходи въ правия пжтъ, е силниятъ човѣкъ. Той е човѣкътъ, роденъ отъ Бога. А може ли да бжде слабъ човѣкътъ, който е роденъ отъ Бога и живѣе въ Него?

Трѣбва да бжде човѣкъ роденъ отъ Бога. Не само да вѣрва въ Него. Вѣрата е само единъ пжтъ къмъ любовта. А любовта е вътрешна връзка съ оногова, който те е родилъ.

Искашъ ли да станешъ силенъ, служи на Бога! Чрезъ служение на Бога човѣкъ придобива сила въ живота. Само така можешъ да станешъ истински силенъ човѣкъ въ свѣта.

Питатъ хората: „Има ли Богъ или не?“ Щомъ ядешъ хлѣбъ, има Богъ. Богъ е вътре въ хлѣба. Щомъ пиешъ вода, има Богъ. Богъ е вътре въ водата. Щомъ дишашъ въздухъ, има Богъ. Богъ е

вжтре въ въздуха. Щомъ възприемашъ свѣтлината, има Богъ. Богъ е вжтре въ свѣтлината.

Ако не вѣрвашъ въ божественото, което се крие въ тѣзи нѣща, съ които имашъ връзка, какъ ще намѣришъ Бога другаде?

Помни: търсишъ ли Бога отвънъ, ще намѣришъ земята. Търсишъ ли Бога отвънъ, ще намѣришъ водата, въздуха, свѣтлината. И ако не ядешъ хлѣба, който земята ти дава, смъртъ те чака! Ако не пиешъ вода, отъ жажда ще умрешъ. Ако не дишашъ въздухъ, ще се задушишъ. Ако не възприемашъ свѣтлината, ще ослѣпѣешъ и ще се спъвашъ въ живота.

Нѣкои хора се оплакватъ, че не ги приемали тѣхнитѣ братя. Знайте, обаче, че има братя въ свѣта, които представятъ доброто. Ако не си добъръ, тѣ нѣма да те приематъ. Има братя, които представятъ чистотата. Ако не си чистъ, тѣ нѣма да те приематъ. Има братя на правата мисълъ. Ако ти не мислишъ право, тѣ нѣма да те приематъ. Има братя на свѣтлината. Ако ти не разбирашъ свѣтлината, ако не учишъ, и тѣ нѣма да те приематъ.

Затова казвамъ: „Стани добъръ и ще те приематъ. Стани чистъ и ще те приематъ. Почни да мислишъ право и ще те приематъ. Почни да учишъ и ще те приематъ. Кой нѣма да приеме богатия човѣкъ, чиято торба е пълна? Но който отива да проси тукъ и тамъ, ще му дадатъ парче хлѣбъ и ще го изпѣдятъ.“

Не питай, дали хората сж добри. Важно е ти да си добъръ. Важно е, дали Божиитѣ дѣла сж добри, дали онова, което Богъ е създалъ, е добро. А то е добро.

Не питай, дали хората сж чисти. Важно е ти да си чистъ. Важно е онова, което Богъ е създалъ

— водата—да е чиста! Говоря за живата земя, за живата вода — не за обикновената земя и вода.

Не питай, дали хората мислят право. Важно е, дали въздухът, който дишаш, може да прояви Божията мисъл.

Не питай, дали хората ходят по правия път. Важно е, ти да ходиш въ свѣтлината, по правия път.

Понеже ние се движимъ и живѣемъ въ Бога, Той постоянно ни наблюдава. Тайно ни наблюдава, доколко сме добри, доколко сме чисти, доколко мислимъ право и доколко ходимъ право. Нѣма нищо скрито отъ Неговото око, но Той всѣкога мълчи. А когато Богъ мълчи, праша ни страдания. Когато Богъ говори, създава ни радости. Щомъ страдашъ, Богъ мълчи. Щомъ се радвашъ, Богъ говори.

Който иска да служи на Бога, който иска да Го види на земята, трѣбва, като вземе хлѣба, да знае, че се намира предъ Него. Да го обземе единъ свещенъ трепетъ, че хлѣбътъ е дошълъ на трапезата му.

Само добриятъ човѣкъ има право да яде. Само чистиятъ човѣкъ има право да пие вода. Само онзи, който мисли, има право да диша въздухъ. И само онзи, който ходи въ правия път, има право да възприема свѣтлината.

Щомъ възприема тѣзи нѣща, ще види, че всичко, което Богъ е направилъ, е добро, и душата му ще се изпълни съ радость.

А щомъ душата на човѣка се изпълни съ радость, той разбира вече Бога, той има общение съ Него.

Пробуденитѣ души трѣбва да работятъ и да уповаватъ на Бога, че Той ще благослови тѣхото добро на земята, на която тѣ живѣятъ. Тѣ трѣбва

да вѣрватъ, че Богъ ще имъ даде оная чистота, която е скрита въ живата вода. Защото обикновената вода е само една дреха на живата вода.

Ние сме дошли на земята, за да изявимъ знанието, че Богъ е винаги благъ и добъръ, и че и ние трѣбва да бждемъ като Него. Че Той е чистъ и святъ, и че и ние трѣбва да бждемъ като Него. Че Той всѣкога мисли право, и че и ние трѣбва да мислимъ като Него. Че Той постоянно се изявява чрезъ свѣтлината, за да ходимъ въ правия пѣтъ.

Бждете добри, бждете чисти, мислете право, ходете въ правия пѣтъ, учете Божиитѣ пѣтища, и ще имате Божието благословение.

Учитель

Единъ Учителъ има въ свѣта!

Единъ е Учителътъ, който носи истинското знание. Той има много проявления въ живота, но по сжщина е само единъ. Намѣри ли човѣкъ единъ отъ моментитѣ на Неговата проява, едновременно съ това ще намѣри и себе си.

Законъ е — като намѣришъ единия Учителъ, като намѣришъ Бога, ще намѣришъ и себе си. Като видишъ Бога, ще видишъ и себе си. А да видишъ Бога, да видишъ и себе си, това е най-свещениятъ моментъ въ живота. За този, именно, моментъ човѣкъ живѣе.

Учителъ въ свѣта може да бжде само Богъ. И когато Христосъ казва на ученицитѣ си: „Единъ е вашиятъ Отецъ“, той подразбира великия, единия Учителъ.

Учителътъ — това е Бащата. Богъ се превръща въ Баща и взима известно отношение къмъ насъ, по закона на Мъдростъта.

Ето защо подъ Учителъ, въ универсаленъ смисълъ на думата, ние подразбираме великата Божия Мъдростъ, която внася истинското знание въ свѣта, която внася всички нови идеи, всички нови форми, всички нови чувства и импулси въ живота.

И така, единъ е великиятъ Учителъ въ свѣта, макаръ и много да сж неговитѣ проявления.

Защото казалъ съмъ ви и пакъ ви казвамъ: едно е знанието, една е свѣтлината. Но знанието отъ едно мѣсто не идва, и свѣтлината презъ единъ прозорецъ не влиза.

Неизброими сж пѣтищата на знанието, неизброими сж прозорцитѣ на свѣтлината.

Всѣки, който е натоваренъ съ мисията да изяви на хората Истината, не говори отъ свое име. Той говори отъ името на Единия Учителъ. Затова Христосъ казва: „Азъ не дойдохъ въ свѣта да сторя моята воля, а волята на Оногова, който ме е проводилъ“.

Всѣки истински Учителъ, всѣки Помазаникъ Божи е изпратенъ съ специална мисия на земята. И тъй както човѣшкитѣ закони, които сж въ края на краищата отражения на законитѣ въ духовния свѣтъ, изискватъ отъ обикновенитѣ преподаватели известенъ цензъ, за да могатъ да встѣпятъ въ длѣжностъ, така е и въ духовния свѣтъ. Може да бѣде Учителъ само оня, който е осѣненъ и помазанъ отъ Божия Духъ. Който не е осѣненъ отъ Божия Духъ, нѣма право да учителствува. Защото ще престѣпи божествения законъ.

Не мислете, че Учителитѣ не сж се учили. Тѣ сж минали школитѣ на физическия, духовенъ и божественъ свѣтъ и сж имали откровението на цѣлия космосъ. Тѣ познаватъ вѣтрешнитѣ закони на Природата, познаватъ устройството на свѣта, познаватъ устройството на човѣка, неговия пѣтъ на развитие и великото му предназначение. Тѣ познаватъ ония строго опредѣлени отношения между неговия духъ и душа, между неговия умъ и сърдце. И затова, само тѣ еднички могатъ истински да го ръководятъ по пѣтя на неговото развитие.

Но вие ще попитате: „Какъ можемъ да познаемъ единъ Учителъ?“

Познаването на Учителя е чисто духовенъ процесъ. Учителътъ не може да се яви на физическия свѣтъ като завършенъ актъ. Той не може да дойде и като нѣкакво външно явление въ живота. Учителътъ идва като вътрешна, разумна проява въ човѣка. Затова отъ жтре става познаването на Учителя — въ душата на ученика. Мнозина възприематъ известни мисли по внушение и мислятъ, че това е тѣхниятъ учителъ, който имъ говори отъ жтре. Има, обаче, грамадна разлика между вътрешния говоръ на Учителя и внушението. Внушението е единъ актъ на насилие. Говорътъ на Учителя е свободенъ актъ. И затова, когато Учителътъ говори отъ жтре, ученикътъ се вдъхновява.

Ала и когато Учителътъ говори отвънъ, чрезъ думитъ на нѣкой езикъ, неговиятъ говоръ има опредѣлени качества. Учителътъ употребява всѣка дума на мѣстото ѝ. Той знае, защо е употребилъ една дума, и какво въздействие ще произведатъ нейнитъ трептения.

Понятието за Учителъ е строго опредѣлено въ Живата Природа.

Учителъ е само онзи, у когото нѣма никакво насилие. Той е силенъ, но не упражнява насилие.

Учителъ е само онзи, у когото нѣма никаква лъжа. Неговата възвишена разумность изключва всѣкаква лъжа.

Учителъ е само онзи, у когото нѣма никакво зло. Неговата доброта изключва всѣкакво зло.

Щомъ у нѣкой човѣкъ има насилие, лъжа и зло, той не е Учителъ, той е ученикъ.

Това е най-простото и най-достъпно опредѣление за учителъ и ученикъ.

Присъствието на Учителя се познава по това, че той дава животъ, свѣтлина и свобода.

Защото Учителъ е само оня, който живѣе и работи по законитѣ на Любовта, Мъдростта и Истината.

Който не спазва още напълно тия закони, той е ученикъ.

Любовта на Учителя е изпитана, тя нѣма защо да се изпитва.

Знанието на Учителя е изпитано, то нѣма защо да се изпитва.

Чистотата на Учителя е изпитана, тя нѣма защо да се изпитва.

Учителътъ, въ истински смисълъ на думата, е съвършенъ човѣкъ. Въ него нѣма нито сѣнка отъ колебание, двоумение или невѣрие.

Само Учителътъ може съ право да се нарече великъ и мощенъ човѣкъ, защото неговиятъ животъ има отражение въ цѣлия космосъ. А щомъ животътъ и мисълта на единъ човѣкъ се отразяватъ въ цѣлия космосъ, тѣ сж божествени.

Учителствуването подразбира единъ процесъ на висшо самосъзнание. Трѣбва да се извърши единъ чисто духовенъ процесъ между Учителя и ученика. Необходимо е, при това, пълно съзнание за задачата, която тѣ иматъ да изпълнятъ. Въ случая трѣбва да съществува такава пълна обмѣна между Учителъ и ученикъ, каквато съществува между детето и майката въ нейната утроба.

И както човѣшкиятъ духъ работи въ утробата на майката, за да изгради тѣлото на детето, както той се учи при този процесъ, взимайки участие въ работата, която върши духътъ на майката, така и Учителътъ и ученикътъ трѣбва да работятъ едновременно съ помощта на Божествения Духъ,

за да изградят духовното тѣло на ученика — неговото вѣчно жилище.

Ето защо, да бждешъ Учителъ, това ще рече да раждашъ духовно.

Въ този смисълъ на думата се говори въ Писанието за раждане на мъже отъ мъже. Мжжътъ трѣбва да ражда, сиречь да бжде добъръ Учителъ. И първото нѣщо, което трѣбва да направи Учителътъ, то е да разкрие на ученика духовния, невидимъ дотогава за него свѣтъ, тъй както майката, следъ деветмесечно носене на детето въ своята утроба, му разкрива единъ новъ за него свѣтъ.

Ясно е тогава, каква деликатна и отговорна работа е да бждешъ духовенъ Учителъ. Затова Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици и имъ казва: „Не се наричайте учители“. Ако нѣкой си позволи самоволно да учителствува и осакати духовно нѣкои души, ще отговаря предъ великия Законъ. Великиятъ Законъ е благъ, но и справедливъ. Всички самозвани учители биватъ хвърлени въ затворъ, и следъ като излежатъ своето наказание, чакъ тогава ще поематъ правия пътъ на своето развитие. А знаете ли колко хиляди години сж потрѣбни за това?

Благъ е великиятъ Законъ, но и справедливъ!

Да ви припомнимъ ли случая съ Мойсей? Мойсей се е училъ при най-добритѣ учители въ Египетъ. Училъ е дълго време и е миналъ презъ известна школа. И наистина, чудесата, които той е направилъ предъ фараона, показватъ, че той е ималъ известни знания. Но заради една простѣпка — убийството на египтянина, абсолютно забранена за единъ ученикъ на Бѣлото Братство, той трѣбваше да отиде на уединение цѣли четиридесетъ години въ пустинята, за да изкупи своя грѣхъ. За

едно убийство, той трѣбваше да учи и изкупва цѣли четиридесетъ години. Чакъ следъ това той получи ново посвещение.

Като ви напомнямъ голѣмата отговорность, която има единъ посветенъ за една направена погрѣшка, искамъ да ви наведе на мисълта, колко голѣма отговорность поематъ пъкъ ония самозвани учители, които осакатяватъ човѣшкитѣ души.

Затова Христосъ съ такава предупредителность наставя ученицитѣ си: „Не се наричайте учители!“

Ще ме попитате сега, какъ се познаватъ истинскитѣ учители отъ лъжеучителиѣ, какъ се познаватъ учителиѣ на Бѣлото Братство отъ тия на Черното?

Учителтъ на Черното Братство не познава Истината и поради това обръща внимание на външността. Той се облича въ най-хубави дрехи, носи най-скъпи украшения и накити и си слага прѣстени, обсипани съ брилянти.

Той казва на ученицитѣ си: „Само менъ ще слушате, само въ менъ ще намѣрите истината“.

Учителтъ на Бѣлото Братство се облича скромно, но винаги чисто и спретнато. Той не носи прѣстени и украшения. На ученицитѣ си казва: „Не очаквайте много отъ менъ!“ За да не изпадне ученикътъ въ заблуда, той иска да го накара самъ да изпита чистотата на своя Учителъ, самъ да намѣри неговитѣ вътрешни богатства, да види не външния, а вътрешния му блѣсъкъ. При това, учителтъ на Бѣлото Братство не ограничава ученицитѣ си, а имъ дава пълна свобода.

Учителтъ на Бѣлото Братство, учителтъ на Истината носи съ себе си три нѣща: свобода за душата, свѣтлина за ума и чистота за

сърдцето. Лъжеучителът носи съ себе си робство за душата, тъмнина за ума и опорочаване за сърдцето.

За да имате, обаче, пълна представа за Учителитъ, ще ви кажа, че има и друга една категория учители — Великитъ Учители на Всемирното Братство, които познават методитъ и на еднитъ и на другитъ и регулиратъ тѣхната дейность.

Идването на единъ Учителъ на земята е разуменъ актъ на цѣлата Жива Природа. За да се прояви единъ великъ Учителъ, трѣбва всички разумни души да се събератъ на едно мѣсто. При това, на земята сжщо трѣбва да се подготвятъ съответнитъ условия за неговото идване.

Само за да набележа бегло пѣтя, по който тия условия се създаватъ, ще кажа:

Трѣбва да се родятъ двама гениални хора, за да се роди единъ светия — въ смисъла, който Живата Природа придава на тия думи. А за да се яви единъ великъ Учителъ, трѣбва да се родятъ десетъ светии.

Ясно е тогава, защо Учителътъ, който е една колективна единица, отразява живота на цѣлия космосъ, и защо неговиятъ животъ, отъ своя страна, има отражение въ цѣлия космосъ.

Учителътъ черпи своитъ знания и принципи отъ великата книга на Живота, въ която всѣко камъче, всѣко клонче и цвѣтче, всѣко растение и животно, всѣко човѣшко сжщество, всѣка жива форма съ една речъ, представятъ написани слова.

Когато той вземе единъ листъ отъ нѣкое дърво, разглежда го и чете, кога, де и при какви условия се е развилъ този растителенъ видъ, какви сж били хората тогава, какво е било състоянието на

слънчевата система. Той прочита и много събития отъ настоящия животъ, на които този листъ е билъ свидетель.

Защото всичко оставя следи и отпечатьци върху този листъ. Листата на едно дърво хроникратъ всичко, което е станало въ неговата околностъ. Тѣ повествуваатъ за това, какви хора сж минали, какви сж били тѣхнитѣ мисли, желания и постѣпки.

За Учителя нѣма безсловесно сжщество въ Природата — всичко му говори на свой езикъ.

Преди две хиляди години единъ богатъ момъкъ зададе на Христа следния въпросъ: „Учителю благи, що да сторя, за да наследя животъ вѣченъ?“

„Учителю благи!“ На български езикъ нѣма думи по-съдържателни, думи съ по-голѣма мелодичностъ и хармония отъ тия две думи. Много се изисква отъ единъ ученикъ, за да разбере дълбокиятъ имъ смисълъ.

Думата „учитель“ на български е издържана въ всѣко отношение — и въ математично, и въ калистично, и въ музикално.

„Учителю благи!“ Тѣзи думи съдържатъ въ себе си всичкитѣ божии блага. Тѣ носятъ въ себе си условия за осжществяване на Божията Любовь, Мждростъ и Истина. Тѣ носятъ въ себе си условията за осжществяване на всички добродетели. Тѣзи думи сж ключъ, съ който могатъ да се отворятъ вратитѣ, затворени отъ вѣкове насамъ. Тѣ представятъ магическа формула, силата на която може да се изпита и провѣри. Вѣра се иска за това!

Преди две хиляди години единъ богатъ момъкъ зададе на великия Учителъ въпроса: „Учи-

телю благи, що да сторя, за да наследя животъ вѣченъ?“ Но отговорѣтъ го накара да си отиде съ оборена глава.

Вдигнете сега главитѣ си, обърнете се къмъ великия Учитель и кажете:

„Учителю благи, искамъ да изпълня закона Ти!“

Само така ще станете ученици на Великия Учитель и служители на Живия Богъ.

Ученикъ

Азъ раздѣлямъ хората на четири категории: старозаветни, новозаветни, праведни и ученици. Употрѣбявамъ тия термини, защото липсватъ други, по-подходящи думи, и най-вече защото будятъ у хората познати образи и идеи. Тия думи изразяватъ четири голѣми епохи въ развитието на човѣка, четири култури, четири общи, колективни течения въ човѣшкото съзнание.

Какви сж били възгледитѣ на старозаветнитѣ хора, ще намѣрите това въ Стария Заветъ. Какви сж възгледитѣ на новозаветнитѣ, ще намѣрите това въ Новия Заветъ, какви сж възгледитѣ на праведнитѣ, можете да узнаете това като проучите съвременната култура. Праведнитѣ — това сж хората на единъ установенъ правовъ редъ. Но ако търсите пжтя на ученика, не ще го намѣрите ни въ Стария, ни въ Новия Заветъ, ни въ научнитѣ и етични системи на днешния свѣтъ.

Пжтътъ на ученика — това е новото, което днесъ влиза въ живота на човѣчеството.

За да ви дамъ една представа за положението на тия четири категории хора въ свѣта, ще си послужа съ следното изяснение. Първо, вие сте разумно сжщество, което невидимиятъ свѣтъ изпраща на земята и ви дава тѣло, безъ да ви пита, искате ли това или не искате. Такова е положението на

старозаветния. Второто положение: изпращатъ ви на земята, даватъ ви тѣло, като се ползвате съ една малка свобода да кажете, кжде искате да дойдете. Това е положението на новозаветния човѣкъ. Третото положение: изпращатъ ви отъ невидимия свѣтъ на земята при най-благоприятни условия да се учите, като се ползвате отъ сравнително по-голяма свобода. Това е положението на праведния. Въ старозаветния животъ вие ще изкупвате грѣховетѣ си и ще се мъчите. Въ новозаветния животъ вие ще се самоусъвършенствувате. Въ живота на праведния ще помагате на другитѣ, а когато дойдете като ученикъ на земята, ще започнете да изучавате великата наука на Любовта.

При Любовта човѣкъ вече истински се самоопредѣля, той опредѣля същевременно отношенията си къмъ хората и къмъ съвършенитѣ същества.

Всичкитѣ противоречия, които съществуватъ въ свѣта, произтичатъ отъ тия четири вида животъ, отъ тия четири колективни течения, които действуватъ въ свѣта. Отнесени къмъ човѣшкия организъмъ, тѣ показватъ следнитѣ съответствия: старозаветниятъ животъ тече въ стомаха и червата, новозаветниятъ животъ тече въ дробоветѣ и симпатичната нервна система, животътъ на праведнитѣ тече въ долнитѣ слоеве на мозъка, а животътъ на ученика тече въ горнитѣ му слоеве. Последниятъ заема най-хубавото мѣсто. Затова животътъ на ученика представя идеалното въ човѣка.

Мнозина сж се мъчили да примирятъ тѣзи течения въ живота, да отстранятъ противоречията, които възникватъ като естествена последица отъ тѣхъ. Обаче резултатитѣ отъ тѣзи четири живота сж сами по себе си непримирими. Тѣзи течения не

могатъ да се изолиратъ изведнажъ. Тѣхото изолиране, или по-скоро, тѣхното пълно овладяване става постепенно. То се постига едва когато животътъ на ученика достигне своя завършекъ и постигне своитѣ високи цели.

Животътъ на ученика включва ценноститѣ на тия четири живота. Защото сами по себе си тѣ сж фази, презъ които човѣкъ по необходимостъ преминава. Старозаветнитѣ подготвятъ пжтя на новозаветнитѣ, новозаветнитѣ подготвятъ пжтя на праведнитѣ, праведнитѣ подготвятъ пжтя на ученицитѣ, а ученицитѣ подготвятъ пжтя за идването на Царството Божие на земята. Тѣмъ предстои разрешаването на тая трудна задача. И когато човѣкъ минава отъ старозаветния въ новозаветния животъ, той пренася всичко ценно отъ първия въ втория. Като минава отъ новозаветния животъ къмъ живота на праведнитѣ, той пренася въ последния ценноститѣ на втория. Най-сетне, всички ценности отъ живота на праведния се пренасятъ въ живота на ученика. По този начинъ се създава онази вътрешна връзка между всички хора, онова вътрешно единение — отвждъ и сврѣхъ всички противоречия, които сж присжщи на тия четири вида животъ.

Различни сж изворитѣ на тия четири живота и различни условията, при които тѣ се развиватъ. Ученикътъ, следъ като мине презъ всички школи на тия четири живота като презъ подготвителни училища, навлиза въ съвсемъ нови условия и черпи животъ и сила отъ единъ съвсемъ новъ изворъ. За този изворъ загатва Христосъ, когато казва: „Когато дойде духътъ на Истината, той ще ви научи на всичко“.

Влѣзълъ въ пжтя на ученика, човѣкъ има вече други схващания и възгледи за живота, съвсемъ

различни отъ схващанията на старозаветни, новозаветни и праведни. Всички тия три категории хора живѣятъ все още въ сферата на личния животъ — тѣ не живѣятъ още за Цѣлото.

Старозаветнитѣ търсятъ богатство и имотъ. Отъ несгодитѣ на живота тѣ се озлобяватъ.

Новозаветнитѣ търсятъ съчувствие и симпатия. Отъ страданията и несгодитѣ тѣ се разколебаватъ, обезсърдчаватъ и съблазняватъ.

Праведнитѣ търсятъ почитъ и уважение. Противоречията ги наскърбяватъ и накърняватъ тѣхното достоинство. Тѣ сж се издигнали до най-високия върхъ на личния животъ, и затова така болезнено чувствуватъ всѣко накърняване на тѣхното лично достоинство. За всичко, което вършатъ, тѣ търсятъ признание, почитъ и уважение.

Единственъ ученикътъ не търси ни външно богатство, ни съчувствие и подкрепа, ни почитъ и уважение. Едничкъ ученикътъ не се ни озлобява, ни съблазнява, ни наскърбява. Той се радва на противоречията, които срѣща въ живота си, защото знае, че тѣ неизбежно произтичатъ отъ четири-тѣ колективни течения, които циркулиратъ въ живота. Той счита всѣко противоречие за една велика задача, която трѣбва да разреши.

Той мисли и постѣпва така, защото е миналъ презъ самоотричането. Той е влѣзълъ въ пѣтя на ученика, следъ като се е отрекълъ отъ живота на старозаветнитѣ, отъ живота на новозаветнитѣ и отъ живота на праведнитѣ.

И затова ви казвамъ: само ученикътъ учи, а всички други се занимаватъ.

Обикновенитѣ хора се борятъ помежду си, критикуватъ се и се морализиратъ. Ученикътъ абсолютно никого не критикува, нито морализира нѣ-

кого. Той съвсемъ не се занимава съ погрѣшките на хората. За него тѣ не съществуватъ. За него съществува само правилниятъ животъ — животътъ на Любовта. За ученика Богъ не е старозаветниятъ Иехова, който съди и наказва хората. За него Богъ е Богъ на Любовта, на Свѣтлината, на Мира и Радостта. Това сж качества и на ученика.

И ако ме питате, какъвъ е идеалътъ на ученика, ще ви кажа:

Любовъ, свѣтлина, миръ и радостъ за души! Това не е единъ идеалъ за вѣчността. Той може да се постигне още сега. Не ви говоря за мждростта и истината — за тѣхъ ще дойде друга епоха. Тѣ не сж за днешните времена. Сега на ученицитѣ имъ трѣбва любовъ, но не безъ свѣтлина, свѣтлина но не безъ миръ, миръ, но не безъ радостъ. Тѣмъ имъ трѣбватъ любовъ съ свѣтлина, свѣтлина съ миръ, миръ съ радостъ. Всички тия нѣща сж свързани въ едно.

Съвременните хора нѣматъ въ себе си ни миръ, ни радостъ. Затова, когато религиозните или учени хора говорятъ за нѣкоя своя опитност, тѣхните изводи и заключения сж обикновени, преходни.

Когато единъ ученикъ изнася една своя опитностъ, тя трѣбва да бжде опитностъ на любовта, въ която има свѣтлина; тя трѣбва да бжде опитностъ на свѣтлината, въ която има миръ; тя трѣбва да бжде опитностъ на мира, която носи радостъ за душата.

Любовта, свѣтлината, мирътъ и радостта, за които азъ говоря, въ сегашния животъ, въ живота на обикновените хора, не се проявяватъ. Тѣ сж достояние само на ученицитѣ. Ученицитѣ сж едничките проводници на тѣхните сили, едничките тѣхни изразители въ живота.

Разбира се, азъ само загатвамъ за тия велики области, въ които ученикътъ навлиза. Тѣ представятъ една велика и обширна наука, за чието изучаване сж нуждни усилията на вѣкове.

Любовта — това е единъ красивъ, необятенъ свѣтъ. Велико нѣщо е да опита човѣкъ любовта въ нейния развой и непрекъснатата проява, като се почне отъ физическия свѣтъ, мине се презъ духовния и се стигне до божествения свѣтъ.

Велико нѣщо е човѣкъ да опита свѣтлината въ всичкитѣ форми, които тя създава.

Велико нѣщо е да се опита мира, да се опита радостта.

Това сж области, които ученикътъ трѣбва да премине, да опита и проучи по своя пѣтъ, докато стигне крайния предѣлъ на своя животъ като ученикъ, следъ което той ще започне да изучава великия пѣтъ на Учителя.

Едва тогава той ще достигне до онова дълбоко разбиране на живота, до онова дълбоко разбиране на Любовта, която действува въ свѣта, до разбиране на причинитѣ, които заставятъ великитѣ Учители да идватъ да работятъ между хората.

Любовта, свѣтлината, мирътъ и радостта сж плодове на Божествения Духъ. Ученикътъ трѣбва да се храни съ тия плодове. Първиятъ плодъ, който той вкусва, е Любовта. Ученикътъ трѣбва непременно да вкуси отъ тоя плодъ, защото той носи вѣчния животъ.

И който иска да намѣри вѣчния животъ — живота, който произтича отъ Любовта, трѣбва отново да се върне къмъ дървото на живота. Той трѣбва да напустне пѣтя на старозаветни, новозаветни и праведни и да тръгне по пѣтя на ученика.

Знаете думитѣ на Христа: „Иди продай всич-

ко, раздай го на сиромаситѣ и ела ме последвай“. И азъ ви казвамъ сега: „Идете и раздайте живота на старозаветнитѣ, раздайте живота на новозаветнитѣ, раздайте и живота на праведнитѣ и тогава идете при вашия Учителъ! Той ще ви посрещне“.

Учителътъ има четирима ученици въ свѣта, които обича. И ако тия четирима ученици ви препоръчатъ на него, той ще ви приеме въ школата. Ако Любовта ви препоръча на вашия учителъ, ако свѣтлината ви препоръча, ако ви препоръчатъ мирътъ и радостта, той ще ви приеме. Ще отвори вратитѣ на школата, ще ви даде свободенъ входъ, ще ви благослови, ще ви запознае съ други ученици, и отъ този моментъ вие ще бъдете ученикъ на своя учителъ.

Ала пазете се да отидете при своя учителъ, преди да сте раздали вашитѣ богатства като старозаветни, като новозаветни и като праведни. Ако отидете при него съ всичкитѣ труфила и накити на тия три живота, ако отидете съ всичкото си достоинство на праведникъ, великиятъ Учителъ само ще се усмихне и ще ви затвори вратата на школата.

Ученикътъ трѣбва да има за живота само едно разбиране. Който иска да бжде ученикъ, трѣбва да има само едно схващане за нѣщата.

Ученикътъ може да има само единъ учителъ въ живота.

Помнете една велика истина:

Въ свѣта има само единъ Учителъ, и всички учители сж произлѣзли отъ него.

Въ свѣта има само единъ Ученикъ, и всички ученици сж произлѣзли отъ него.

Ученикътъ трѣбва да знае едно: може да го обича само оня, който го учи — неговиятъ Учителъ.

И ученикътъ може да обича само оногова, който го учи. Обича се само онова, което е безсмъртно, което не губи своята красота, своята интелигентностъ, своята благостъ, своята доброта.

Питате, кои сж първитѣ стѣпки по пътя на ученика?

Правило е — ученикътъ трѣбва да започне съ любовта. После ще мине къмъ свѣтлината, следъ туй къмъ мира и най-после къмъ радостта.

Ученикътъ ще носи радостта въ живота си като разрешение на своитѣ задачи. Азъ не говоря за радостта, която се мѣни, а за радостта на ученика, която нищо въ свѣта не може да засѣнчи, която отъ нищо не отпада. Тя е най-високиятъ връхъ въ материалния свѣтъ. Никакъвъ облакъ не може да го засегне. Божественото слънце всѣкога го огрѣва. Никакви бури нѣма на този връхъ — тамъ царува любовъ, тамъ царува свѣтлина, тамъ царува миръ.

Този е естествениятъ пътъ на ученика — Любовъ, свѣтлина, миръ и радостъ. Човѣкъ може да обиколи цѣлия свѣтъ, може да похлопа на вратитѣ на всички школи, може да потърси всички велики учители, които носятъ Божието слово, тѣ всички ще му покажатъ този пътъ. Тѣ всички иматъ само една опредѣлена, божествена идея за пътя на ученика, който не може да се измѣни.

Навѣкъжде ще му кажатъ, че първата стѣпка въ живота на ученика, това е любовта. Като започне да прилага любовта, дверитѣ на неговия умъ ще се отворятъ, и знанието на миналитѣ вѣкове, както и знанието на настоящето и бъдещето ще започне да се втича у него по единъ естественъ начинъ.

Наистина, има и по-великъ пътъ отъ този на

ученика, но само следъ като човѣкъ извърви този пѣтъ, предъ него ще се открие великия пѣтъ на Учителитѣ. Това е пѣтътъ на Мѣдростѣта, който е най-трудниятъ.

Любовъ, свѣтлина, миръ и радостъ — ето етапитѣ въ пѣтя на ученика.

Като говоря за ученика, азъ имамъ предъ видъ преди всичко идейния ученикъ. Този ученикъ се учи и тукъ на земята, въ този свѣтъ, и горе, въ невидимия свѣтъ. Той никога не напуска школата — денемъ се учи въ лабораторията на земята, а нощемъ отива горе, при своя Учителъ, който му преподава теория. На следния день той пакъ се връща на земята, за да продължи своитѣ практически занятия въ лабораторията.

Идейниятъ ученикъ знае, че всѣкога е ученикъ — билъ е, е и всѣкога ще бѣде такъвъ. И следъ време, когато земята, както и цѣлата слънчева система завършатъ своето развитие, той ще мине като ученикъ въ една друга, по-велика школа. Тогава той ще носи друго име. Думата „ученикъ“ е слаба да изрази дълбоката идея, която е скрита въ туй понятие.

Въ по-гѣсенъ смисълъ на думата, подъ ученикъ се подразбира онзи, който учи тукъ на земята, въ този ограниченъ кръгъ на живота. Той се учи тукъ и ще постигне толкова, колкото условията на земния животъ позволяватъ. Той нѣма още съзнателна връзка съ невидимия свѣтъ — съ заспиването си вечеръ неговото съзнателно ученичество се прекъсва. Ето защо, подъ ученикъ въ истински смисълъ на думата, се подразбира онзи, който има вече реаленъ опитъ въ духовния свѣтъ, който има съзнателна връзка съ него.

Животът на ученика, следъ пробуждане на неговото съзнание, е животъ на творчество, на работа — не животъ на благодатъ. Благодатъта се отнася само до пособията на ученика. Отъ него, обаче, се изисква трудъ, усилия, работа. Дълго време ще изпитватъ и претеглятъ ученика, докато го пуснатъ въ Царството Божие. За най-малкия недостигъ веднага ще го върнатъ назадъ.

Влизането въ Царството Божие зависи отъ знанието и мъдростъта на ученика, а не отъ неговата любовъ. Въ Царството Божие по благодатъ не се влиза.

Христосъ опредѣля въ единъ стихъ, какво трѣбва да придобие ученикътъ, за да влѣзе въ Царството Божие, за да придобие вѣчния животъ: „Това е животъ вѣченъ, да познаятъ Тебе, Единнаго Истинаго Бога и пратения отъ Тебе Исуса Христа“. Познаването на Бога и Христа е условие за придобиване на вѣчния животъ. Само чрезъ него се придобива живота. Ако чрезъ знанието не може да се придобие живота, то е безполезно.

Но за да достигне това, ученикътъ трѣбва да се научи да твори така, както Богъ твори.

Какъ? — Въ първата глава на Битието е дадена една символична картина на оня процесъ на творчество, който започва у ученика следъ пробуждане на неговото съзнание.

Ала преди да настѣпи то, ученикътъ ще влѣзе въ великото безмълвие: тамъ нѣма ни звукъ, ни свѣтлина. И тогава, отъ глѣбинитѣ на своята душа, ще призове той Невидимия, Незнайния Богъ на вѣчността, Създателътъ на всичко. Ще го призове съ всичката си душа, съ всичкия си духъ, съ всичкия си умъ и съ всичкото си сърдце и ще каже: „Господи, искамъ да Те опитамъ. Единъ си Ти, Създа-

тельтъ на всичко, и освенъ Тебе нѣма други Богъ!“ И ако ученикътъ може да призове Бога съ тази пълнота, нейде въ пространството ще блесне една малка, микроскопическа свѣтлина, която ще му причини такава радостъ, че той изведнажъ ще забрави всички скѣрби и страдания. Отдалечъ нѣкъде той ще чуе гласа на Бога, на своя Учителъ, който ще му каже: „Ти искашъ да ме познаешъ и опиташъ. Пригответи се тогава за работа. Настана първиятъ день на твоя животъ. Твоята земя е неустроена и пуста, тъмнина е върху бездната. Отдѣли тъмнината отъ свѣтлината и пристъпи да устройшъ своята земя. Изречи: „Да бжде виделина!“

И ако ученикътъ е отъ избранитѣ ученици, той ще произнесе „Да бжде виделина!“ — и въ него ще настане виделина.

„Да бжде виделина!“ — това е великиятъ стремежъ въ душата на ученика да учи.

И тогава ще се заредятъ въ битието на ученика великитѣ дни на творението, и той ще започне да строи своята вселена подъ вещото ръководство на своя Учителъ.

„Да бжде виделина!“

Свещениятъ огънь

Въ свѣта има единъ свещенъ огънь, който гори съ пламъка на безсмъртието.

Въ този свещенъ огънь древнитѣ мъдреци и пророци сж виждали върховното изявление на Бога.

„Нашиятъ Богъ е огънь пояждающъ“, се казва въ Писанието.

И наистина, този огънь пояжда, но какво? — Смъртното, тленното, грѣховното.

Когато той действува въ свѣта, едни отъ хората изгарятъ, други се стопяватъ, а трети оживѣватъ и възкръсватъ.

Всички велики, безсмъртни души, когато излизатъ отъ Бога, носятъ този свещенъ огънь въ себе си. Кждето и да отидатъ въ необятната вселена, тѣ работятъ съ него.

И всички тѣзи души иматъ само едно понятие за него:

Свещениятъ огънь е огънятъ на Любовта. Любовта носи свещениятъ огънь, въ който е скритъ животътъ.

Ето защо, дето гори свещениятъ огънь, тамъ се проявява и Любовта, тамъ се проявява безсмъртниятъ животъ, тамъ растатъ и зрѣятъ плодоветъ на Духа.

Този огънь изпълва цѣлото пространство. Защото той е, който поддържа живота.

Той гори и въ човѣка. И докато той гори, чо-

вѣкъ е здравъ, бодъръ и веселъ. Всичко у него става хармонично — и хранене, и кръвообръщение, и дишане. Чувствата сж правилни, мисълта е правилна, постѣпкитѣ правилни.

Свещениятъ огънь образува една приятна топлина въ човѣка. Когато той гори, човѣкъ се чувствува добре разположенъ. Въ него царува едно състояние на хармония и пълненъ миръ.

Изчезне ли този миръ въ душата на човѣка, това показва, че той е изгубилъ свещения огънь и е влѣзълъ въ обикновения огънь. А обикновениятъ огънь гори и изгаря — той образува димъ, сажди, пепелъ.

Въ свещения огънь нѣма абсолютно никакъвъ димъ. Той носи една приятна топлина, отъ която лѣха животъ.

Ето защо, когато свещениятъ огънь гори въ човѣка, у него изчезва всѣко недоволство, съмнение и гнетъ. Яви ли се най-малкото недоволство и неразположение въ човѣка, това е вече признакъ, че той е вѣнъ отъ свещения огънь.

Въ свещения огънь абсолютно всички мисли, чувства и желанія сж хармонични.

Човѣкъ тогава изпитва онова, което се нарича райско блаженство.

И действително, немислимъ е мира у човѣка безъ свещения огънь. Немислима е разумността у човѣка безъ свещения огънь. Немислими сж безъ него любовта, вѣрата, надеждата, милосърдието, кротостта. Немислима е, съ една речъ, проявата на която и да било добродетель, безъ свещения огънь.

Всички тѣзи добродетели растатъ и се развиватъ при свещения огънь. Безъ него всичко престава да расте.

Ето защо, човѣкъ не може да живѣе единъ добъръ животъ, въ който добродетелитѣ се проя-

вяватъ, ако въ него не е запаленъ свещениятъ огънь.

Човѣкъ нѣма защо да пали свещения огънь. Той трѣбва да се научи само да го поддържа. Защото самъ по себе си този огънь никога не гасне.

А онова, което най-добре поддържа свещения огънь въ човѣка, то е вѣрата, то е любовта, то е надеждата, то е знанието, то е мъдростта, то е истината.

Невидимиятъ свѣтъ сега действа чрезъ огъня. Той употребява огъня като най-мощно сръдство за пречистване на човѣка и земята.

И земята вече навлиза въ една нова зона, въ която материята е въ девствено състояние. Тукъ всички нѣща ще се пречистятъ и преустроятъ. Огънятъ, който започва вече да действа на земята, ще възпламени материята, ще я пречисти и трансформира, за да стане тя годна да отговаря на по-интенсивнитѣ трептения на новия животъ. Всичко, което устои на мощнитѣ токове на божествения огънь, ще остане за животъ, а онова, което не може да издържи вибрациитѣ на тази огнена вълна, ще бжде изхвърлено като ненуждна сгуръ. Защото и въ пространството има канали, по които се изхвърлятъ нечистотиитѣ и отпадѣцитѣ на живота.

Разбира се, температурата на този огънь не може да се измѣри съ никакъвъ уредъ. Тя е много по-висока отъ температурата на слънцето.

Само този огънь е въ състояние да пречисти сърдцата и умоветѣ на хората и да подготви земята за разцвѣта на една нова култура. Само следъ като земята мине презъ този огънь — а това ще трае вѣкове — тя ще навлѣзе въ една нова епоха.

Кое то е вѣрно за земята и човѣчеството, като

колективно цѣло, е вѣрно и за отдѣлния човѣкъ. Не може да дойде у него новиятъ животъ, докато не се запали въ душата му свещениятъ огънь.

Но пламне ли у него свещениятъ огънь, той става магнетически привлекателенъ за всички, и хората сж готови да му услужватъ.

Мислете за свещения огънь, въ който Богъ се проявява.

Мислете за свещения огънь, който носятъ всички съвършени души, и подържайте го.

Подържайте го, защото съ това ще подържате и живота си.

Тѣло на Любовъта

Съвременнитѣ хора виждатъ и съзнаватъ само физическото си тѣло. Тѣ изучаватъ неговиятъ анатомиченъ строежъ, физиологичнитѣ му функции и поразени отъ сложното му и разумно устройство, започватъ да мислятъ, че както органическиятъ, така и душевниятъ животъ на човѣка не сж нищо друго, освенъ проява на тѣлото. Изчезне ли то, изчезва и човѣкътъ като отдѣлно сжщество.

Че физическото тѣло на човѣка се разрушава следъ смъртъта, това е така. Но туй, което се руши и изчезва, не може да бжде истинско жилище на човѣка, на неговата душа, на неговия духъ.

Не сж истински жилища на човѣка и ония по-тънки тѣла — етерно, астрално, ментално, за които говори окултната наука.

Последната, както е известно, твърди, че човѣкъ има седемъ тѣла. Разнитѣ имъ названия и класификации ще намѣрите въ окултната литература.

Тѣзи тѣла, чрезъ които функционира съвършениятъ човѣкъ, действително сжществуватъ. Но не всички седемъ могатъ да се нарекатъ въ истинска смисълъ на думата тѣла. Всжщностъ, само три отъ тѣхъ сж тѣла, а другитѣ четири сж обвивки.

Азъ давамъ единъ новъ преводъ на тия три сжществени тѣла и ги наричамъ тѣло на любовъта, тѣло на мъдростъта и тѣло на истината.

Тѣлото на любовъта — истинското тѣло на

човѣка, което никога не умира, сега се гради. Сложени сж само неговитѣ основи. Що се отнася до другитѣ две безсмъртни тѣла — тѣлото на мждростѣта и тѣлото на истината, тѣ сжществуватъ още само като зародиши. За тѣхното развитие ще дойдатъ специални епохи.

Цѣлиятъ животъ на човѣка — въ физическия, астралния, менталния и причинния свѣтъ — има само една цель: да приготви материала за изграждане тѣлото на любовѣта.

Любовѣта е проектирана въ тия четири свѣта, въ четиритѣ обвивки на човѣка. Тия четири обвивки сж лабораториитѣ, въ които се изработватъ материалитѣ, нужни за изграждане тѣлото на любовѣта.

Тѣ сж само известни възможности на любовѣта, чрезъ които тя се проявява. Въ тѣхъ ставатъ непрекъснати промѣни — самитѣ тѣ се явяватъ и изчезватъ по известни периодични закони. Тия обвивки сж промѣнливи, но има нѣщо отъ тѣхъ, което не изчезва, и което остава като постоянни зародиши — физически, астрални и ментални.

Причинното тѣло е нѣщо като атмосфера на тѣзи зародиши. То е свързано съ единъ свѣтъ, който съдържа възможноститѣ на физическия, астралния и менталенъ свѣтове.

И преди да влѣзе човѣкъ въ свѣта на любовѣта, той трѣбва да мине презъ причинния свѣтъ, дето настѣпва пълно примиряване на противоречията. Причинниятъ свѣтъ е свѣтъ на примирение.

А свѣтътъ на любовѣта самъ по себе си е оня постояненъ свѣтъ, кждето всичко се осжществява. Той е великиятъ свѣтъ, дето животътъ истински се осжществява.

Ето защо, едва въ свѣта на любовѣта се реализиратъ всички желания на човѣка, които се явя-

ватъ въ физическия, астраленъ и умственъ свѣтове. Но тѣ сж осществими само при едно напълно развито тѣло на любовта.

И когато азъ говоря за любовта въ човѣка, подразбирамъ изграждането на това тѣло. Тогава едва човѣкъ ще възкрѣсне и ще заживѣе вѣчния животъ.

Тогава той ще бжде свободенъ отъ всички ограничения и несгоди на временния животъ. Той нѣма да бжде подложенъ вече на тия рѣзки промѣни, които сж свързани съ периодичното раждане и смъртъ. Той нѣма постоянно да се ражда и умира, а ще живѣе въ вѣчността. Той пакъ ще идва между хората, но не по принудата на кармичния законъ, а по свободата на любовта. Ще идва между тѣхъ като синъ Божи — да имъ помага.

Човѣкъ, който има това тѣло, който се е сподобилъ съ възкресението, може да бжде видимъ и невидимъ. За него цѣлата земя е отворена, и граници не сществуватъ. Прегради — физически и духовни — за него нѣма.

Цѣлата жива Природа го познава и му се отзовава. Него го познаватъ и най-лошитѣ хора, и най-хищнитѣ звѣрове, и му се покоряватъ.

Човѣкътъ, който живѣе въ тѣлото на любовта, неприятели не може да има, защото той носи животъ, миръ и осществяване на всѣко съкровено желание. Той носи задоволяване на всички нужди у всички сщества.

Да имашъ тѣлото на любовта, ще рече да проявявашъ любовта, да я живѣешъ.

А любовта — това е вѣченъ животъ и вѣчно подмладяване, вѣчно познаване на Бога, вѣчно разширение на свободата.

Христосъ

Днесъ хората дѣлятъ Христа на „историченъ“, „космиченъ“, „мистиченъ“ и т. н. Ала Христосъ самъ по себе си е единъ и недѣлимъ.

Има само единъ Христосъ—живиятъ Христосъ, който е изявление на Бога, изявление на Любовта.

Христосъ — това е Богъ, който се разкрива на свѣта.

Като проява на Бога, Христосъ не може да се отдѣля отъ Него, не може да се разглежда вънъ отъ Него.

И когато азъ говоря за Христа, считамъ го не като отвлѣченъ принципъ, а като реално възплъщение на Любовта.

Любовта, това е най-великата реалностъ, а не нѣщо отвлѣчено. Тя има форма, съдържание и смисълъ.

Най-пълненъ изразъ на Любовта е далъ на земята Христосъ — все едно какъ го схващатъ хората: като „историченъ“, като „космиченъ“ или „мистиченъ“.

Защото и като исторична личностъ, и като космична сжщина, и като мистично преживяване, Христосъ е и си остава най-свършениятъ изразъ на Любовта.

И наистина, нѣма другъ човѣкъ на земята преди Христа, който да е ималъ по-голѣма любовъ отъ него.

Нѣма и въ космоса — вънѣ, и въ мистичнитѣ дълбочини на душата — вътре, по-пълно изявление на Любовта отъ онова, което ние олицетворяваме въ Христа.

И тогава, какъ трѣбва да се схващатъ думитѣ „историченъ“, „космиченъ“ и „мистиченъ“ Христосъ?

Проявенъ на земята въ даденъ исторически моментъ, като идеаленъ човѣкъ, като образецъ на истински човѣкъ, той е „историченъ“. И времето тогава хроникира и свидетелствува за него: „Ето човѣкътъ! Ето истинскиятъ човѣкъ, въ когото живѣятъ Любовта, Мъдростта и Истината, и който ги прилага.“

Познатъ вътрешно, той става „мистиченъ“, а схващанъ и познаванъ като проявления Богъ въ свѣта, той става „космиченъ“.

И тогава, физическата страна на Христа, това е цѣлото човѣчество, обединено въ едно тѣло. Всички човѣшки души, въ които Христосъ живѣе, обединени въ едно — това е физическата страна на Христа.

Всички ангели, събрани въ сърдцето на Христа, представятъ духовната му страна.

А всички божества, събрани въ ума на Христа, представятъ божествената му страна.

Това е „космичниятъ“ Христосъ—проявениятъ Богъ въ свѣта.

И затова мистикътъ вижда навсѣкжде Христа — великия Братъ на човѣчеството, първиятъ образъ на човѣка, Първородния въ свѣта — начало на човѣшкия родъ, начало на човѣшката еволюция. Първородниятъ, който е развилъ и проявилъ всички божествени добродетели, който е приложилъ всички божествени закони.

Първородниятъ, който е издържалъ сполучливо всички изпити и е пожертвувалъ всичко за своитѣ братя.

Планини, полета, извори, рѣки, морета, съ всичкитѣ природни богатства, които се криятъ въ тѣхъ — всичко това е изразъ на този великъ Братъ.

Ала това е една дълбока тайна, за чието разбиране се изискватъ хиляди години усилена работа. Така трѣбва да се схваща Христосъ въ неговата широта.

Единъ е той, макаръ и да го схващатъ хората ту като „историченъ“, ту като „космиченъ“, ту като „мистиченъ“.

Всички тия думи трѣбва да оживѣятъ въ истинското познаване на Христа, като изявена и провена Любовъ на Бога, а не да останатъ сухи понятия, затвори за човѣшката мисль.

И наистина, не е ли за мнозина християни „историческиятъ“ Христосъ, дошълъ преди две хиляди години, единъ затворъ за тѣхния умъ? Кжде е говорилъ Христосъ преди две хиляди години за себе си като за историческа личностъ? Той говори за себе си като духъ, който ще пребждва на земята „до скончание на вѣка“, т. е. до завършване на тази епоха на насилие и зло, която изживѣва последнитѣ си дни.

„Идете и проповѣдвайте“, казва той на ученицитѣ си, „и азъ ще бжда съ васъ до скончание вѣка“.

Една отъ най-голѣмитѣ заблуди е да се мисли, че Христосъ е на небето, че седи и чака второто пришествие, за да започне да сжди живитѣ и мъртвитѣ.

Истината е, че Христосъ никога не е напускалъ земята. Спомнете си неговитѣ думи: „Даде ми се всѣка власть на небето и на земята“.

Христосъ е, който е движилъ, движи и ще движи и „историчния“, и „космичния“, и „мистичния“ животъ на земята и човѣчеството.

Безъ Христа нѣма история.

Безъ Христа нѣма „космосъ“, сиречь организиранъ и устроенъ свѣтъ.

Безъ Христа нѣма „мистиченъ“ животъ.

Той е великиятъ вдѣхновителъ на всички откровения, въ всички времена. Той е невидимиятъ двигателъ на цѣлия духовенъ животъ на човѣчеството.

За това свидетелствува и свещеното Писание, въ което Христосъ се явява централно лице.

За това загатва и самъ Христосъ въ думитѣ: „За мене писаха Мойсей и пророцитѣ“.

Мойсей, въ широкъ смисълъ, представя всички духовни водачи на човѣчеството, всички учени, философи, писатели, поети, художници, музиканти, които подготвятъ човѣшкитѣ умове за разбиране на Христа, на божествената истина.

Колкото и преходни да изглеждатъ тѣхнитѣ произведения, колкото и промѣнливи да сж тѣхнитѣ теории, тѣ не сж произволни, тѣ се създаватъ подъ влияние на единъ всемирненъ законъ на Духа, който работи у хората по единъ специаленъ начинъ.

Всички тѣзи човѣци, следователно, сж работили за всестранното повдигане на човѣчеството, подготвяли сж пѣтя за идването на Христа.

Защото не е лесно единъ великъ духъ като Христа да дойде между човѣцитѣ. Тѣ трѣбва да работятъ усилено въ течение на нѣколко хиляди

години, за да дойде Христосъ между тѣхъ. Не се слиза лесно на земята.

Ала съ своето слизание на земята Христосъ откри нова епоха въ развитието на човѣчеството. Той очерта птя, по който единствено може да възлѣзе човѣшката душа къмъ Бога.

И затова той казва: „Азъ съмъ Птя, Истината и Живота“.

Пятътъ — разбранъ въ широкъ смисълъ на думата — това е движението на Духа въ разумното прилагане законитѣ на природата.

Животътъ — това е хармоничното организиране на елементитѣ и развитие на силитѣ въ божествената душа.

Истината — това е проява на единия Богъ, който създава условия за развитие на всички живи същества.

Излѣзълъ отъ Божествения свѣтъ на Истината и слѣзълъ въ материалния свѣтъ, Христосъ свързва човѣшкитѣ души съ свѣта на Истината, дето се криятъ великитѣ цели на всѣко битие.

Трѣбва да има една нишка, която да съедини човѣшкитѣ души, потънали въ материята, съ Бога. Само Христосъ е, който може да прокара тази нишка — да съедини човѣцитѣ съ Бога.

Защото той, който слѣзе отъ божествения свѣтъ, носейки животъ отъ свѣта на Истината, възлѣзе наново въ него, като по такъвъ начинъ очерта птя, що води отъ временния животъ къмъ вѣчния.

„А вѣченъ животъ е, казва Христосъ, да познаятъ Тебе, Единаго Истинаго Бога, и пратения отъ Тебе Исуса Христа“.

Да познаятъ Бога — зародишитѣ на Духа, условията, силитѣ и законитѣ, на които се крепи,

и по които се гради този величественъ редъ на нѣщата.

И Христа — разумното начало, което излиза отъ единия Богъ, носи животъ на всички същества, направлява ги и ги съхранява, като ги свързва съ първичния центъръ на всичко, което е.

Христосъ е пътятъ на онова разумно движение на душитѣ, което ги води къмъ вѣчния животъ въ Истината.

И затова, когато запитватъ Христа, защо е дошълъ на земята, той отговаря: „Азъ затова се родихъ и затова дойдохъ въ свѣта, за да свидетелствувамъ за Истината“.

Тия думи, обаче, сж една математична формула. Въпросътъ за идването на Христа е единъ отъ най-дълбокитѣ въпроси въ човѣшкия животъ. Ала мнозина смѣтатъ, че е лесно да се отговори на този въпросъ. Тѣ казватъ, че Христосъ дошълъ на земята, за да пострада и да спаси човѣчеството.

Но идването на Христа на земята не е въпросъ на страдание. Страданието е вторично явление въ живота на Христа — то далечъ не е въ състояние да опредѣли този важенъ моментъ въ историята на човѣчеството.

Спасението, така както го схващатъ хората, сжщо е едно частично разбиране на това велико събитие.

Днесъ, обаче, всички проповѣдници разправятъ, че Христосъ билъ дошълъ на земята, за да спаси хората. Ако Христосъ бѣ спасилъ свѣта по оня механиченъ начинъ, както хората го разбиратъ, и ако тѣ бѣха действительно спасени, нѣмаше да живѣятъ така противно на духа на Христовото учение.

Очевидно, съвсемъ другъ смисълъ има идеята за спасението. То не е тамъ, кждето хората го тър-

сятъ, нито идва така механически, както тѣ си мислятъ.

Христосъ донесе на земята науката за душата. Той показа пътя, по който човѣшките души могатъ да познаятъ Бога, да добиятъ вѣчния животъ.

Врата на този пътъ е Любовта. Който мине презъ тази врата, ще излѣзе на онзи царски пътъ, по който го чакатъ велики подвизи.

Много велики души сж слизали на земята преди Христа, но тѣ не сж могли да се справятъ съ мжчната задача за повдигане на човѣчеството. Трѣбваше да слѣзе Христосъ, за да разреши тази сжществена и важна задача и да покаже на хората единъ опитенъ пътъ, по който и тѣ да я разрешатъ.

Преди Христа Богъ е прасалъ на своята нива слугитѣ си — пророци, светии — но тѣ не можаха да свършатъ работата както трѣбва.

Когато Христосъ, „Синътъ Божи“, слѣзе на земята, работниците отъ цѣлото небе се съединиха въ Неговото име, за да довършатъ започнатото дѣло.

Въ Евангелието се казва, че Богъ толкова възлюбилъ свѣта, щото изпратилъ Сина Своего единороднаго, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него, а да има животъ вѣченъ.

Синътъ — това е Словото, разумното, божественото, което единствено може да възстанови хармонията въ свѣта и връзката на човѣшките души съ Бога.

Христосъ можа да възстанови тази връзка и да упражни влияние върху човѣчеството като цѣло, защото самъ той бѣше свързанъ съ великото, мощно Цѣло.

И когато въ Евангелието се говори за слизването на Духа върху Исуса, подразбира се онова съединение на Исуса съ колективния духъ на разумния свѣтъ, благодарение на което стана възможно осъществяването на една божествена идея на земята.

Защото такъвъ е законътъ на земята — за да се върши Божието дѣло, трѣбва единъ човѣкъ на земята да се съедини съ едно сѣщество отъ небото. Въ случая това сѣщество бѣше колективниятъ Божи Духъ.

Отъ това гледище, Христосъ е колективенъ духъ. Той сѣществува като единица, но сѣщевременно е колективенъ духъ. Той е сборъ отъ всички синове божии, чиито души и сърдца бликатъ отъ животъ и любовъ.

Всички синове божии, съединени въ едно, всички разумни души, които живѣятъ въ божествено единение, това е Христосъ.

Идването на Христа на земята е най-важното събитие въ историята на човѣчеството. То е едно изключително събитие, както по съдържание, така и по смисълъ. Съ него е свързана основната идея на човѣшкия животъ — идеята за безсмъртието, идеята за вѣчния животъ. И усилията на цѣлото човѣшко сѣществувание се свежда къмъ това — да се постигне безсмъртието, да се влѣзе въ вѣчния животъ.

„А вѣченъ животъ е“, казва Христосъ, „да познаятъ Тебе, Единаго Истинаго Бога и пратения отъ Тебе Исуса Христа“.

Да познаятъ Бога, да познаятъ Христа.

Познаха ли хората Христа, когато той се яви преди две хиляди години? Познаватъ ли го и днесъ?

Когато истината се яви въ свѣта, тя нѣма да се облече въ царски дрехи, а въ скромна премѣна.

Така и Христосъ се яви преди две хиляди години въ проста форма, въ която хората не можаха да го познаятъ. Ала такива сж законитѣ на този свѣтъ.

Въ тази проста дреха — привидно човѣкъ като всички други хора — дори и ученицитѣ му не го познаваха напълно. Само трима отъ тѣхъ видѣха при преображението на Христа неговото „лице“, т. е неговата вътрешна страна. Въ тази вътрешна свѣтлина, тѣ го видѣха и познаха такъвъ, какъвто бѣше между ангелитѣ.

За еврейтѣ Христосъ бѣше „синътъ на Йосифа, синътъ на дърводѣлца“. За книжницитѣ и фарисейтѣ той бѣше богохулецъ, самозванъ месия, който самъ себе си нарича „Синъ Божи“. Той не изхождаше отъ тѣхнитѣ срѣди, не бѣше се училъ при тѣхъ.

Кжде се бѣше училъ Христосъ? Защото всичко, което той е направилъ, свидетелствува за неговитѣ обширни знания. И днесъ още има хора, които си мислятъ, че Христосъ е билъ простъ, неукъ човѣкъ. Това, обаче, съвсемъ не е така. Самъ Христосъ, обръщайки се къмъ своитѣ слушатели, казва: „Ако не разбирате земнитѣ нѣща, за които ви говоря, какъ ще разберете небеснитѣ?“ Като говори за „небеснитѣ нѣща“, Христосъ е подразбиралъ великитѣ мистерии на слънцето. Той, обаче, е разбиралъ и „земнитѣ нѣща“ — билъ е запознатъ съ тогавашната кабала, съ философията на източнитѣ народи и на гърцитѣ, както и съ тогавашнитѣ науки.

Наистина, Христосъ е нѣмалъ нужда да се учи въ човѣшкитѣ училища. Още повече, че цѣли-

ятъ му земенъ животъ е билъ самъ по себе си предметно учение за него.

Той е билъ изворъ на новъ опитъ, поле за прилагане на ония велики принципи и закони, които е познавалъ въ тѣхното действие въ невидимия свѣтъ. Благодарение на своето пробудено съзнание и на връзката си съ невидимия свѣтъ, той винаги е могълъ да черпи познания направо отъ него.

И когато Христосъ се е молѣлъ, молитвата за него е била разговоръ съ разумния свѣтъ. Чрезъ молитвата Христосъ е влизалъ въ разговоръ съ невидимия свѣтъ, съ всички иерархии въ него, съ Бога.

Чрезъ молитвата невидимиятъ свѣтъ предаде на Христа она великъ урокъ, който той имаше да учи на земята, разкри му онази задача, която имаше да разреши въ обстановката на земния животъ.

Едва следъ разрешаването на своята трудна задача, Христосъ е разбралъ опитно, че единствениятъ пътъ за спасение на човѣчеството е Любовта. Тогава е разбралъ и дълбокия смисълъ на всичкитѣ си страдания.

За хората, обаче, каквото и да приказватъ, страданията на Христа, неговото разпятие и позорна смъртъ, си оставатъ една отъ най-голѣмитѣ загадки.

Защо Христосъ, най-великата душа, която нѣкога е посещавала земята, най-великиятъ характеръ, който нѣкога се е проявилъ, защо този добъръ, уменъ и силенъ човѣкъ е трѣбвало да умре така трагично?

Свещената книга казва, че така било „писано“ — и нищо повече.

Други твърдятъ, че това трѣбвало да стане, за да се спаси свѣта.

А самъ Христосъ казва, че дошълъ въ свѣта да свидетелствува за Истината.

Едно, обаче, може да се каже съ увѣреностъ — Христосъ бѣше разпнатъ, защото Любовта не взе участие въ неговия животъ отвѣнъ. А тамъ де-то Любовта не вземе участие, се явяватъ най-голѣмитѣ страдания, най-голѣмитѣ драми и трагедии. Не Любовта ги създава, а състезанието за нея. Любовта сама по себе си носи навсѣкжде свѣтлина, миръ и радостъ.

Както и да е, но ние виждаме, че биде допустнато Христосъ да бѣде разпнатъ.

На кръста Христосъ преживѣ онова, което може да се нарече идейно-мистични страдания — най-дълбокиѣ и най-интенсивни страдания, които може да преживѣе една човѣшка душа.

Той трѣбваше да изпие до дѣно чашата на страданията — онази чаша, въ която бѣха събрани всички горчиви утайки на миналото.

Ала въ тия конденсирани, интензивни страдания, нему се разкриха всички тайни на миналото. И затова, съзнавайки важността на момента, следъ вътрешната драма, преживяна въ Гетсиманската градина, Христосъ казва: „За този часъ азъ дойдохъ“.

Чрезъ могщата алхимия на Любовта, Христосъ претвори отровитѣ, събрани въ тази чаша, и по такъвъ начинъ ликвидира веднѣжъ за винаги съ насилието.

И наистина, не можеше ли Христосъ, който е билъ силенъ, гениаленъ човѣкъ, който е знаелъ своя високъ произходъ, който всичко е предвиждалъ, който е знаелъ, какво ще стане, не можеше ли той да предотврати страданията, които сж го чакали? Предъ него е стояла алтернативата — или да призове „ан-

гелскитѣ легиони“, съ помощъта на които да унищожи и еврейския народъ, и римската империя, сиречь да си послужи съ методитѣ на миналото, съ Мойсеевско-Илиевския методъ на силата и меча, съ методитѣ на древнитѣ маги и адепти, или да приеме чашата и кръста и да ги превъзмогне чрезъ силата на Любовта.

Христосъ избра второто, и това бѣше единъ прѣвъ по рода си опитъ на земята.

И наистина, ако Христосъ се бѣше уплашилъ отъ страданията, ако се бѣ уплашилъ отъ кръста, на който отпосле го разпнаха, отъ гвоздеитѣ, съ които го приковаха, отъ копието, съ което го пронизаха, той нѣмаше да даде едно ново, сжществено разрешение на трудната задача за повдигане на човѣшката душа. Той разтопи и поругания, и удари на бича, и кръстъ, и гвоздеи, и копия, съ огъня на Любовта — единичкиятъ огънь, който може да разтопи оржжията на насилието. И опитътъ му излѣзе сполучливъ.

Така Христосъ разреши една задача, отъ която зависѣше бждещето на цѣлото човѣчество. Така той откри пътя за спасението на ония страдащи души, за които бѣ дошълъ.

За тѣзи, именно, прости, но възвишени души, които имаха смѣлостъта да вложатъ вѣрата си въ него — не за ученитѣ, силнитѣ, религиознитѣ хора на своя вѣкъ — Христосъ положи живота си, за да живѣятъ тѣ въ онази любовъ, която той имъ даде.

Въ страданията на Христа се крие нѣщо велико. Тѣ представятъ скритата страна на Христовия животъ, за която хората нищо не знаятъ.

И все пакъ, когато азъ говоря за страданията на Христа, въ моя умъ изпъкватъ две велики каче-

ства на Христа — неговото безподобно търпение и неговото смирение. Благодарение на тѣхъ той донесе всички хули, поругания и обиди, които хората му нанесоха. Предъ всичко това Христосъ е останалъ тихъ, спокоенъ и невъзмутимъ, като че нищо не става. Отъ очитѣ му не е капнала ни една сълза.

Това е велико търпение, това е самообладание, това е любовъ!

Това е канара, която нищо не може да разбие. Разпѣването на Христа бѣше една трагедия, но тази трагедия имаше своето разрешение — възкресението.

Христосъ възкрѣсна и чрезъ възкресението си победи смъртта. И тѣй както въ страданията нему се разкриха тайнитѣ на миналото, така въ възкресението той получи откровение за бъдещето.

Въ лицето на Христа ние имаме единъ истински силенъ човѣкъ, единъ мощенъ духъ, единъ герой. Той всичко преодолѣ — и мъчения, и кръстъ, и гробъ.

Христосъ не носи докрай дървения кръстъ. Той го носи само до известно мѣсто и после го хвърли на земята. Хората мислятъ, че той го е хвърлилъ, защото изнемогвалъ подъ неговата тежестъ.

Не, Христосъ не бѣше слабъ човѣкъ. Той можеше да носи кръста, но го остави, за да покаже на човѣчеството, какво го очаква. Той искаше да каже: „Азъ мога да нося кръста на страданията на живитѣ хора, но да нося дървенъ кръстъ не искамъ!“

Ала днешнитѣ християни все още носятъ и цѣлуватъ дървения кръстъ, презренъ отъ самия Христосъ!

Хвърлилъ дървения кръстъ на земята, Христосъ се изправи и пое правъ своя пътъ къмъ Голгота. Приковаха го на кръста. Ала и на кръста много не стоя. Той самъ се откова. Какъ? Като излѣзе изъ тѣлото си и отиде при Иосифа Ариматейски.

Погребаха го и запечатаха гроба. Но и оттамъ излѣзе. Той не искаше да остави тѣлото си въ гроба, защото то бѣше живо. Той самъ го възкреси.

Ангелътъ, който причини смъртъта му, занесе душата му въ ада, но и тукъ Христосъ не стоя дълго. Съ влизането си въ ада той причини цѣла революция — той раздвижи всичкитѣ му жители и ги пусна на свобода. Не мислете, че следъ възкресението си Христосъ бѣше самъ — въ ада той бѣше вождъ на цѣло войнство отъ ангели, които очистиха ада отъ всички затворници.

Съ всичко това Христосъ доказа, че силниятъ не може да бѣде държанъ на кръстъ, нито може да бѣде затворенъ въ гробъ.

Силниятъ не умира — той възкръсва и дава животъ и на другитѣ.

Христосъ бѣ сърдцето на Бога, и затова той възкръсна. Божието сърдце не може да умре. И то се възвърна тамъ, откъдето бѣ дошло. Ала съ цѣлата тази трагедия, която се разигра на Голгота, то влѣ нова кръвъ въ изтощенитѣ жили на човѣчеството и даде новъ импулъс на божественото кръвообръщение на живота.

При своето идване преди две хиляди години на земята, Христосъ ни показва само едната страна на своя образъ.

Ние виждаме Христа въ унижения и скърби, въ страдания и изпитания. Ние го виждаме като герой на изкуплението.

Хората не познаватъ още Христа въ неговата слава, въ неговата божествена мощъ и сила.

Силенъ и мощенъ е сега Христосъ! Въ миналото пробиха ржката на Христа съ гвоздеи. Но днесъ никой не може да пробие тази ржка съ гвоздеи — тѣ мигомъ ще се разтопятъ!

Въ миналото разпнаха Христа на кръстъ, но днесъ нѣма такова голѣмо дърво, на което могатъ да го разпнатъ. Христосъ не може да бжде разпнатъ втори пжтъ!

Този Христосъ иде сега да посети човѣшкитѣ умове и сърдца. Той ще срути всички затвори, ще заличи всички лъжливи учения — всичко онова, което разрушава човѣшкия умъ и сърдце, което всѣва смутъ и безначалие, което сковава човѣшкия животъ.

Той е живиятъ Христосъ, който внася животъ, свѣтлина и свобода за всички души, който повдига и събужда у тѣхъ любовь къмъ всичко.

Когато казвамъ, че Христосъ иде сега, нѣкои мислятъ, че той ще дойде отвънъ. Христосъ нѣма да дойде отвънъ, той не ще дойде нито въ човѣшка, нито въ каква да е друга форма.

Когато слънчевитѣ лжи влизатъ въ вашитѣ домове, значи ли това, че самото слънце ви е посетило?

Помнете, Христосъ е проява на Божията Любовь. И той ще дойде като вътрешна свѣтлина въ умоветѣ и сърдцата на хората. Тази свѣтлина ще привлече всички около Христа като около великъ центъръ.

Отварянето на човѣшкитѣ умове и сърдца и приемането на Христа отвътре — това ще бжде повторното идване на Христа на земята.

Не го ли приематъ по този начинъ хората, ще продължава този животъ на безлюбие, на страдания и неволи, на външни вѣрвания, суевѣрия и заблуди.

Пленени отъ тия външни вѣрвания, много религиозни хора днесъ се спѣватъ, като казватъ: „Христосъ е благовестувалъ преди две хиляди години. Той е казалъ, каквото е ималъ да каже и сега е възлѣзълъ на небето, докато настѣпи второто пришествие, когато ще дойде пакъ да сѣди живитѣ и мъртвитѣ“.

Ала азъ ви казвамъ: Христосъ въ време и пространство не е благовестувалъ!

Ние не гледаме на Христа и неговото учение като на нѣщо минало.

Ние не гледаме на Христа и неговото учение като на нѣщо, което ще дойде въ бъдеще.

Ние гледаме на Христа и неговото учение като на вѣчно настояще!

Ето защо, не само презъ време на своята тригодишна проповѣдь, но и въ течение на две хиляди години, Христосъ не е престаналъ да говори. И ако можеше да се възстанови всичко онова, което той е говорилъ въ течение на третѣ години, презъ които е проповѣдвалъ на тогавашнитѣ хора, ако можеше да се възстанови и онова, което той е говорилъ въ течение на тия две хиляди години, хората щѣха да иматъ едно ценно знание.

Но и отъ онова, което Христосъ е говорилъ въ течение на третѣ години на своята проповѣдь, много малко е било запазено — само откъслечи. Много и отъ посланията на Павла, както и на другитѣ апостоли, сѣ останали скрити за свѣта. Тѣ, обаче, нѣкога ще излѣзатъ на бѣлъ свѣтъ. Тѣ и сега се разкриватъ, но само на напредналитѣ ученици.

Мислите ли, отъ друга страна, че Христосъ

изнесе цѣлото си учение? Въ сравнение съ това, което Христосъ носѣше, той даде много малко на тогавашнитѣ хора. Хората по онова време не бѣха готови за наука. Ето защо, той имъ говорѣше въ притчи. Христосъ не искаше да даде оржжието си въ ржцетѣ на невежитѣ, за да го обърнатъ противъ него.

Мислите ли, че ако днесъ дойде Христосъ, той ще говори така, както е говорилъ преди две хиляди години? Другояче ще говори днесъ Христосъ.

Той ще проповѣдва, преди всичко, великата наука на Любовѣта и методитѣ за нейното прилагане. Той ще проповѣдва пжтя на ученичеството, братството и служението. Защото законѣтъ на еволюцията изисква днесъ това.

И сега, великиятъ Учителъ се обръща къмъ всички пробудени души, възвестявайки имъ основитѣ на новото благовестие:

Да бждатъ всички прилежни ученици,

добри братя,

вѣрни и истинни служители!

Защото само ония, които сж прилежни ученици, добри братя и истински служители, могатъ да бждатъ творци на новата култура, въ която Христосъ ще живѣе въ всѣки човѣкъ и между всички хора.

Не обикновени вѣрующии иска днесъ Христосъ, не хора, които воюватъ единъ противъ другъ, не господари и жреци, а истински човѣци — творци на новото, ученици, братя и служители.

Не хора, които постоянно го разпѣватъ вътре въ себе си иска днесъ Христосъ, а човѣци, които да го приематъ да живѣе съ тѣхъ и между тѣхъ, които да бждатъ едно съ него.

Днесъ Христосъ възвестява една култура безъ разпятия, култура на възкресението!

Защото ние видѣхме, какви сж резултатитѣ на съвременната култура, създадена отъ хора, които разпнаха Христа.

Дошло е време да се положатъ основитѣ на една нова култура, която да бжде изградена не отъ хора, които се кланятъ на разпнатия Христосъ, а отъ човѣци-братя, у които живѣе възкръсналиятъ Христосъ — живиятъ Христосъ на Любовта.

Основата на тази култура ще бжде Любовта.

Защото Любовта е единствената сила, която може да направи човѣцитѣ прилежни ученици, добри братя, вѣрни и истинни служители, творци на новия животъ.

Това е новото, което Христосъ носи днесъ на човѣчеството. Това е Словото на Великото Всемирно Братство, това е, което Учителътъ говори.

Но нѣма ли тогава много вѣрующи, които се наричатъ християни, да се съблазнятъ отъ неговото слово? И ще го познаятъ ли?

Тѣ ще продължаватъ да спорятъ за „разпнатия“, за „историческия“ и „космически“ Христосъ, за Христа така, както го схващатъ разнитѣ църкви, а духътъ на неговото живо слово ще имъ остава чуждъ.

Затова ви казвамъ: оставете тѣзи опредѣления и разграничения на Христа! Знайте, че има само единъ Христосъ на великата Любов, който сега действа въ свѣта, който действа въ душитѣ на човѣцитѣ.

За този Христосъ ви говоря азъ—не за „историческия“ или „разпнатъ“ Христосъ. Най-сетне, като исторична личностъ, хората достатъчно го познаватъ, но като жива любовъ тѣ не го познаватъ.

За живия Христосъ ви говоря азъ, за онзи Христосъ, който носи въ себе си животъ, който носи живото знание и свѣтлина, който носи истината и свободата. За онзи Христосъ, който носи всички методи за изграждане на разумния животъ.

Той е великиятъ Христосъ, който се нарича Глава на Великото Всемирно Братство.

Него познаватъ всички велики души, и между тѣхъ не сжществува никакъвъ споръ, кой и какъвъ е той, какъвъ е билъ, кжде е сега, какво мѣсто заема въ „иерархията на учителитѣ“ и пр. и пр.

Тѣ не спорятъ, защото знаятъ абсолютно, какво мѣсто въ Цѣлото заема Христосъ, тѣй както знаятъ, какво е мѣстото и на другитѣ велики хора, които сж се явили и се явяватъ въ свѣта.

Този Христосъ трѣбва да познаятъ човѣцитѣ днесъ! Него трѣбва да видятъ тѣ — да го видятъ и познаятъ! Защото мнозина искатъ да ни убедятъ, че безъ да видимъ Христа и да го познаемъ вътрешно, можемъ да бждемъ истински християни. Азъ, обаче, подържамъ, че ако човѣкъ не види Христа, нищо не може да стане отъ него.

Ала за да може да види човѣкъ Христа, той трѣбва да има умъ, сърдце, душа и духъ като неговитѣ. Всички, на които Христосъ се е явявалъ преди да достигнатъ това състояние, сж падали съ лице къмъ земята. А какво може да види единъ падналь човѣкъ?

Трѣбва да пие човѣкъ отъ самия изворъ, а не отъ рѣката, която е размжтена, защото въ нея сж влѣзли много други примѣси.

Трѣгни по пжтя, що води къмъ този изворъ — пжтятъ е малко труденъ и дълъгъ, но затова пѣкъ ще пиешъ жива вода отъ самия изворъ, която ще освежи завинаги твоятъ умъ и твоето сърдце.

Предъ твоя погледъ ще се разкриятъ широки гледки, невиждани дотогава.

На тази планина, дето блика живиятъ изворъ, ти ще чуешъ гласа на Бога.

Не пожелавай да останешъ тамъ, а слѣзъ долу при своитѣ братя. Слѣзъ долу и приложи, като ученикъ, като братъ и като служителъ, живото Слово на твоя Небесенъ Баща, който те е привлѣкълъ съ нишкитѣ на своята Любовь.

Тия нишки сж въ рждетѣ на Христа, изявениятъ Богъ на Любовта.

Послесловие

Поднасяйки тази книга — избрани мисли изъ беседитѣ на Учителя — ние, негови ученици, сме убедени, че изпълняваме единъ любовенъ, единъ свещенъ дългъ къмъ всички ония наши братя по цѣлата земя, за които тя е предназначена.

Отъ изобилния изворъ на Учителевото слово ние отправяме нѣколко живи струи, вѣрвайки, че тѣ ще оросятъ и освежатъ душитѣ на другитѣ, както оросиха и освежиха и нашитѣ души; че тѣ ще напоятъ съ животворната си влага и ще събудятъ за растежъ божественитѣ семена, вложени изначало въ тѣхнитѣ души, тѣй както напоиха и пробудиха за растежъ божественитѣ семена и въ нашитѣ души.

Ние бихме желали тази книга да бжде приета като изразъ на добрата ни воля да бждемъ добри ученици на Учителя, добри братя на човѣцитѣ и вѣрни служители на Бога.

Ние бихме желали да бжде тя приета като братски даръ, като отборъ плодове, узрѣли въ градината на Учителя, въ градината на неговото слово.

Поднасяйки тия плодове, ние вѣрваме, че тѣ ще хранятъ и усладятъ душитѣ на всички, които ги опитатъ, както нахраниха и усладиха и нашитѣ души.

И вѣрваме, че следъ като вкусятъ отъ благитѣ плодове, тѣ ще посадятъ семената имъ въ градината на своя животъ и въ градинитѣ на своитѣ братя.

REPORT OF THE COMMISSIONER OF THE GENERAL LAND OFFICE
FOR THE YEAR 1881

CONTENTS

STATE OF THE LANDS IN THE UNITED STATES
AT THE CLOSE OF THE YEAR 1881

One hundred and thirty-two thousand
two hundred and thirty-two acres of land
were surveyed during the year 1881.
The total area of land surveyed during
the year 1881 was 1,322,322 acres.
The total area of land surveyed during
the year 1881 was 1,322,322 acres.

The following table shows the amount of
land surveyed during the year 1881.

The following table shows the amount of
land surveyed during the year 1881.

The following table shows the amount of
land surveyed during the year 1881.

Съдържание

Предговоръ	3
Животъ	5
Душа	10
Истина	16
Любовъ	21
Мъдростъ	32
Правда	37
Богъ	44
Човѣкъ	53
Духъ	65
Добро	73
Свобода	81
Свѣтлина	86
Ядка на божественото учение	93
Живата природа	96
Великото Всемирно Братство	103
Четиритѣ нѣща	112
Учитель	118
Ученикъ	127
Свещениятъ огънь	138
Тѣло на любовта	142
Христосъ	145
Послесловие	165

